

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

I
COULD
NEVER

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PENELOPE WARD

**I
COULD
NEVER**

PENELOPE WARD

Birinci Baskı Telif
Hakkı © 2023
Yazan Penelope
Ward

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişiler, yaşayan ya da ölü varlıklar, yerler ya da olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kurgu: Jessica Royer Ocken
Düzeltilme ve Biçimlendirme: Elaine York, [Allusion Publishing](#)
[Düzeltilme](#): Julia Griffis
Kapak Fotoğrafı: Anders Kavin
Kapak Tasarımı: Letitia Hasser, RBA Designs

TABLE OF CONTENTS

[İthaf](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Sonsöz](#)

[Bülten Kaydı](#)

[Penelope Ward Yazarının Diğer Kitapları](#)

[Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Kızıma ve vaftiz oğluma - gerçek hayattaki Scottie'lere

CHAPTER 1

CARLY

"SO YOU DON'T Tam olarak neye bulaştığınızı biliyor musunuz?" diye sordu arkadaşım Christina.

Uzaktaki ağaçların arasında bir geyik dolaşıyordu. *Artık kesinlikle L.A.'de değilsin Carly.* İlk defa burada aylar olabileceğini düşündüm. New Hampshire *kırsal bir yerdi.* Ürperdim.

"Scottie'yle sadece birkaç kez karşılaştım," dedim telefonu diğer kulağıma götürerek. "Gerçekten çok tatlı görünüyordu. Yine de ona bakmanın zor olacağına eminim. Ne halt ettiğimi bilmeyeceğim. Bırakın yetişkin bir adamı, hayatımda hiç kimseye bakmadım."

Nişanlım Brad, eğer yapabilseydi küçük kardeşine kendisi bakardı. Ama o artık burada olmadığı için, bunun benim sorumluluğum olduğunu hissettim. Scottie yirmi üç yaşındaydı ve ağır otizmliydi. Konuşamıyordu ve birçok yönden çocuk gibiydi. Brad'in babası Wayne, geçen ay geçirdiği kalp krizinin ardından vefat edene kadar Scottie'nin tek bakıcısıydı. Sevgili Brad de iki yıl önce bir trafik kazasında ölmüştü. Scottie son birkaç haftadır Wayne'in kız kardeşi Lorraine'in geçici bakımındaydı ve Lorraine Scottie'ye uzun süreli bakmak istemediğini açıkça belirtmişti.

Christina içini çekti. "Bu konuda emin misin? Bu çok büyük bir sorumluluk." "Brad de bunu isterdi. Onun bunu yapmasına imkan yok. çılgın teyzesi Lorraine'in Scottie'ye bakmasını onayladı. Scottie'nin vasisi babasıydı. Lorraine Wayne'in en yakın akrabası olduğu için herkes onun bu sorumluluğu üstleneceğini düşündü. Ama o doğru kişi değil ve ilgilenmiyor. Wayne muhtemelen çok endişeli değildi, altmış yaşında bile değildi. Yani Lorraine'den başka bir B planı yoktu. İşleri kontrol etmek için aradığımda yaptığı ilk şey yardıma gelip gelemeyeceğimi sormak oldu. Bu gecedan itibaren kendi evinde uyumayı planlıyor, bu da demek oluyor ki

Scottie." Eve doğru baktım. "Neyse, gitmem gerek. İki dakikadır evin önüne park etmiş durumdayım ve içeri girmem gerekiyor." "Tamam, bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bir şeyler sipariş edebilirim ve size gönderilmesini sağlayın."

"Teşekkür ederim. Minnettarım, Christina. Ama ben Mars'a gitmedim, sadece New Hampshire'a gittim." Güldüm. "Bu sadece geçici, değil mi? Onu bir grup evine yerleştirene kadar." Yandaki ormana bakarak, "Yakında konuşuruz," diye mırıldandım.

"İyi şanslar, Carly."

Şimdiye kadar yaptığım sınırlı araştırmadan, gözetim altındaki bir yetişkin evine girmek için bekleme listesinin uzun olabileceğini biliyordum, bu yüzden bildiğim kadarıyla *geçici* aslında yıllar anlamına gelebilirdi; yine de kesinlikle bundan daha erken olmasını umuyordum.

Arabamdan inerek küçük evin önüne doğru yürüdüm. Kapıyı çalmaya hazırlanırken derin bir nefes aldım. Ahşap kulübe en hafif tabiriyle mütevazıydı. Brad burada, Woodsboro, New Hampshire'da, New England'ın kırsal bir kasabasında büyümüştü. Babasını ve kardeşini ziyaret etmek için birkaç kez onunla birlikte buraya gelmişim ama burada yaşayacağımı hiç düşünmemiştim.

Kapıyı çaldıktan hemen sonra Lorraine kapıyı açtı ve öfkeli bir nefes verdi. "Oh, Tanrı'ya şükür!" İçeri girmem için kenara çekildi. "Şu sıcak noktalardan birine sahip misiniz?"

Alo? Hayır, nasılsın?

"Ben de seni gördüğüme sevindim Lorraine." Bavulumu bir köşeye park ettim ve yere düştüğünde büyük bir gümbürtü çıkaran çantamı yere bıraktım.

Scottie volta atıyor ve tabletini sallayarak ekranı işaret ediyordu.

Lorraine şikayet etmeye devam etti.

"İnternetimiz olmadığı için duvarlarda zıplıyor."

Bu hiç iyi değil. Scottie'nin cihazlarına tamamen bağımlı olduğunu biliyordum. "İnternetin nesi var?"

"Dışarıdaki hatlardan biri olduğunu düşünüyorlar. Tamirinin ne kadar süreceğinden emin değiller."

Scottie gergin bir şekilde bir ileri bir geri yürümeye devam etti. Sarı saçları ve ince yüz hatlarıyla bana Brad'imi o kadar çok hatırlatıyordu ki, bu benzerlik nefesimi kesiyordu. Brad'i tekrar görmek gibiydi, ama yetişkin bir çocuk şeklinde. Brad, Scottie'den yedi yaş büyüktü. Anneleri kanserden öldüğünde Brad on sekiz, Scottie ise on bir yaşındaydı. Yani hayat bu aile için uzun bir süre kolay olmamıştı. Ve Scottie'nin derin

Otizm, cihazların yardımıyla basitçe iletişim kurabilse de sohbet edemediği veya duygularını sözlü olarak ifade edemediği anlamına geliyordu. Çoğu zaman kendi dünyasındaydı ve bire bir bakıma ihtiyacı vardı.

Dikkatini çekmeye çalışmak için elimi beceriksizce kaldırdım. "Hey, Scottie."

Neredeyse bir iPad'i yüzüme doğru itti ve sanki şöyle der gibi onu işaret etti,

Kim olduğun umurumda değil, sadece şu lanet şeyi çalıştır.

"Sıcak bir nokta var," dedim. "Senin için çalıştıracağım."

Telefonumu çıkarıp onu bağlamak için çabaladım. Bağladığım anda Scottie'nin ekranı canlandı ve girmek için can attığı siteye giriş yaptı. Çabucak kanepedeki yerine yerleşti.

Lorraine'e döndüm. "Onu memnun etmek için fazla bir şey gerekmiyor, değil mi?"

Cevap vermek yerine ceketini aldı. "Gitmeden önce sormak istediğin bir şey var mı tatlım?"

Şimdiden gidiyor mu? Gözlerimi kırptım. "Bana herhangi bir talimat vermediniz. Otururuz diye düşünmüştüm, böylece bana neye ihtiyacı olduğunu, ne yemeyi sevdiğini... bunun gibi şeyleri söyleyebilirsiniz."

"Yarım saat önce burada olacağınızı düşünerek bir kuaför randevusu aldım, bu yüzden şimdilik acele etmem gerekiyor," dedi. "Zaten geç kaldım ve yerimi kaybetmek istemiyorum. Ama onu neyle besleyeceğimiz konusunda konuşacak çok fazla bir şey yok. Wayne ona bir çeşit tavuk yapardı. Annemizin tarifiydi. Scottie'nin yiyeceği tek şey bu, ama *çok* özel yapılması gerekiyor. Sizin için talimatları tezgâhın üzerine yazdım ve bu akşam için yetecek kadarını da buzdolabında bir tupperware içinde bıraktım. O pirlolaları birkaç gün önce yaptım. Yine de yarın için daha fazlasını yapman gerekecek."

Yutkundum. Seçici bir yiyici için sıfırdan tavuk yapmak bir yana, başlangıçta en iyi aşçı bile değildim. *Tanrım, bana yardım et.* Bu bir felaket olacaktı. Kendimi toparlayana kadar en azından ilk birkaç gün dışarıdan sipariş verebileceğime güveniyordum. *Sanırım bu olmayacak.* "Başka bir şey yemiyor mu?"

"O tavuğu sadece akşam yemeğinde yer. Ve tatlısının da tam olması gerektiği gibi sıralanması gerekiyor." Bir fotoğraf kaldırdı. "Nasıl yapıldığını görebilmeniz için bunun çıktısını aldım ve ayrıca bu yapışkanın üzerine yazdım."

Bana doğrusal bir şekilde dizilmiş kurabiye ve diğer ikramların bulunduğu bir peçete resmi uzattı.

"Her şey doğru sıralanmazsa ne olur?" "Sinirlenir,

her şeyi yere fırlatır."

"Tamam." Yutkundum. "Peki... eğer tavuk onun akşam yemeğiye, gün içinde ne yiyor?"

"Ya aynı tavuktan daha fazla ya da sadece kraker ve simit. Ana öğünü akşam yemeği."

"Bu kulağa pek sağlıklı gelmiyor." Kaşlarımı çattım. "Sebze yok mu?" "Deneyebilirsin ama hiç şansım olmadı. Onları tükürüyor."

İçimi çektim, Scottie'nin kanepede oturduğu yere döndüm, YouTube'da bir şeyler açarken ileri geri sallanıyordu. En azından şimdilik halinden memnundu.

"Neyse, dediğim gibi, randevuma geç kaldım. Scottie ile kaldığımdan beri ilk kez gitme şansım oldu. Eminim köklerinizi fark etmişsinizdir. İyi misin?"

Bu kadın binadan yeterince hızlı kaçamadı. "Sanırım öyle, ama herhangi bir sorum olursa sizi arayabilir miyim?"

"Elbette, tatlım. Hiç tereddüt etme. Ben her zaman buralarda olacağım. Yolun sadece birkaç mil aşağısında yaşıyorum."

Bir nefes verdim. "Tamam."

Ben daha başka bir şey söyleyemeden Lorraine gitmişti. Göğsümün üzerine bir kaya parçası konmuş gibi hissettim.

Kaybolmuş gibi hissederek evin ortasında durdum ve Scottie'nin elektronik cihazlarından karmakarışık sesler yükselirken etrafıma bakındım. Birçok cihazda üç farklı şey çalışıyor olmalıydı.

Duvarlardaki panellerden buruşuk, kahverengi deri mobilyalara kadar buranın dekoru karanlıktı. Tek katlı, kütük kabin tarzı evde sadece iki yatak odası vardı. Birine göz attım ve Scottie'ninki olduğunu hemen anladım. Duvarlara asılmış resim çizelgeleri ve tanımadığım bir sürü çizgi film karakterinin çıkartmalarının yanı sıra Elton John'un çerçeveli bir resmi vardı. *Tuhaftı.*

Scottie'nin kardeşi Brad ile birlikte çekilmiş fotoğrafına bakıp gülümsedim. *Benim Brad'im.* Tavana bakarak ölmüş nişanlıma seslendim. "Senin de benim için aynı şeyi yapacağını biliyorum. Seni seviyorum ve ona iyi bir yuva bulana kadar onu güvende tutacağıma söz veriyorum."

Sanki yukarıdan biri bana bu konuda meydan okumak istiyormuş gibi, kapı aralığından oturma odasına baktım ve Scottie'nin kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde durduğunu gördüm. Masa zarifti ve onun ağırlığını uzun süre taşıyabileceğinden şüpheliydim.

Oturma odasına koştum. "Oha! Oradan aşağı inmek isteyebilirsiniz, dostum!"

Beni görmezden geldi. Konuşmadığı için ona bunu neden yapmaya karar verdiğini sormadım.

Yaklaşık bir dakika sonra, nihayet yere atladı ve bu da tüm evin sallanmasına neden oldu. Neyse ki yara almamış görünüyordu. Bileğini falan kırmış olsaydı, bu kesinlikle berbat bir şey olurdu. Alnımdaki teri sildim.

Scottie tekrar kanepedeki yerine yerleştikten sonra mutfığa gittim ve buzdolabını açtım. İçinde pek bir şey yoktu: tavuğun bulunduğu Tupperware ve birkaç büyük sürahi kızılçık suyu. Bunun Scottie'nin en sevdiği içecek olduğunu varsaymak zorundaydım.

Hâlâ aklımda pek çok soru vardı. Onu yanımda markete götürecek miydim, yoksa marketten alışveriş yapmak daha mı kolaydı? Saat kaçta yatıyor? Geceleri uyumak için bir şeye ihtiyacı var mı? Lorraine istese de istemese de daha sonra benden bir sürü soru alacaktı.

Bir şekilde o öğleden sonrayı atlatmayı başardım. Çoğunlukla Scottie videolarını izlerken ya da konuşan bir kedinin size cevap verdiği bir uygulamayla oynarken yanında oturdum. Scottie çoğunlukla homurdanarak ve mırıldanarak ekrana baktığından, kedi de aynısını yapıyordu. Onunla etkileşime girmeye çalıştım, ancak Scottie ne zaman katılsam kaşlarını çattı - çabalarımı takdir etmiyor gibiydi. Eminim konuşabilseydi, bu aptal sürtüğün neden birdenbire onun alanını işgal etmeye geldiğini sorardı.

Sonunda onu yemeğe oturtma zamanı geldiğinde, kanepeden kalkmasını teşvik etmek için birkaç farklı şey denedim. Tatlılardan birini, yani bir Oreo kurabiyesini kaldırana kadar hiçbir şey işe yaramadı. Fikri anlamış gibiydi ve mutfaktaki masaya oturmak için ayağa kalktı.

Scottie hemen tavuk parçalarından birini aldı ve bir ısırık aldı. Tatlılar Lorraine'in notunda bana söylediği gibi sıralanmıştı.

Bir kare peçeteyi yere koyun. En alta iki adet sakızlı vitamin yerleştirin. Onun üzerine bir çedar peyniri çubuğu koyun. Onun üzerine de dört tane Junior Mints koyun. Sonra peçetenin en üstüne iki tane Oreo koyun. En sevdiği çift dolgulu olan.

Neyse ki bana olmazsa olmazlardan oluşan bir alışveriş listesi de bırakmıştı.

Scottie tavuğu parçalamaya devam ederken kapı çaldı.

Lorraine'in dönme ihtimaliyle içimde bir umut yeşerdi. Ama neden zili çalsın ki? Yine de kapıyı açtığımda, vücudum korkuyla dolarken kalbim küt küt atmaya başladı. Birdenbire bu zor gün çok daha kötü bir hal almıştı.

Onun burada ne işi var?

CHAPTER 2

CARLY

JOSH MATHERS TOWERED Üzerimde deri, baharat ve dışarıdaki soğuk sonbahar havasıyla karışmış bir miktar sigara kokusu vardı.

"Neler oluyor?" Gözlerimi kırptım. "Neden buradasın?"

Arkasında siyah bir bavul taşıyarak yanımdan geçip oturma odasına girdi. "Seni rahatlatmaya geldim."

"Affedersiniz?"

"Scottie ile kalacağım," dedi göz teması kurmadan. "Zaten bunu planlıyordum. Ama sonra senin burada olduğunu duydum ve işleri aceleyle getirdim." Pislik sonunda delici ela gözleriyle bana baktı. "La La Land'e geri dönebilirsin."

Brad'in en iyi arkadaşıyla sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Ve onu çok iyi tanımıyor olmama rağmen ondan biraz nefret ediyordum. Ama küçümsemem için iyi bir nedenim vardı. Josh bir oyuncuydu ve büyürken Brad üzerinde kötü bir etkisi olmuştu. "Vahşi olan" oydu ve her zaman ikisinin başını belaya sokardı. Brad'in Josh'u ziyaret etmek için Chicago'ya bensiz gitmesinden de hiç hoşlanmazdım. Brad'e güvenmediğimden değildi. Sadece ikisi de sarhoşken arkadaşının neler yapabileceğini asla bilemezdim. Josh Mathers kötü haberdi. Bu nedenle Scottie'ye bakması için ona güvenme fikri bana gülünç geliyordu.

"Beni rahatlatmak mı? Buraya daha bugün geldim," dedim. "Ama her halükarda, kalmamın onun için en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Eminim güzellik okulunda size yetişkin erkeklerle nasıl ilgileneceğiniz konusunda çok şey öğretmişlerdir."

Ellerimi kalçalarıma koyarak ofladım. "Ne iş yaptığımı hatırlamana bile şaşırdım. Brad hayattayken beni tanımak için hiç çaba göstermediğin kesin."

"Ciddi misin Carly?" diye tersledi. "Onunla başa çıkabileceğini mi sanıyorsun?"

"Şimdiye kadar iyiydi." Omuz silktim.

"Ne kadardır buradasın, birkaç saat mi? Öfke nöbeti geçirene ve onu kontrol edemeyene kadar sorun yok." Bana bir göz attı. "O senin üç katın."

Kollarımı kavuşturarak başımı yukarı kaldırdım. "Lorraine onu idare etmekte sorun yaşadığını söylemedi ve benden daha büyük değil."

"Gelmenizi engelleyecek olsaydı size hiçbir şey itiraf etmezdi. Kağıt üzerinde onun vasisi ama Wayne öldüğü andan beri bu sorumluluktan kurtulmanın yollarını arıyor. Geçen hafta Scottie'yi yerden kaldırmak için komşusundan yardım istemek zorunda kaldığını söyledi mi?"

Başımı salladım.

Başını salladı. "Abe babamın bir arkadaşı ve ona yardım ettiğini söyledi."

Lorraine bunu size söylemeyi ihmal etmiş olmalı."

"Buraya gelmenizi o mu istedi?"

"Hayır. Dediğim gibi, Wayne'in cenazesinden beri buraya dönüp işleri halletmeyi planlıyordum. Sadece önce bazı yarım kalmış işleri tamamlamam gerekiyordu."

"Kalmana gerek yok. Belli ki Chicago'da bir işin ve hayatın var."

Gözleri kısıldı. "Ve senin bir hayatın yok mu?"

"Beklemeye almaya karar verdim. Kariyerim biraz daha esnek. Serbest çalışıyorum ve sadece istediğim zaman iş alıyorum."

Sözleşmeli bir makyaj sanatçısı olarak Kaliforniya'da sık sık televizyon ve film setlerinde çalışıyordum. Böyle bir sette, o zamanlar popüler bir sitcom'da yazarlık yapan Brad ile tanışmıştım.

Josh, "Zaten çoğunlukla uzaktan çalışıyorum," dedi. "Yani burada olmak benim için bir sorun değil." Bana ters ters baktı. "Brad de böyle isterdi."

Omuzlarımı geriye atarak ona meydan okudum. "Brad'in ne isteyeceğini nereden biliyorsun? Bu senaryoyu onunla tartıştınız mı? Çünkü son baktığımda kimse Wayne'in altmış yaşında ölmesini beklemiyordu."

"Bunu özellikle hiç konuşmadık ama yani, hadi ama. Brad'i sadece iki yıldır falan mı tanıyordun? Scottie'yle de belki birkaç kez tanışmışsınızdır? Scottie benimle birlikte büyüdü. Ben onun kardeşi sayılırım."

"Bu bir yarışma değil, ama sen bunu bir yarışma haline getirdiğine göre, sence Brad benimle evlenecek olsaydı, aynı *zamanda*

kardeşini bana emanet etti?"

Josh ters ters baktı. "Aslında hayır. Muhtemelen *bana* güvenebileceğini biliyordu ve bir şey olması durumunda hiçbir şey belirtmesine gerek yoktu. Benim devreye gireceğimi biliyordu."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Buraya taşınmak için tüm hayatımı kökünden söküp attım. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna gittim. Hiçbir yere gitmiyorum."

Josh tırnaklarıma baktı. "Bu arada Scottie'nin kışını o pençelerle tam olarak nasıl silmeyi planlıyorsun?"

Lavanta rengi ince topuklu tırnaklarıma baktım. Dürüst olmak gerekirse, Scottie'ye banyoda yardım etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim. Sanırım aklıma gelmeliydi. Ama bu sorumluluğun gerektirdiği her şeyi henüz öğrenmemiştim. Lorraine, Scottie'nin o alanda kendi başının çaresine bakabilecek durumda olmadığını söylemeyi ihmal etmişti.

İçten içe çıldırmama rağmen başımı dik tutmaya devam ettim. "Bir yolunu bulacağım." *Başarana kadar numara yap.*

"Tırnaklarına o küçük yapay elmasları yapıştırmalarını isterken muhtemelen bunu düşünmüyordun," diye azarladı. Ben cevap veremedim. Josh etrafına bakındı. "Scottie nerede bu arada?"

Arkamı işaret ettim. "Mutfak masasında yemek yiyor."

Omuzlarımin ötesine baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Bundan emin misin?"

Döndüğümde Scottie'nin yerini boşalttığını gördüm. *Tabii ya!* Ona göz kulak olmam gerekiyordu, değil mi? Josh Mathers'ın istenmeyen dikkat dağınıklığını hesaba katmamıştım.

Masaya doğru koştum.

Scottie'nin tavuğunun yarısı yenmemişti ve tatlısının tamamı gitmişti. Ama en kötüsü, kendine biraz kızcılık suyu koymaya çalışmasıydı.

-Çünkü görünüşe göre servis etmeyi unutmuştum. Şimdi her yer meyve suyuyla doluydu ve buzdolabının kapağı sonuna kadar açıktı. Öğrendiğim ilk büyük ders: Gözlerini Scottie'den birkaç dakika bile ayıramazsın.

"Kahretsin," diye mırıldandım.

"Biliyor musun? Haklısın." Josh kendini beğenmiş bir şekilde sırttı. "Görünüşe göre *her şey* kontrolün altında."

Gözlerimi devirdim. Bu adam birkaç dakikadır buradaydı ve derimin altına o kadar girmeyi başarmıştı ki, sanki sürünüyormuş gibi hissediyordum.

Wayne'in mutfağın hemen dışındaki yatak odasından uğultulu bir ses geliyordu. Josh beni oraya kadar takip etti ve Scottie'yi bulduk.

Sakin bir şekilde yatağa uzanmış, sanki az önce mutfağı mahvetmemiş gibi iPad'inde bir şeyler izliyordu.

"Hadi Scottie," dedim uzanarak. "Ellerini yıkaman gerek. Eminim yağıdırılar."

Kımıldamadı.

Josh yanımdan geçip yatağın üzerine süründü. "Gidelim dostum," dedi sertçe. "Ellerini yıkama zamanı."

Scottie Josh'a baktığında gülmeye başladı ve yatağın üzerinde zıpladı. Aslında yüzü gülüyordu. Gülümsemekten kendimi alamadım, her ne kadar bu Josh'un bana karşı açıkça bir avantajı olduğu anlamına gelse de: Scottie onu hemen benimsedi.

Josh'un yüzü aydınlandı. "Beni özledin, ha?"

Scottie kolunu Josh'un boynuna doladı ve adamın parlak saçlarını koklamadan önce onu boğucu bir kısıpaca aldı.

"Tamam dostum," dedi Josh. "Beni iyice kokladın. Bu kadar yeter."

"Seni hep böyle koklar mı?"

"Saçımı seviyor. Her zaman öyleydi."

İtiraf etmeliyim ki, bir pislik için güzel bir saçtı. Parlak, kalın ve kestane kahverengisiydi. Josh'u en son Brad'in cenazesinde gördüğümde hatırladığımdan biraz daha uzundu.

Scottie aniden Josh'u taşaklarından yakaladı.

Çenem düştü. *Güzel. Bunun için seni şimdi öpebilirim Scottie.*

"Hayır. Onlara ihtiyacım var," diye öksürdü Josh. "Bırak onları."

Ağzımı kapatarak elime doğru güldüm. Bu kesinlikle uzun bir günün en önemli anıydı.

Scottie sonunda Josh'un çuvalını bıraksa da, kolunu tekrar boynuna doladı ve Josh'u tuş edene kadar onunla güreşmeye devam etti. Josh iri bir adamdı ama Scottie daha da iriydi.

Josh sonunda kurtulmayı başardıktan sonra yataktan kalktı, saçları darmadağın olmuştu.

"Onunla başa çıkabilecek büyük, güçlü bir adam olmak buraya kadarmış, ha?" Çatladım.

Josh bana ölümcül bir

bakış attı. Carly: Bir.

Sıfır.

CHAPTER 3

CARLY

WITH NO HEAT Şu sıralar ev, yeni ev arkadaşımınla aramızdaki soğuk havadan daha soğuk bir hal almaya başlamıştı. Josh, pelet sobası için odun peleti almak üzere dükkâna gitti.

O bu işle uğraşırken ben de Scottie'ye banyo yaptırmaya çalışıyordum ve bu yüzden ıslak tişört yarışmasını kazanmış gibi görünüyordum. Scottie küvetin bir su kaydıracağı olduğunu düşünüyor gibiydi. Vücudunu küvetin arkasından önüne doğru kaydırmaya devam etti ve bunu her yaptığında bana ve yere bir su tufanı çarptı. Ben onun alt bölgelerini yıkarken aldığı sertleşmeden de bahsetmeyeceğiz.

Scottie'nin yatacak kadar sakinleşmesi de biraz zaman aldı. Neden bir karyola yerine yerde bir şiltesi olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyordu. Zıplamayı sevdiği düşünülürse, yatağı kırabilirdi.

Scottie'yi yerleştirdikten sonra yatak odasından çıktım ve kanepeye çöktüm, zaten bitkin ve bunalmış hissediyordum. İlk gecem epik bir başarısızlıkla sonuçlanmakla kalmamış, Josh da bu felaketin ilerleyişine tanıklık etmek için burada olacak gibi görünüyordu. *Gerçekten kalacak mı?* İkinci bir elin olması faydalı olsa da, onun burada olması fikri beni huzursuz ediyordu. Yine de, belki de burada uyumayı planlamıyordu? Planlarını netleştirmek için onu köşeye sıkıştırmaya karar verdim. Pelet sobasını yakıtığını görebiliyordum ama onu hiçbir yerde bulamadım. Yine binayı terk mi etmişti? *Bu kadar şanslı olabilir miydim?*

Bir dakika sonra Josh dışarıdan geldi, sigara kokuyordu.

Ayağa kalktım ve doğrudan konuya girdim. "Yani..." Ellerimi birbirine sürttüm. "Sorun nedir? Scottie'ninki dışında sadece bir yatak odası var. Yani..."

"Evet." Başını salladı. "Sen eve dönmeye karar verene kadar kanepeyi ben alacağım. Hâlâ akıllıca olacağını düşünüyorum, çünkü sen kendi ortamının dışındasın."

"Sana söyledim, hiçbir yere gitmiyorum."

"Hadi ama Carly. Onun için sanal bir yabancısın. Buraya ait değilsin."

"Sanal bir yabancı, kötü bir etkiden daha iyidir," diye tükürdüm.

"Scottie üzerinde kötü bir etkim olduğunu mu düşünüyorsun? Ne yani... kadınları getirip onu sarhoş mu edeceğim? Kafanızı kışınızdı çıkarın, Bayan Righteous. Onu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam." Gömleğime baktı. "Onunla banyo falan mı yaptın? Neden sırılsıklamsın?"

"Eğer onun hakkında iddia ettiğin kadar çok şey bilseydin, bunun cevabını da bilirdin. Küveti Slip 'N Slide sanıyor." Havayı kokladım. "Sigara kokuyorsun. Umarım onun yanında sigara içebileceğini düşünmüyorsundur."

Josh gözlerini kıstı. "Wayne'in sigara içtiğini biliyorsun, değil mi?"

"Umurumda değil. Kimse o şeyi solumamalı."

"Bırakmaya çalışıyorum," diye mırıldandı. "Eve gelene kadar çok iyiydim. New Hampshire'a indiğim anda, ben sadece..." Cümlesini bitirmek yerine iç çekti.

"Peki, dışarıda *bırakmaya çalış* - bu evde ya da Scottie'nin etrafında değil." "Az önce dışarıda olduğumu görmedin mi?"

"Bu şekilde devam et," diye azarladım.

Josh gülümsüyormuş gibi yaptı. "Sigara içmem konusunda endişelenmek zorunda kalmayacağın bir yer biliyor musun?"

"Nerede?"

Dişlerini sıktı. "Kaliforniya'ya döndüm."

"Komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Olmaya çalışmıyorum." Başını eğdi. "Öyle olduğumu mu söylüyorsun?"

"Brad'in bu durumla alay etmen hakkında ne düşüneceğini sanıyorsun?"

"Alay mı ediyorum? Titanik'ten kaçmış gibi görünüyorsun. Brad'e gelince, sana boyunu aştığını söyleyemeyecek kadar kibardı. Sana bir çıkış bileti vermeye çalıştığım için bana gizliden gizliye teşekkür ediyordur."

Scottie'nin yatak odasından gelen çığlık sesi tartışmamızı böldü.

İçeri girdiğimizde yastıklarından birinin içini boşaltmış olduğunu gördük. Tüyler her yere uçuşuyordu. Scottie sanki dünyadaki en iyi şeymiş gibi histerik bir şekilde güldü.

Temizlemek için ne büyük bir karmaşa olacak. "Muhtemelen tartıştığımızı duydu ve sinirlendi," dedim.

"Bu onun hakkında ne kadar çok şey bildiğini gösteriyor," diye karşılık verdi Josh. "Her zaman sebepsiz yere böyle şeyler yapar."

Bu adam sinirime dokunmaya başlamıştı. Beni kızdırdıkça, daha iyi bir bakıcı olduğum konusunda yanıldığını kanıtlamaya daha da kararlıydım.

"Tetikleyici olmadan hiçbir şey olmaz," diye mırıldandım, bu adamın beni bu kadar kötü etkilemesine izin verdiğim için kendimde hayal kırıklığına uğradım.

Josh ve ben sessizce tüyleri toplamaya başladık. Mutfaktan küçük bir çöp torbası buldum, böylece onları atacak bir yerimiz olacaktı. Her dakika, bu durumun aldığı şekle içimden küfrediyordum. Beni her şeyden çok rahatsız eden neydi? İçten içe, Scottie'yi tek başıma idare edebileceğimi düşünmüyordum. Bunu kabul etmek istemiyordum. Burada başka bir çift elin olması muhtemelen iyi bir şeydi. Sadece Josh'un ki dışında *herhangi bir el* olmasını diledim.

İşimiz bittiğinde, sanki bir tavuğu yolmuşuz ve kanıtları saklamaya çalışmışız gibi görünüyordu. Scottie en azından sakinleşmişti ve uykuya dalmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Josh istemeden açık bıraktığım perdelerden birini çekti. İstedğim son şey Scottie'nin güneş yüzünden gereğinden erken uyanmasıydı. Ayrıca statik bir ses makinesi fark ettim ve onu açtım.

Yatak odasından çıktıktan sonra Josh ve ben oturma alanında, pelet sobasının alevlerinin önünde durduk. Birbirimize baktık. Bu adamdan ne kadar hoşlanmasam da, dilenciler seçici olamazdı. Başka kimse yardım etmek için gönüllü olmayacaktı.

"Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum," dedim, biraz alçakgönüllülük pastası yutarak. "Ama yine de bu daha çok iki kişilik bir iş olabilir. Birlikte çalışmamızın yararlı olacağını düşünüyorum, böylece zaman zaman birbirimizi rahatlatabiliriz."

Josh sessiz kaldı. Önerimi reddetmediği için, bunun benimle aynı fikirde olduğu anlamına geldiğini varsaymayı seçtim.

"Şehirde ailen yok mu?" diye sordum. "Burada uyumak zorunda değilsin. Gelip gidebilirsin."

Alnını kaldırdı. "Gece uyanıp bir şeyler yaparsa bu sana nasıl yardımcı olacak?"

Şakağımı kaşıdım, buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

"Şehirde iki erkek kardeşim ve babam var," diye ekledi. "Ama bu gece burada kalmamın daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Tamam," diye kabul ettim. "Gün içinde çalışmanı nerede yapacaksın? Belli ki bir ofis alanı yok."

"Bunun bir önemi yok. Her yerde çalışabilirim. Ve eğer bir toplantı varsa, dizüstü bilgisayarımı Scottie'nin olmadığı bir yere taşıyım. Çok fazla telefon görüşmesi yapmam gerekiyor ama en azından bana ihtiyacın olduğunda ya da markete gitmen gerektiğinde burada olacağım."

Josh'un kariyeri hakkında çok az şey biliyordum, sadece kurumsal dünyada çalıştığını biliyordum.

"Yine ne yapıyorsun?" diye sordum.

"İşe alım uzmanıyım."

"Bu neyi gerektiriyor?"

"Açık pozisyonlar için nitelikli adayları tarıyorum."

"Ah, demek bu yüzden beni bu seferlik vurmakta bu kadar acele ettiniz."

Omuz silkti. "Haklısın. Ona tek başına bakabilecek nitelikte değilsin. Ama her şeyden öte, kendi iyiliğin için seni rahat bırakmaya çalışıyordum Carly."

"Meydan okumaya hazırım." İçimi çektim. "Ayrıca, dürüst olmak gerekirse, Kaliforniya'daki her şey bana Brad'i hatırlatıyor... o ölmeden önceki hayatımızı. Manzara değişikliğine ihtiyacım var. Burası onun çocukluk evi ama anılarımızın hiçbirisi burada değildi." Başımı kaldırıp ona baktım. "Sanırım senin için durum tam tersi."

Kederli bir şekilde başını sallayarak uzaklaştı. Belli ki Josh'un bana açılmak gibi bir planı yoktu.

Yürüdü ve buzdolabını açtı. Çenesindeki kaşıntıyı ovuşturdu ve hemen kapıyı kapattı. İçeride görülecek bir şey yoktu.

"Boş," dedim. "Alışverişe çıkma ya da yiyecek sipariş etme şansım olmadı."

Saate baktı ve göğsünü kaşıdı. "Zaten biraz geç oldu. Bu gece bir şey yemek zorunda değilim. Yarına kadar idare ederim."

Birbirimize bakarken havada bir gerginlik vardı. Üzerindeki gömme aydınlatma ela gözlerinde bir parıltıya neden oluyordu. Josh çarpıcı derecede yakışıklıydı. Bunu tartışmanın bir yolu yoktu. Sadece saçları bile kendi mankenlik ajansını hak ediyordu. Burnu düz, dudakları dolgun ve çenesi mükemmel bir şekilde köşeliydi. Görünüşüne rağmen, onun içten içe çirkin olduğunu düşünmüşümdür hep.

Onu içime çekerken, Josh'un gözlerinin boynumun altına düştüğünü ve orada kaldığını fark ettim.

Ne oluyor?

Beni mi kesiyor?

Bakıyor olamaz.

Adam bana katlanamıyor.

Bunu daha fazla düşünmeden bana doğru saldırdı, eli göğsümün üst kısmına uyarıda bulunmadan çarptı. Sonra parmaklarının tenime değdiğini hissettim.

"Ne oluyor lan?" Çığlık attım, kalbim kontrolden çıkmıştı.

"Anladım." Yumruğunu çözüp uzun parmaklarını açarak avucunun içinde tanımlanamayan bir şeyi ortaya çıkarırken omuzları yükselip alçaldı. "Üzerinde kötü bir örümcek geziniyordu."

Daha yakından baktım ve gerçekten de uzun bacaklı bir babaya benzeyen ezilmiş bir örümcekti.

"Tanrım..." Nefes nefese kaldım. "Ne olduğunu anlayamadım. Bir an için beni sebepsiz yere tokatladığını sandım."

Kaşlarını çattı. "Bu oldukça boktan bir durum."

Tenimdeki kırmızı el izine baktım. Hain meme uçlarım, analiz etmeye bile çalışmayacağım kadar çarpık olan bu manzara karşısında sertleşti.

Boğazımı temizledim. "Örümceklerden nefret ederim. Üzerimde süründüğünü bilseydim çıldırırdım. Bu yüzden teşekkür ederim." Parmak uçlarımı hâlâ biraz yanan noktaya sürterek ekledim: "Yine de onu kendi zevkin için orada bırakmadığına şaşırdım."

Kaşlarını kaldırdı, pek de eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Bundan neden zevk alayım ki?"

Her şeyden önce, benden hoşlanmadığına dair kanıtım vardı. Ve nedenini hiç anlamamıştım. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım. Ayrıca *ona* neden böyle hissettiğini *sorma* fırsatım da olmamıştı. İkimiz için de uzun bir gün olmuştu, bu yüzden belki de kendimi durdurmalıydım ama yapmadım.

"Neden üzerimde bir örümcek görmekten zevk alacağını düşünüyorum?" Hâlâ tokat attığı yeri ovarak sordum. "Çünkü ikimiz de benden hoşlanmadığını biliyoruz. Ve buna dayanarak söylemeliyim ki... bu yaşam düzenini kabul etmene şaşırdım."

Gözleri kısıldı. "Senden hoşlanmadığımı kim söyledi?"

"Aslında... *sen söyledin*." Yutkundum, kalp atışlarım hızlandı.

Çenesi gerildi. "Bunu hiç söylemedim." "Yüzüme karşı değil."
"Açıkla."

Bunu uzun süre içimde tuttum. Brad'e bildiğimi hiç söylemedim bile - çünkü çok utanıyordum ve onunla en eski arkadaşı arasında bir savaş başlatmak istemiyordum. Brad'i o kadar çok seviyordum.

Söylemeye karar verdim. "Brad'le ilk çıkmaya başladığımızda ona gönderdiğin bir mesajı yanlışlıkla gördüm."

Josh'un adem elması hareket etti. "Tamam..."

"Duştayken telefonu tezgahın üzerindeydi. Sana bir fotoğrafımızı göndermişti. Cevap verdin ve dedin ki..." Durakladım, hatırladıkça ürperiyordum. "Yüzümde seni rahatsız eden bir şey varmış."

Gözlerini kırptırdı ve bir an için başka tarafa baktı. "Belli ki bunu görmemen gerekiyordu."

"*Belli ki*," diye mırıldandım, boğazımın arkasında bir acı hissederek.

"Bak..." İç çekti. "Senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Seninle nişanlanacağınızı bilseydim, nişanlanmayabilirdim-"

"*Gerçek* duygularını paylaştın mı?" Ona gerçekten yumruk atmak istememe rağmen kollarımı kavuşturdum.

"Söylediğim aptalca bir şeydi." Bir elini yüzünde gezdirdi. "Gerçekten öyle demek istemedim."

"Ciddi anlamda söylemedin değil mi?" Az önce bağırığımı ve Scottie'yi uyandırmak istemediğimi fark ederek sesimi alçalttım. "Bir yüzü gerçek *anlamda* değilse başka nasıl sevmeyebilirsin ki?"

Josh yere bakarken sessiz kaldı. Onu gerçekten hazırlıksız yakalamıştım. *İyi oldu*. Bunu hak etmişti.

"Brad'e onu gördüğümü hiç söylemedim," diye itiraf ettim. "O mesaj için senden ne kadar nefret etsem de aramızın açılmasını istemedim. Onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum - ne hikmetse."

Josh sonunda gözlerimin içine baktı. "Bunu asla söylememeliydim ve özür dilerim. Gerçekten. Ve her ne kadar bana inanmıyor gibi görünsen de, o mesajın gerçekten hiçbir anlamı yoktu." Uzun bir nefes verdi ve biraz yumuşadı. "Sanırım bu neden hiçbir zaman en büyük hayranım olmadığını açıklıyor. Brad ziyarete geldiğinde bana güvenmediğin için bundan hoşlanmadığını söylemişti. Kötü örnek olduğumu düşündüğün için böyle davrandığını sanmıştım. Şimdi daha fazlası olduğunu biliyorum."

"Seninleyken endişeleniyordum."

"Yapmamalıydın. Brad kendi akli olan yetişkin bir adam." Durakladı. "Yetişkin bir adamdı." Başını iki yana salladı. "Hâlâ onu geçmiş zamanda düşünmekte zorlanıyorum."

Boğazım düğümlendi. "Ortak bir noktamız var."

Josh ayakkabılarına baktı ve ellerini ceplerine soktu. Sonra oturma odasına doğru döndü. "Sanırım uyuyacak bir battaniye ya da başka bir şey bulmalıyım."

"Wayne'in dolabında bir şey var mı bir bakayım," dedim, hâlâ biraz buruk hissederek.

Josh beni uyuyacağım odaya kadar takip etti, mutfağın hemen dışında.

Dolabı açtığımda, yerden tavana kadar doluydu. Wayne'in tüm kıyafetleri hâlâ orada asılıydı. Biraz küf kokuyordu, bu yüzden nefes alacak bir saniye bulur bulmaz temizlemek için aklıma bir not aldım.

"Sanırım Wayne'in bu evdeki depolama alanı eksikliğine bulduğu çözüm buydu," dedim karıştırırken. "Her şeyi buraya mı topladın?"

Josh odanın köşesindeki lambayı yaktı. "Brad ona daha büyük bir yer almayı teklif edip durdu ama Wayne bu kulübeden hiç ayrılmak istemedi. Yvonne ile tüm anılarını burada yaşadı, ailelerini burada kurdular."

"Bunu anlayabiliyorum." Yüzümü ona döndüm. "Onu çok genç yaşta kaybettiler." "Evet." Başını iki yana salladı. "Berbat bir zamandı."

"O öldüğünde Brad'le lisede miydiniz?" Kederle başını salladı.

Josh'un Brad'le aynı yaşta olduğunu biliyordum, eğer yaşasaydı şimdi otuz yaşında olacaktı. Yirmi sekiz yaşında, iki yaş daha gençtim.

Battaniye aramaya devam ettim ve dolaptaki ıvır zıvırın arasında küçük ekoseli bir battaniye bulmayı başardım.

"Bu yeterli olacak mı?" Ona uzatırken sordum. Vücudunun sadece yarısını kaplayacak gibi görünüyordu.

"İşe yarayacak," dedi.

Yatağın üzerindeki iki yastıktan birini aldım. Beklediğimden daha ağırdı, içi kuş tüyüyle doluydu.

"Bunu da al. İkisine birden ihtiyacım yok." İstem dışı bir güçle ona doğru fırlattım.

Onu yakaladı. "Onu bana fırlatmak hoşuna gitti, değil mi?"

Göz kırptım. "Belki biraz."

CHAPTER 4

CARLY

A KNOCK WOKE Ertesi sabah beni. Yatak odasından çıktığımda, ön kapıda üstsüz bir Josh gördüm. Bir yılan resmiyle mürekkeplenmiş mükemmel oyulmuş sırtı, orada her kim varsa görüşümü engelliyordu.

Bir yılan. Uygun.

Adamdan hoşlanmıyordum ama ne kadar ateşli olduğunu inkâr edemezdim. Konuşurken sabahki derin sesi hırıltılıydı. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Ben Scottie'nin davranış terapistiyim," dediğini duydum bir kadının. "Haftada bir ya da iki kez onunla burada çalışıyorum."

Josh dağınık saçlarını kaşıdı. "Oh." Kenara çekildi. "Gel içer

i." Çekici esmerin gözlerinin kısa bir süreliğine göğsüne düştüğünü fark ettim. Elini uzattı. "Ben Josh. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Lauren." El sıkışırken gülümsedi.

Bırakmamak için direndiğine yemin edebilirim.

"I yapmadı farkına varmak Scottie vardı biri geliyor için ve ev." I onun bakışlarını böldü.

Bana doğru döndü, sanki ilk kez orada durduğumu fark etmiş gibiydi. "Evet." Boğazını temizledi. "Bu, devlet tarafından finanse edilen, evde sağladığımız bir hizmet. Ben onunla sadece altı aydır çalışıyorum ama o bir süredir yetişkin programımızda."

"Lorraine bundan bahsetmeyi ihmal etti," dedim. "Onunla ne yapıyorsunuz?"

"Birlikte kitap okuyoruz, bulmaca çözüyoruz, eşyaları sıralıyoruz ve dişlerini fırçalamak, giyinmek ve ayakkabılarını bağlamak gibi öz bakım çalışmaları yapıyoruz" dedi. "Siz Carly olmalısınız?"

Başımı salladım. "Evet."

"Teyzesi senin onun yerine onunla kalmaya geleceğini söylemişti. Evli olduğunu fark etmemiştim."

"Oh." Josh'a baktım. "O benim kocam değil. Bu Scottie'nin kardeşi Brad'in arkadaşı. Brad ölmeden önce onunla nişanlıydım."

Josh'a gülümsedi, gözleri parlıyordu. "Anlıyorum."

Eminim biliyorsundur.

İhtiyacım olan son şey bir flört festivalinin ortasında olmaktı-ya da daha kötüsü

-Josh ve bu üniversite öğrencisi arasında.

Bana geri döndü. "Nişanlın için çok üzgünüm. Wayne ölmeden önce bana onun hakkında her şeyi anlatırdı. Film yapımcısıydı, değil mi?"

"Televizyonda yazar olarak çalışıyordu ama ölmeden önce yapımcılığa terfi etmişti, evet."

"Özür dilerim." Kaşlarını çattı. "Yani ikiniz de Scottie'ye bakmak için buradasınız... birlikte mi?"

Josh, "Şu anda sorumluluğu paylaşıyoruz," dedi. "Ona kalıcı bir yuva bulana kadar."

Lauren başıyla onayladı. "Gerçekten çok havalısın."

"Scottie hâlâ uyuyor," dedim. "Geleceğinizi bilseydim onu uyandırırdım."

"Sorun değil. Wayne ben gelmeden önce onu kaldırırdı, ama onu uyandırmak benim için sorun değil." Josh'a doğru baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Ajansta işe yerleştirme arayışında sana yardımcı olabilecek pek çok kaynağımız var."

Bize değil de *ona* yardım etmeyi teklif etmesi ilginçti. Şüpheli kişiliği göz önüne alındığında, bu adamın bu kadar hatun mıknaatısı olması mide bulandırıcıydı. Ama yine de Lauren bunu henüz bilmiyordu. Josh Mathers'ın mükemmel yüzünü kaplayan bir uyarı etiketiyle gelmemesi çok kötü.

O Scottie'nin odasına girdikten sonra sesimi alçalttım. "O kızın salyalarını yerden temizlemek zorunda kalmadan önce bir gömlek giymek isteyebilirsin."

"Bu sabah senin kadar ben de bir misafir beklemiyordum, günışığım." Göğsüme baktı. "Belli ki."

Gözlerimi kapattım. Sütyen giymemiştim. Belki de onu azarlamadan önce bunu not etmek iyi olurdu. Boğazımı temizleyerek kollarımla göğsümü kapattım. "İşe kaçta başlıyorsun?"

"Dokuzda."

"Kahve içer misin?" diye sordum.

"Hemen hemen bütün gün içiyorum, evet."

"Dün gece kontrol ettim ve hiç kahve kapsülü görmedim. Markete gidip kahvaltı için bir şeyler alabilirim, onun Scottie'yle burada olmasından faydalanabilirim."

Bir elini gür saçlarında gezdirdi. "Güzel. Evet. Sen dışarıdayken ben duşa gireyim."

Başımı salladım ve hemen odama gidip bir sütyen ve birkaç kıyafet giydim. Saçımı tararken ne kadar uzadığını fark ettim. Buradayken kestirmek için fırsatım olacak mı yoksa Woodsboro'dan ayrıldığımda Rapunzel'e mi benzeyeceğim diye merak ettim.

Ayrılmadan önce Josh'un numarasını telefonuma girdim ve ona hızlı bir mesaj gönderdim, böylece ben marketteyken mesajlaşmamız gerekirse beni bir kişi olarak ekleyebilirdi.

Dışarıdaki soğuk hava yüzüme çarptı ve evden biraz olsun dışarı çıkmak çok iyi geldi. Arabama atladığımda içimi bir rahatlama kapladı. *Ah, sessizlik*. Sanki bir anlığına hayatıma geri dönmüştüm - alt üst olmadan önceki hayatıma. Yirmi dört saatten az bir süre geçmişti ama bu araca son binişimden bu yana yıllar geçmiş gibiydi.

Köy yolunda ilerlerken Christina'yı arayıp son gelişmelerden haberdar ettim.

"Hey! Hâlâ hayattasın," dedi telefonu açarken. "Ben de senden haber bekliyordum."

"Sonunda nefes almak için boş bir anım var." "Orada işler nasıl?"

Histerik bir kahkaha attım. Kendimi tutamadım. İçimdekileri dökmek çok iyi geldi. Ama Christina deli olduğumu düşünmüş olmalı.

"Neyin var senin?"

"Oh, Christina." Direksiyonuma vurdum. "Tam bir karmaşa."

"Olamaz. Neden? Ne oldu?"

"Birincisi... Scottie ile yalnız değilim. Beklenmedik bir oda arkadaşım var."

"Ne? Kim?"

"Josh Mathers."

"Josh..." Bir an düşündü. "Brad'in ateşli en iyi arkadaşı mı? O adam mı? Chicago'da yaşayan mı? Dayanamadığın mı?"

"Evet. Bir ve aynı. Görünüşe göre, o ve ben her şeyi bırakıp Scottie'ye bakmak için geçici olarak buraya taşınmak konusunda aynı fikre sahibtik."

"Peki, eğer oradaysa, bu eve gelebileceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır." İçimi çektim. "Bunu hâlâ yapıyorum. Ama düşündüğüm kadar basit de değil. Buraya geldikten kısa bir süre sonra bunun tek kişilik bir işten daha fazlası olduğunu fark ettim. Dün geldiğimde Lorraine'in buradan bir yarasa gibi fırlamasına şaşmamalı."

"Yani, bekle... Josh sürekli olarak sen ve Scottie *ile birlikte* orada mı kalacak?"

"Öngörülebilir bir gelecek için, evet."

"Evin küçük olduğunu söylememiş miydin? Nerede uyuyor?"

"Kanepede. Scottie'ninki dışında sadece bir yatak odası var. O da benimki."

"Bu onun için berbat bir durum."

"Evet. Belki onunla değişirim ama henüz o kadar ileri gitmedik. Hâlâ şoktayım."

Kıkırdadı. "Anlayabiliyorum."

"En kötüsü de, onun en büyük hayranı olmadığımı bildiğini kabul etti. Ben de onun benden hiç hoşlanmadığını bildiğimi itiraf ettim. Şimdi aramızda bir gerginlik var."

Josh'un eski mesajını ona söylememeyi seçtim. Bu konuda hâlâ büyük bir utanç duyuyordum ve Josh dışında kimseye söylememiştim.

"Eğer birlikte yaşayacaksanız birbirinizden hoşlanmayı öğrenmeniz gerekecek gibi görünüyor." Durakladı. "Aslında, artık onun orada olduğunu *bildiğime* göre, belki bir ziyarette bulunurum."

"Neden?"

"O bekar, değil mi?"

"Evet. Ama ona bulaşmak istemezsin. Sana izin vermem. O bir oyuncu."

"Bir ilişkiyle ilgilendiğimi kim söyledi? Adam muhteşem."

Gözlerimi devirdim.

"Gözlerini mi deviriyorsun?"

Güldüm.

Markete varıp bir park yeri bulana kadar birkaç dakika daha konuştuk.

"Neyse, gitsem iyi olacak. Marketin önündeyim ve işe başlamadan önce Bay Huysuz'a kahve götürmem gerekiyor."

"Ondan hoşlanmadığınızı düşünürsek çok nazıksınız."

"Kafein olmadan daha da sinir bozucu olacağını düşünüyorum." Kıkırdadım. "Ayrıca, onunla başa çıkabilmek için benim de kafeine ihtiyacım var."

"Beni haberdar et," dedi.

"Haberdar edeceğimi biliyorsun."

Telefonu kapattıktan sonra dışarı çıktım ve bir araba kaptım, kafamda çok fazla kaybolduğum için neredeyse birine çarpıyordum.

İçerideki koridorları incelerken nazik davranıp Josh'a danışmaya karar verdim.

Carly: What kind of coffee do you like?

Hemen mesaj attı.

Josh: Any kind is fine.

Carly: So, pumpkin spice, then?

Josh: I'm actually not in the mood to vomit today, so no. Literally anything but that. I hate pumpkin anything.

Carly: That's why I asked. Dark Roast, Blonde Roast?

Josh: Blonde with a hint of nuttiness sounds like your speed.

Ciddi misin? Daha hızlı yazdım.

Carly: Was that really necessary?

Josh: No, but I thought it was funny.

Carly: How nice that you amuse yourself. And just for that, you're getting pumpkin.

İsteksizce, bir kap sade, koyu kavrulmuş baklayı arabaya attım.

Josh: Hey, you know where you should go to get coffee?

Carly: Where?

Josh: The Coffee Bean and Tea Leaf. They have GREAT coffee. Brad took me there when I went out to visit him.

Başımı kaşıdım.

Carly: They don't have those here. They're only in California.

Josh: Exactly.

Carly: Now you're getting pumpkin spice with a shot of pumpkin, wiseass.

Josh: Whatever, Pumpkin.

Carly: Also, most of what I buy for the house will be gluten free.

Josh: Great.

Carly: Are you being sarcastic?

Josh: No, I mean things here were so much fun as it was. Gluten free only makes it better.

Carly: Gluten-free pumpkin loaf for you. ;-)

Koridorlarda bir aşağı bir yukarı gitmeye devam ederken Josh bana bir mesaj daha gönderdi.

Josh: Actually, I forgot to pack deodorant. Do you mind picking some up? I'll reimburse you, of course.

Carly: Any particular kind?

Josh: Anything that's made for a man.

Carly: Extra-spicy manwhore scent?

Josh: That works for me.

Carly: Nontoxic or...

Josh: Are you being serious?

Carly: Yes!

Josh: Toxic. I need it to actually work.

Carly: I use lemons instead of deodorant myself.

Josh: Are you shitting me?

Carly: No. I rub a wedge onto each pit daily.

Josh: That explains why you smell.

Carly: You'd better be joking.

Josh: Maybe I am. Maybe I'm not.

Carly: The lemons work and are completely safe. No aluminum to enter my lymphatic system and kill me twenty years from now.

Josh: All the shit there is to worry about in life and you're concerned about deodorant? You should probably chill out.

Carly: This from someone who willingly sucks in carbon monoxide. I shouldn't have even asked about the deodorant. It's clear you don't give a crap about your health.

Josh: I'll take the toxic shit with extra aluminum, please.

Carly: Toxic deodorant for a toxic guy. Coming up!

Josh: Lemons for a tart. ;-)

Carly: Look at you, so quick on your toes. Why don't you use them to head back to Chicago. LOL

Josh: Kidding. A tart is one thing you're not, actually. A little sour, maybe...but definitely not a tart.

Carly: I'll take your retraction as a compliment.

Josh: See? Even though you called me toxic, I took back tart. Who's the mature one?

Carly: I'll give you that.

Josh: Now you've got me wondering where else you're sticking lemons.

İndirimde olan erkeksi bir deodoranta uzanırken güldüm.

Carly: Up your ass, Mathers. And there goes your mature card. By the way, I've got your toxic deodorant. I'll be here another five minutes or so if you think of anything else.

Küçük noktalar ekranın etrafında hareket ediyordu.

Josh: Actually, can you pick up a carton of ice cream?

Taşıyın: Lütfen herhangi bir tür söyleme. Bütün gün burada bir şey seçmeye çalışacağım. Josh: Antep fıstığı

Carry: Hmm..

Ne?

Taşıyın: Bu benim de favorim.

Josh: WefL, Brad dışında tek ortak noktamızı bulmuşuz gibi görünüyor.

Taşıyın: Uzun bir hafta olacak. İki karton alayım mı?

Evet. Ve biraz alkol.

CHAPTER 5

CARLY

LATER THAT AFTERNOON, Otuz dakika uzaklıktaki en yakın Walmart'tan fazladan nevresim almak için geri döndüm.

Eve döndüğümde karşımdaki manzara karşısında nefesim kesildi.

Josh mutfak masasında görüntülü bir görüşme yaparken Scottie kucağında oturuyordu. Josh, burnu saçlarına gömülmüş olan Scottie'nin arkasını görebilmek için boynunu eğmişti. Bu sırada Josh kulaklığını takmış ve sanki kucağında yetişkin bir adam yokmuş gibi konuşmaya devam ediyordu.

Bir fotoğraf çekmek istedim ama çekmedim.

Josh beni fark eder etmez, "Özür *dilerim*" diye bağırdım.

Tekrar dışarı çıkmamın tek nedeni Lauren'ın hâlâ burada olmasıydı. O gitmeden önce dönmeyi planlamıştım ama trafiğe takılmıştım.

Bana sorun olmadığını söylemek istercesine elini kaldırdı.

Scottie Josh'un kucağından atladı ve kanepeye doğru ilerledi. Josh kırıksıklıkları düzeltmek için elini gömleğinin üzerinde gezdirdi ve hiç durmadan konuşmaya devam etti.

Sonunda telefonu kapattığında şaşkınlıkla başımı salladım. "Bunu bir şampiyon gibi hallettin."

"Fazla seçeneğim yoktu. Neyse ki buraya gelmeden önce iş arkadaşlarıma anlaşılmayı açıklamıştım, bu yüzden çoğu onu ekranda gördüklerinde şok olmadı. Bunu oldukça sevimli buldular. Yine de beni bombardımana tuttuktan hemen sonra kameramı kapattım."

"Scottie üzerinde sakinleştirici bir etkiniz var gibi görünüyor."

Gülümsedi. "Onun favorisi olabilirim, evet."

"Kesinlikle ben değilim." İçimi çektim. "Her neyse, bugünlük işin bitti mi?" Kulaklığını çıkardı ve dizüstü bilgisayarını kapattı. "Evet."

"Güzel."

Elimdeki çantaya baktı. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

"Evet. Birkaç havlu, Scottie için yedek bir yastık, senin için daha büyük bir battaniye ve fazladan bir takım çarşaf. Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim." Kendimi karmakarışık hissederek mutfağa baktım. "Akşam yemeğinden önce onun tavuğunu yapmalıyım. Her şeyi berbat edeceğimi biliyorum."

Josh elini saçlarının arasında gezdirdi. "Neden?"

Çantayı yere bıraktım ve Lorraine'in bana bıraktığı yazılı tarifi aldım. "Şu talimatlara bak. Tavuk doğru şekilde dövülmeli, yağ belli bir marka olmalı - neyse ki daha önce almayı unuttuğum için dolapta vardı - ve yumurta-un oranına dikkat etmelisin." Kâğıdı tezgâhın üzerine bıraktım. "Aksi takdirde yemez."

"Çocuk oynucağı." Josh kollarını sıvadı. "Sana yardım edebilirim." "Ciddi misin? Yemek yapar mısın?"

"Fark eder mi? İkimiz de daha önce bu ekstra kışlı tavuğu yapmadık. Sadece talimatları takip edeceğiz. Bir şey olmaz."

"Tamam." Dudaklarımı yaladım. "Evet... Ben yağı başlatayım. Neden tavuğu yıkayıp göğüslerini benim için dövmüyorsun?" Hemen kızardım. Kulağa çok yanlış geliyordu.

Sırıttı. "Hayatım boyunca iyi bir dayak attığımı biliniyor." "Bu çok ezikçeydi."

"Ama sen gülümsüyorsun. Ve ben daha söylemeden çok önce yüzün kızarıyordu, yani kirli zihne sahip olan sensin, Balkabağım."

"Lütfen bana öyle diyeceğini söyleme." "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet."

"O zaman, evet. Bu senin takma adın." Göz kırptı. "Ya bu ya da Limon Çukurları. Sen seç."

"Balkabağını ben alırım." Gözlerimi devirdim ve tezgahın altından büyük kızartma tavasını aldım.

Scottie oturma odasında cihazıyla oynuyordu, Josh ve benim muhtemelen akşam yemeğini mahvetmek üzere olduğumuz gerçeğinden habersiz görünüyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde bir yöntem geliştirdik: Josh tavuğu yıkadı ve dövdü, ben de her bir göğsü yumurtaya, una ve İtalyan ekmek kırıntılarına batırdım, ardından kızgın yağa attım.

Birlikte çalışmamıza bakın. Eğer şu anda evcilleştirilmiş ama işlevsiz bir ailenin timsali değilsek, ne olduğunu bilmiyordum.

Scottie tabletini kulağına dayayarak mutfığa girip ne yaptığımızı görene kadar her şey yolunda gitti.

Josh ona döndü. "Hey, dostum. Fazladan tavuk yapıyoruz. Heyecanlı mısın?"

Scottie un kaplı tezgâhı ilgiyle incelerken ayaklarının üzerinde bir ileri bir geri zıpladı. Sonra mutfaktan çıktı ve doğruca yatak odama yöneldi.

İçim cız etti, umarım içine girebileceği bir şey bırakmamışımdır. Sonra kıyafetleri hatırladım. "Kahretsin. Orada daha önce katladığım çamaşırlarım var. Yatağa atlayacak ve hepsini dağıtacak."

Josh, "İkimizin de elinde tavuk var, o yüzden onu rahat bırak," dedi. "Daha sonra tekrar katlarım."

Tam Scottie'nin odamı karıştırmasıyla ilgili sinirlerim yatışmışken, mutfığa tekrar girdi. Bildiğim bir sonraki şey, yağ tencereme bir şeyin uçtuğuydu. Josh ve ben aynı anda geri sıçradık.

Bu da ne?

Gözlerimi hızla kırptırdım, üzerime kızgın yağ bulaşmadığına sevinmişim. Scottie kaçmadan önce tavaya bir şey atmıştı.

Josh maşayı kaptı ve parçalanmadan önce cızırdayan yağın içinden çıkardı. "Bu da ne böyle?" diye bağırdı.

Dehşete kapıldım, donakaldım.

Josh onu bana doğru tuttu. "Bir parça lastik tavuğa benziyor."

Başımı salladım. "Bu bir tavuk parçası değil."

"Ne o zaman?"

Ölmek istiyorum. "Bu benim silikon göğüs eklerimden biri. İçerideki eşyalarımı karıştırmış ve bunun da partimize eklenmesi gerektiğini düşünmüş olmalı." Ek parça çıplak renkliydi ve tıpkı bir tavuk göğsüne benziyordu.

Josh'un ifadesi şoktan saf eğlenceye dönüştü. Ek parçayı bir kağıt havlunun üzerine koyarken omuzları titriyordu. Tezgâha yaslandı. "Lanet olası tavuğa benziyor." Kahkahaları arasında kelimeleri güçlkle çıkarırken karnını tuttu. "Sadece yardım etmeye çalışıyordu."

Kahkaha orman yangını gibi yayıldı ve benim içimde de patladı. İkimiz de neredeyse ağlıyorduk.

Gözlerimi sildim. "O kapı için bir kilit almam gerekecek."

Scottie koşarak mutfağa geri döndü. "Scottie, odama girmek yok!" Ona söyledim.

"Evet. Bu işe yarayacak," dedi Josh alaycı bir tavırla. "İstediğin odaya girebilirsin dostum. Ona tavuk memelerini sakınleştirmesini söyle."

Ona dirsek attım. "Çok komik."

"Haklısın. Mizah anlayışım biraz... düz." Bir bulaşık bezi kaparak ona fırlattım.

"Tavuk Memeli!" Paçavrayı omzunun üzerinden sallarken homurdandı.

"Bu Limon Çukurlarından bile daha iyi!"

Silikon-tit olayı işlevsiz durumumuzda bir dönüm noktası gibi görünüyordu, çünkü bir mucize eseri o akşam üçümüz oldukça güzel ve normal bir akşam yemeğine oturmayı başardık. Tartışma yoktu. Scottie öfke nöbeti geçirmede. *Josh ve Carly de öfke nöbeti geçirmede.*

Glüten beni hasta etse de ayrı bir yemek yapmaya üşendiğim için bir geceliğine sineye çektim ve herkesle aynı tavuğu yedim. Scottie'ye birkaç gün yetecek kadar büyük bir parti yapmıştık. Ayrıca Josh ve benim için bir salata ve fırında kızarmış tatlı patates hazırlamıştım.

Ağzım doluyken konuştum. "Bu pirlolalar çok güzel. Sevmesine şaşmamalı."

"Gerçekten mi? Tek tattığım şey silikon." Josh çiğnerken göz kırptı. "Kötü olanı almış olmalıyım."

Çatalımla işaret ettim. "Bununla yaşayabileceğimden emin değilim."

Kıkırdadı. "Bütün bunlara kim bayılırdı biliyor musun?"

Çiğnemeyi bıraktım ve "Brad" diye fısıldadım.

Josh bir an için düşüncelere dalmış gibiydi. "Bunu senaryolarından birine yazmanın bir yolunu bulurdu, biliyor musun? Her zaman malzeme arayışındaydı. Birlikte dışarıdayken ne zaman çılgınca bir şey olsa, daha sonra beni arar ve 'bil bakalım diziye ne girdi' derdi."

"Hiç diziye izledin mi?"

"Her zaman değil. Ama bölümlerin belki yarısını izledim" dedi.

"Maddie karakterinin yanlışlıkla doktoruna müstehcen bir mesaj gönderdiği filmi izlediniz mi?"

"Evet. Bunu hatırlıyorum."

Kendimi gösterdim. "Şuradaki kız." "Oh, kahretsin." Kıkırdadı.

"Evet. Ben utanmış olsam da Brad komik olduğunu düşündü."

Josh iç çekti. "Silikonlu tavuk olayını da aynı derecede komik bulurdu."

Göğsüm sıkıştı. "Evet. Gülmekten ölürdü." Az önce ne söylediğimi fark ettim. "Ugh." *Ölürdü.* Gülmekten.

Sessizce oturduk ve Scottie'nin son tavuğunu yemesini izledik.

"Şimdi anlıyorum ki bu işe tek başıma kalkışmak gerçekten zor olacaktı." Ağzımı sildim ve gururumu ayaklar altına aldım. "Burada olmana sevindim."

Josh tereddüt etti ama başını salladı, uzattığım zeytin dalı karşısında biraz şaşırılmış gibiydi. Peçetesini buruşturdu ve bir kenara attı. "Dürüst olmak gerekirse Wayne'in bunu her gün nasıl yaptığını bilmiyorum."

"Sanırım aşk insana güç veriyor. Scottie elinde kalan tek şeydi."

"Ve şimdi Scottie'nin kimsesi yok." Josh başını yavaşça salladı. "Hayat çok adaletsiz. Son birkaç yıldır öfkeyle çok mücadele ettim. Daha kolay olacağını ummuştum ama olmadı."

"Bir tek ben varım sanıyordum."

Josh'un sesi zar zor duyuluyordu. "O değil de ben olsaydım her şeyimi verirdim."

Gözyaşlarımla savaştım. "Bu da dostluğunuzun bir kanıtı."

Scottie oturduğu yerden sıçrayarak kasvetli anımızı böldü. Onu lavaboya götürdüm ve yatak odasında kaybolmadan önce ellerini yıkamasına yardım ettim.

"Seni gerçekten seviyordu, biliyorsun."

Temizliğe başlamıştım ki Josh'un sözleri beni olduğum yerde durdurdu. Dönüp onunla yüzleştım. "Evet. Biliyorum. Ama bunu söylediğin için teşekkür ederim."

Josh sandalyesinde arkasına yaslandı. "Seninle ilişkisinin bittiğine inanmak istemedim. Başlangıçta onu çok test ettim - ziyarete geldiğinde yüzüne ayartıcı şeyler söyledim. Ama hiçbirisi önemli değildi. Sonunda, ne kadar kararlı olduğunu gördüm. Ve biriyle böyle bir bağ kurduğu için onu kıskandım."

"Bu şimdiye kadar söylediğin en olgunca şey olabilir, Mathers." "Fazla umutlanma, Balkabağım. Bu bir trend değil. Ben sadece "Bir an için senin vıcık vıcık çorban."

Sırıttım. "Eğer buna açık değilsen Brad ve benim yaşadığımız gibi bir şey bulamazsın."

"Evet." İç çekti. "Hiçbir zaman gerçekten olmadım. Dışarıda eğlenmekle çok meşguldüm sanırım." Ayağa kalktı ve masanın geri kalanını toplamaya başladı.

Bulaşık makinesini doldururken yine beni şaşırttı. "O zamandan beri biriyle çıktın mı... biliyor musun?"

"Hayır." Başımı salladım. "İki yıl olduğunu biliyorum ama kendimi hazır hissetmedim."

Tezgâhı sildi. "Sanırım hayatına devam etmeni isterdi."

"Yapacağını biliyorum. Ama doğru hissettirmesi lazım ve henüz hissettirmedi. Belki şu izin dönemini atlattıktan sonra..."

Başını salladı. "Bu arada, Scottie'yi bir ev için bekleme listesine koyma sürecine devam etmeliyiz. İkimizin de Woodsboro'da daha fazla kalmak isteyeceğini sanmıyorum. Terapist Lauren bana numarasını verdi ve eğer istersek çalıştığı ajansla bir görüşme ayarlamamıza yardımcı olacağını söyledi."

"Ajansın direkt hattını değil de kendi numarasını vermesi ilginç."

Sırıttı. "Evet. Ben de bunu kaçırmadım."

Brad'le ilgili konuşmalardan mı, yoksa bu gece Josh'un yanında olmaktan hoşlandığım için kendimi tuhaf bir şekilde suçlu hissetmemden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama aniden biraz yalnız kalmaya ihtiyacım oldu.

"Neden bu gece yapman gerekeni yapmıyorsun?" Ona söyledim. "Bu temizliği ben yaparım."

"Bulaşıklara yardım etmeliyim," diye ısrar etti.

"Pek bir şey kalmadı. İşte uzun bir gün geçirdin ve sonra yemek yapmama yardım ettin."

Kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?" "Evet."

Elindeki bulaşık bezini tezgâha vurdu. "Aslında duş almak isterdim, böylece sabah yapmak zorunda kalmam."

"Devam et."

Josh ellerini yıkadıktan sonra oturma odasının köşesindeki bavuluna yöneldi. Birkaç giysi çıkardı ve onları banyoya taşıdı.

Mutfakta yalnız kaldığımda içimi bir duygu dalgası kapladı. Josh bu gece bana yumuşak tarafını göstermişti. Brad hakkında konuşmak gerçekten

ortaya çıkardı. İlginç ama sürpriz değil. Brad her zaman insanların içindeki en iyiyi ortaya çıkarırdı; kesinlikle benim içindeki en iyiyi de ortaya çıkardı. Hayatıma girip çıkan diğer tüm erkekler beni hayal kırıklığına uğrattıktan sonra bana değer verildiğimi hissettirmişti. Bu gece onu gerçekten özledim.

Birkaç dakika sonra bulaşık makinesine deterjan koyuyordum ki koridorun sonundan Josh'un bağırma sesini duydum.

"Hayır! Bırak sikimi!"

Bulaşık makinesinin kapağını kapattım ve neler olduğuna bakmak için aceleyle yanına gittim. Banyo kapısı açıktı. Duşun buzlu camından *iki* çıplak bedenin siluetlerini görebiliyordum. Scottie'nin kıyafetleri Josh'ınkilerin yanında yerdeydi.

"Neden oraya girdi ki?" Kahkahalarımı bastırarak ağladım. "Biliyorsam ne olayım! Onu izlemiyor muydun?"

"Odasında sessizdi. Bulaşıkları bitirirken her şeyin kontrol altında olduğunu sanıyordum."

"Bir an gözlerimi kapattım, saçıma şampuan sürüyordum. Sonra bir de baktım ki kapı açıldı ve karşımda dikilmiş, kolumdan çekiliyordu."

Artık saklayamadığım için daha çok güldüm.

"Gülmeniz bittiğinde, onu buradan çıkarıp kurulamanızın bir sakıncası var mı? Çıplağım, bu yüzden şu anda tam olarak çıkamam." Kapıyı Scottie'nin çıkmasına izin verecek kadar araladı. "Hadi, Scottie."

"Hadi ama Scottie. Josh Amca'yı rahat bırak," dedim camdan Josh'un bedenine bakmamaya çalışarak. "Sonra sana banyo yaptırırız."

Sonunda onu dışarı çıkarabildim, Scottie'yi kuruladım ve giyinmesi için yatak odasına geri götürdüm. *Belki de duş almayı tercih ediyordur?*

Josh nihayet oturma odasına geri döndüğünde üzerinde siyah bir tişört ve alt kısmı biraz daraltılmış gri bir eşofman altı vardı. Harika kokuyordu, sabun ve kolonya gibi. Ne kadar çekici olduğuna, tişörtün göğsünü sarışına, ıslak saçlarının alnına düşüşüne hayran kalmamaya çalıştım. Büyük ayaklarına. O dar pantolonun içinden süzülen şişkinlik. Böyle şeyleri fark etmek itiraf etmek istediğimden daha fazla başıma gelmişti ve bunun için kendimden nefret ediyordum. Bunu, şu anda iki yıldan uzun süredir seks yapmamış ve vücudumun neye tepki verdiğine engel olamayan yalnız, kurumuş bir insan olduğum gerçeğine bağlıyordum.

Boğazımı temizledim. "Tüm bu olanlar için özür dilerim."

Josh bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım bunu yapacağını tahmin edemezdin."

"Wayne duş alma işini nasıl halletti? Scottie'nin gözetimsizken başına gelebilecek onca belayı düşünmemiştim bile."

Josh diz çökerek bavulunu karıştırdı. "Wayne çok hızlı duş almış olmalı."

"Evet. Ya da bekle..." Parmaklarımı şıklattım. "Aklıma bir şey geldi."

Kafasını kaldırdı. "Ne?"

"Belki de Scottie'yle *birlikte* duş aldığı için bu konuda endişelenmesine gerek kalmamıştır. Scottie bu yüzden seninle duşa girdi. Yapması *gerektiğini* düşündü."

Josh dişlerini alt dudağında gezdirdi. "Aslında bu çok mantıklı."

"Biliyorum. Öğrenmemiz gereken çok şey var, değil mi?"

"Evet." Ayağa kalkıp beline masaj yaparken iç çekti. "Her seferinde bir gün."

"Sorun nedir?" Ben sordum.

"Eh, o kaneppe pek rahat değil. Sırtımı biraz mahvetti." "Neden yer değiştirmiyoruz?" Ben önerdim. "Bu gece yatakta uyursun." "Hayır. Senin de aynı sorunu yaşamamı istemiyorum. Kimse bu kanepede uyumamalı."

Yarın mağazaya gidip şu yataklardan bir tane bulacağım. şişme hava yatakları. Burada başka bir şey için yerimiz yok." "Her gece şişirmek zorunda kalmak tam bir baş belası olacak, değil mi?"

"Bugünlerde en az endişelendiğim şey bu, Balkabağım."

Kıkırdadım. "Sanırım."

Elimde tuttuğum bir DVD'ye baktı. "Nedir o?"

"Wayne'in odasında bir kutu DVD buldum. Çoğu etiketlenmemişti. Ne oldukları hakkında bir fikrin var mı?"

"Hayır." Televizyonu işaret etti. "Ama şurada bir DVD oynatıcı var. Onu tak."

DVD'yi makineye yerleştirdim ve Josh'un yanındaki kanepeye oturmadan önce oynat tuşuna bastım. Ekrandaki bazı ilk parazitlerden sonra, çocukların küçüklüklerine ait bir ev filmi başladı. Brad sekiz yaşlarında olmalıydı, Scottie ise yeni yürümeye başlamış bir bebektir. Anneleri Yvonne yerde oturmuş onlarla oynuyordu. Kısa sarı saçları ve iri gözleriyle çok güzeldi. Bana *The Brady Bunch*'taki Carol Brady'nin daha genç bir versiyonunu hatırlatıyordu. Wayne'in sesini duyabiliyordunuz.

arka planda ona iltifat ediyordu. Yvonne bir noktada kızardı. Daha önce onun görüntülerini hiç görmemiştim; Brad ve Scottie'nin de ona ne kadar benzediğini fark etmemiştim.

"Bu ev o zaman nasılsa şimdi de öyle görünüyor, değil mi?"

Dedim. "Evet, şaka yapmıyorsun."

Josh ve ben bu iç açıcı aile anını izlemeye devam ettik. Scottie bebekken daha fazla göz teması kuruyormuş gibi görünüyordu. Otizminin nasıl ortaya çıktığını, doğuştan mı böyle olduğunu yoksa bir gün içinde bir şeylerin mi değiştiğini merak ettim.

Kamera tekrar Yvonne'a döndü. Wayne ona her odaklandığında yüzü kızarıyordu. İlgi odağı olmaktan pek hoşlanmıyor gibiydi. Josh büyülenmiş bir halde, "Yvonne'u dün gibi hatırlıyorum," dedi.

"O benim için bir anne gibiydi."

Bir an için dikkatimi ekrandan başka yöne çevirdim. "Anneleriniz arkadaş mıydı?"

Yüz ifadesi buz gibiydi. "Benim bir annem yoktu."

Midem bulandı. "Annen vefat mı etti?"

"Hayır. Ama bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum." Uyaran bir bakışla bana döndü. "Tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldadım.

Josh ayağa kalktı ve mutfağa doğru gözden kayboldu. şaşkınlık içinde oturup videoyu izlemeye devam ettim. Görünüşe göre bir zamanlar kalpsiz olduğunu düşündüğüm bu adamın içinde bastırıldığı bir sürü duygu vardı. Muhtemelen Josh hakkında bilmediğim *çok şey vardı*.

CHAPTER 6

JOSH

"HOW LONG DO Sence onu bir grup evine yerleştirmek için ne yapmak gerekir?" diye sordu kardeşim Michael bana bir bira uzatırken.

"Onu herhangi bir yere bırakmayacağımdan eminim. Doğru yer olması gerekiyor. O yüzden açıkçası bilmiyorum."

Michael lisedeki kız arkadaşı Vanessa ile evliydi ve Wayne'lerden yaklaşık iki mil uzakta yaşıyordu. Diğer kardeşim bekârdı ve o da şehirde yaşıyordu.

Evdeki birkaç şeyi tamir etmek için gereken malzemeleri almak üzere Michael's'a uğramıştım.

Bir şişe Blue Moon açtı. "O küçük evde sonsuza dek mi yaşayacaksın? Neden burada uyumuyorsun? Misafir odamız var."

"Gecenin bir yarısı bir şey olursa Carly bunun üstesinden gelemez. O çok büyük."

"Teyze nasıl halletti?"

"Görünüşe göre Lorraine işler kontrolden çıkınca yan komşusu Abe'i aramış.

Ama bu onun için adil değil."

Michael ağzına bir çubuk kraker attı. "Bu Carly denen kızı hiç sevmedin, değil mi?"

Carly'ye karşı olumsuz duygular beslediğimi düşünmek şimdi aptalca geliyordu. Bunların çoğu onun *bana karşı* olan hisleri hakkındaki izlenimlerime dayanıyordu. Brad'e attığım o aptalca yorumu gördüğünü bildiğime göre -ki o söyleyene kadar hatırlamıyordum bile- kin tuttuğu için onu suçlayamazdım. Benim bir pislik olduğumu düşünmekte sonuna kadar haklıydı. Ama son zamanlarda bana ısınmaya başlamıştı.

"Brad onunla ilk çıkmaya başladığında ondan hoşlanmadığımı düşünüyordum. Ama geçen hafta onunla birlikte yaşadıktan sonra onu hiç tanımadığımı fark ettim. O zamanlar Brad'in aceleci davrandığını düşünüyordum - Kaliforniya'da aşık olduğu ilk sarışınla nişanlanmak gibi."

"Ateşli sarışın kıç, ha?" Şişesinin arkasından güldü. "Şimdi onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"O iyi." Biramdan uzun bir yudum aldım. "Onu hâlâ o kadar iyi tanımıyorum. Ama hiç tanımadığı yetişkin bir adama bakmaya gönüllü olan birine saygı duymak zorundasınız."

Sırıttı. "Ve sen onun seksi olduğunu düşünüyorsun..." Gözlerim kısıldı. "Bunun ne önemi var ki?"

"Bilemiyorum. Belki de siz ikiniz... bilirsiniz işte... aynı evde sıkışıp kalmışken *en iyisini* yapmaya çalışmalısınız?"

Önerisi beni sinirlendirdi. "Ne ima ediyorsun?" Michael omuz silkti.

Kardeşim kafayı yemiş. "Eğer düşündüğüm şeyi ima ediyorsan, sen kafayı yemişsin. Brad'in kızıyla asla oraya gitmem." Koluna hafifçe vurdum. "Deli misin sen?"

"Ne zamandan beri ahlaklısın kardeşim?"

Sorusu beni rahatsız etti. Elbette, ilişkiler konusunda iyi değildim ve lisedeyken kız arkadaşlarımı aldatmıştım. Hatta o zamanlar bir ya da iki arkadaşımdan kız bile çalmış olabilirim. Ama Brad? Brad farklıydı. Brad *ailedendi*.

Şişemi yere çarptım. "Aşmaman gereken bazı çizgiler vardır. Başka bir anneden olan kardeşinin nişanlısıyla uğraşmak da bunlardan biri."

Michael yüzümü inceledi. "Ne düşündüğünü biliyorum Josh. Ama bu Stone Amca'nın annemle babama yaptığı şeyle aynı durum olmaz."

Eski, tanıdık bir öfke duygusu içimde kıpırdandı. Annemin ihanetinden söz edildiğinde her zaman yaptığım gibi, bununla uğraşmak zorunda kalmamak için konuşmadan çıktım.

Ayağa kalkarken sandalyem yerde kaydı. "Bira için teşekkürler. Gitsem iyi olacak."

Eve dönerken Carly'ye mesaj attım.

Josh: Anything you need while I'm out?

Yanıt gelmeden önce noktalar bir süre hareket etti.

Carly: I need you not to kill me when you get back.

Bu da ne?

Josh: I wasn't planning on it. Is there a reason I'd want to?

Carly: Possibly.

Josh: Tell me what it is.

Carly: It's better if you see it, rather than explaining over text.

Josh: Great. Okay. I'll be home in a few.

Evdeki işlerin olduğu gibi çılgınca olduğunu düşünüyordum ama görünüşe göre ne kadar kötüye gidebileceği hakkında hiçbir fikrim yokmuş. Mesajının Scottie'yle bir ilgisi olduğundan endişelendim ama hayır. Wayne'in evinin kapısından içeri girdiğimde, her zamanki gibi kanepede oturmuş, müziği eşliğinde ileri geri sallanıyordu.

Sonra dili dışarı sarkmış devasa bir köpek koşarak geldi.

Ben.

"Bu evde neden bir kaniş var?" Ayağa kalktığımda talep ettim

Arka ayaklarıyla beni selamlıyor.

"Ah, bu o cins mi? Adını hatırlayamadım." "Soruma cevap ver

Carly. Burada neden bir köpek var?" Garip bir şekilde sırtıttı.

"Dürüst olmak gerekirse... Bilmiyorum."

"Tamam. Bundan biraz daha iyi açıklaman gerekecek."

"Postaları kontrol etmek için dışarı çıktım ve posta kutusunun yanında durmuş bana bakıyordu. Kaybolmuş görünüyordu ve tasma yoktu. Sonra beni içeri kadar takip etti ve ben de ona biraz ton balığı verdim."

"Ton balığı mı?"

"İnternete göre evde köpekler için güvenli olan tek şey bu." Mutfak masasına oturdu ve paslı kahverengi tüylü köpek ön ayaklarını kucağına koydu. Kulaklarının arkasına masaj yaptı. "Polisi ya da başka bir şeyi aramalıyım."

"Ya da başka bir şey? Onları henüz aramadınız

mı?" "Henüz aramadım." Burnunu onun

kürküne gömdü.

"Ne zamandır burada?"

"Yaklaşık bir saat."

Kendimi sakinleştirmek için yavaşça nefes alarak onu ikna etmeye çalıştım. "Tamam, bu lanet olası evde ihtiyacımız olan son şey bir köpek, Carly. Bunu sana söylememe gerek yok. Üçümüze ancak yetecek kadar yer var. Onlarla *hemen* iletişime geçmeliyiz."

Suçlu bir gülümsemeyle parladı. "Bunu halledeceğim."

Köpek ve ben onu takip ederken mutfığa doğru ilerledi.

Bir sandalye çektim ve oturdum. "Hiç acelen varmış gibi görünmüyorsun."

Ellerini köpeğin tüylerinde gezdirdi. "Çok sevimli ve kabarık."

"Ve çalıntı..." Düzelttim.

Carly kirpiklerini kırıştırdı. "Kızma."

Sikeyim.

O anda içimde ne koptu bilmiyorum ama aklımdan onu becerdiğime dair bir görüntü geçti. *Bu da nereden çıktı şimdi?*

Carly ona kızgın olduğumu düşündü. Ve görünüşe göre, onun yerine onu tezgâha yaslayıp becermek istiyordum. Bunun farkına varmak son derece rahatsız ediciydi. Ona kızgın olmayı tercih ederdim. Neden bir milisaniye içinde kızgınlıktan korkunç derecede azgınlığa geçtiğimi anlayamıyordum. Burada olmanın verdiği lanet stres beni yakalamış olmalıydı.

Elbette, Carly ateşliydi. Bunu inkar etmek mümkün değildi. Ama böyle canlı bir görüntünün ortaya çıkması ve bundan *hoşlanmak*? Hepsi bana kirpiklerini kırıştırdığı için miydi? Doğrudan cehenneme bilet.

Köpek kucağıma atladı ve beni yalamaya başladı.

"Tanrım..." Yüzümü buruşturup dudaklarımı büzerek mırıldandım, beni öpmek ister gibi görüldüğü şekilde Fransız öpücüğü yapmasına izin vermemeye çalıştım. "Nefesi ton balığı yemiş gibi kokuyor."

Carly kahkahalara boğuldu. "Senden hoşlanıyor."

Scottie kısa bir süre sonra arkamdan geldi ve Tuna Nefesi yüzümü yalamaya devam ederken saçımdan kocaman bir nefes aldı.

"Buralarda çok popülersin Josh," diye alay etti.

"Bu evde herkes beni sever, sen hariç Balkabağım."

Güldü. "Gecenin geri kalanında köpekten şikayet etmezsen senden hoşlanacağım."

"Gecenin geri kalanında mı? Ondan önce gitmesi gerekiyor!"

Köpek ton balığı diliyle yüzüme saldırmaya devam ederken daha çok güldü.

Gözlerimi devirdim ve tırnaklarımı köpeğin tüylerine geçirdim. "Kardeşimde kalmalıydım."

O akşam, beklendiği gibi, lanet köpek hâlâ bizimle birlikteydi ve sanki yirmi yıldır onun sahibiymişim gibi ayaklarımın dibinde oturuyordu. Carly'nin hazırladığı akşam yemeğinin artıklarını topluyordu. En azından polisi aramıştı - o ararken ben de izlemeye özen göstermişim - ama henüz kayıp bir hayvan ihbarı almamışlardı. Düşündüm de, yaptığı telefon görüşmesinin diğer hattında gerçekten birinin olduğuna dair elimde hiçbir kanıt yoktu. Bu konuda ona güvenmek zorundaydım.

Scottie tavuğunu daha önce yemişti ve gece için çoktan yatmıştı. Carly ve ben, o uyuduktan sonra bu alışılmadık geç akşam yemeğini yemeyi tercih ettik. En azından bu şekilde onun ne yaptığı konusunda endişelenmeden huzur içinde yemek yiyebilecektik.

Carly'nin glütensiz makarnasının sonuncusunu da yeni bitirmiştik. İtiraf etmeliyim ki, Carly fazla tecrübesi olmadığını iddia etse de yemek yapabiliyordu.

Ağzımı sildim. "Bu gerçekten güzeldi, glüten olmasa bile." "Her şey kızarmış silikon göğüs eklentisinden iyidir, değil mi?" diye çatladı. "Bu doğru." Kıkırdadım. "Buraya gelmeden önce en son ne yediğimi hatırlamıyorum.

Son kez biri bana ev yemeği yaptı. O yüzden bu kısmı iyi oldu." "Tek güzel yanı bu mu?"

"Seninle olmak düşündüğüm kadar berbat değil," diye itiraf ettim. "Oh, Josh. Bir kızı nasıl etkileyeceğini biliyor musun?" Gözlerini kırıştırdı. Çizgi film gibi.

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Ben çekici bir adamım."

Tabağımı bulaşık makinesine koymak için kalktıktan sonra, tavalar için bir bulaşık bezi almak üzere çekmecelerden birini açtım ama onun yerine düzinelerce küçük not defteri buldum. Hepsinin üstünde aynı şey yazıyordu: *Aziz Francis'in Trappist Rahipleri'nden Bir Teşekkür.*

Birini kaldırdım. "Bunlar da ne böyle?"

"Onları ben de gördüm. Sanırım Wayne yıllar boyunca onlara çok bağış yapmış olmalı."

"Tanrım." Güldüm. "Kelime oyunu yapmadım."

"Her gün her dakika bir şeyler yazabilirdik ve bu not defterlerinde bir çentik bile açamazdık. Onları temizlemeyi düşündüm.

ama onları öylece atmak istemiyorum. Wayne belli ki bunları hak etti. Bu yüzden onları kullanmalıyız."

"Sanırım, evet," dedim ve çekmeceye geri attım.

Ayağa kalkıp tabağını lavaboya götürürken içini çekti. "Kardeşinle ziyaretin nasıl geçti? Hiç sormadım."

"Güzel. Onu görmek güzeldi. Uzun zaman olmuştu."

"Çocukları var, değil mi?"

"O ve karısının bir kız ve bir erkek çocukları var. Maya on bir, Max ise dokuz yaşında.

Okuldaydılar, o yüzden döndüğümünden beri onları görmedim."

"Başka bir kardeşin olduğunu mu söylemiştin?"

"Evet. Bekâr ve aynı zamanda şehirde yaşıyor, babamdan çok uzakta değil." "Baban yalnız mı yaşıyor?"

"Evet."

Ailem hakkında, yani annemle olanlar hakkında daha fazla şey söylemem için can attığını hissettim. Ama bu konuya girecek havada değildim. Bu yüzden konuyu değiştirerek ona ters köşe yaptım.

"Peki ya ailen? Onlar nerede?"

"Sadece annem. Oregon'da üvey babamla yaşıyor." "Kardeşin yok mu?"

"Hayır."

"Oregon'un neresinde?" "Bend.

Büyüdüğüm yer."

"Burası son Blockbuster video mağazasının olduğu yer değil mi?"

"Evet." Güldü. "Çok iyi."

"Peki ya baban?"

Carly bir an tereddüt etti. "Ben on yaşındayken gitti. Arizona'ya taşındı. Dul bir kadınla yeniden evlendi ve onun yerine çocuklarının babası oldu."

Vay canına.

Yutkundum. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Onun hayatımda olmaması fikrine alıştım. Herkes hayatınızın daimi bir parçası olarak kalmıyor, biliyor musunuz? Sanırım bunu zor yoldan öğrendim."

Sözlerinin içime işlemesine izin verdim. "Bu benim de öğrendiğim bir ders. Yine de bazı kayıplar diğerlerinden çok daha zor." Düşüncelerimi toplamak için tezgâha yaslandım. Karşılığında biraz açılmak adil olacak gibi görünüyordu. "Geçen gece... Bana ne yaptığımı sorduğunda konuşmamızı kısa kestim.

Anne. Özür dilerim. Bu konuda konuşmak istemedim çünkü benim için hala zor."

Başını salladı ama sessiz kaldı.

"Ben on bir yaşındayken evimizi terk etti - birkaç saat uzağa taşındı ve onu pek görmedim. Bunca yıldan sonra hâlâ da görmüyorum."

Carly'nin ağzı aşağı doğru kıvrıldı. Benim için üzülmüş gibi görünüyordu ki bundan nefret ederdim. Bu bana çocukken benim dışımda her çocuğun annesinin yanında olduğu etkinliklerde nasıl hissettiğimi hatırlattı. İnsanların benim için üzülmesini hiç istemedim, çünkü annemin resimde olmamayı seçtiği gerçeğine dikkat çekmek istemedim. Ölmüş olsaydı ve başka seçeneği olmasaydı durum farklı olurdu. Ama bana göre, ebeveyninizin bilinçli olarak hayatın siz olmadan daha iyi olduğuna karar vermesinden daha büyük bir utanç olamazdı.

"Sadece anne olmak istemedi mi?" Carly sonunda sordu.

Durum bundan daha da karmaşık ve berbattı.

"Annemin babamın kardeşiyle bir ilişkisi vardı. Bugün hala onunla birlikte. Babam onu evden kovdu ve o da hayatımızda kalmak için pek mücadele etmedi. Ara sıra görüşüyoruz, yüzeysel bir düzeyde ama yakın değiliz. Bencil biri ve işleri düzeltmek için hiç çaba göstermedi." Durakladım. "Ayrıca babamın onu Stone amcamla görmesinin ne kadar acı verici olduğunu bildiği için uzak durduğunu düşünüyorum. Ama onu terk etmeyi reddetti. Bizim yerimize onu seçti. Hikayenin çok kısa versiyonu bu."

"Vay canına. Tamam." Sempatik bir şekilde başını salladı. "Şimdi her şey daha mantıklı geliyor. Yvonne'un senin için ikinci bir anne gibi olduğunu söylediğini biliyorum."

"İkinci bir anne değil, *tek annem*." Yere baktım. "O hayattayken."

"Özür dilerim. Brad aile durumunuzdan hiç bahsetmedi."

"Muhtemelen bu konuda konuşmamaya şartlanmıştı çünkü onu bu şekilde eğittim." Başımı kaldırıp ona baktım. "Bana babanın gidişinden bahsettiğinde, bir şeyler söylemem gerektiğini hissettim."

"Babam ve annen arasında..." Başını iki yana salladı. "Sanırım üçüncü bir ortak noktamız daha var."

"Sayıyor muydun?"

"Şey, çok az var..." Göz kırptı. "Takip etmek o kadar da zor değil."

"Diğer ikisi neydi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu bir aşk değil Balkabağı."

Carly parmaklarıyla saydı. "Bir tanesi kayıp Brad'di. İki tanesi fıstıklı dondurmaydı."

"Ah. Evet," diye mırıldandım. "Biri asla değişmeyecek."

Başka bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyordu ama şimdilik üzücü şeyler hakkında konuşmaktan bıkmıştım.

"Yemek çok lezzetliydi. Tekrar teşekkür ederim."

"Bu sos Brad'in favorisiydi. İyi pişirebildiğim birkaç şeyden biri." *Yine o lanet hüziün başladı.* İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Onunla birlikte bu lezzetli yemeğin tadını çıkarması gereken kişi Brad olmalıydı. Bundan herhangi bir zevk almak yanlış geliyordu. O an çalınmış gibiydi. Tıpkı o lanet köpek gibi.

gözlerini dikmiş bana bakıyor. *Çalıntı.*

Birden suçluluk duygusu katlanılamayacak kadar arttı. Geç olmuştu ama biraz hava almaya ve bu evden biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Onun arabasını almam gerekiyordu. Aynı anda sadece birimiz evden ayrıldığımız için benim araba kiralamama gerek olmadığına karar vermiştik.

Telefonumu çıkarıp saati kontrol ediyormuş gibi yaptım. "Aslında biraz dışarı çıkmam gerekiyor. Scottie zaten uyuyor ve bir süre daha iyi olacak. Arabanı alsam sorun olur mu?"

"Elbette." Başını öne eğdi. "Nereye?"

"İnternette tanıştığım biriyle bir şeyler içmek için buluşacağım," diye yalan söyledim. "Birkaç saat içinde döneceğim."

"Bu saatte mi?"

"Evet."

Yüz ifadesi düştü. "Ah. Tamam... aceleye gerek yok. İyi vakit geçirin."

Arabaya binip yola çıktığımda nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim Woodsboro'ya geri dönmenin bana hissetmek istemediğim şeyleri hissettirdiğiydi - uzun zamandır hissetmediğim şeyleri - annem ve Brad hakkında. Yıllar boyunca Noel için eve geldim ama bu yolculuklar hep Michael'ın evinde kısa bir konaklama ve ardından Chicago'ya geri dönüş şeklindeydi. Girdim ve çıktım. Ama şimdi Brad'in eski evinde onsuz olmak kendimi bir sahtekar gibi hissetmeme neden oluyordu. Longo ailesindeki dört kişiden üçünün artık hayatta olmadığını her gün hatırlamak da yutulması zor bir haptı.

Her şeyi biraz olsun bastırmak için bir yola ihtiyacım vardı, sadece müziği patlattım ve görünürde bir hedef olmadan sürdüm.

CHAPTER 7

CARLY

IT WAS PRETTY Josh ve benim sadece birkaç hafta içinde işleri idare etmeyi ne kadar iyi öğrendiğimiz dikkate değer. Bu her zaman iyi anlaştığımız anlamına gelmiyordu; didişmek en sevdiğimiz eğlencelerden biri gibi görünüyordu. Ama bir programımız vardı ve bir düzen içindeydik. Josh gündüzleri çalışırken ben de elimden geldiğince Scottie'ye bakıyordum. Sonra ben ayak işlerini yaparken ya da akşamları yemeği hazırlarken o devralıyordu. Her zaman sorunsuz değildi, ama ev ve Scottie hala tek parça halindeydi, bu yüzden bunu kazanmış sayıyordum.

Sevgiyle Bubba adını verdiğim goldendoodle da hâlâ bizimle birlikteydi. Nereden geldiğine dair hiçbir ipucu yoktu ve Josh'un üzüntüsüne rağmen köpek bizimle yaşamaya devam edecek gibi görünüyordu.

Josh her gece satın aldığı havalı yatakta uyumaya devam etti. Yatak odasını sırayla kullanmayı teklif etmeme rağmen reddetti.

Scottie'nin terapisti Lauren'in bir öğleden sonra evde olmasından yararlanmaya karar verdim ve saç diplerime rötuş yaptırmak için bir randevu aldım. Doğuştan koyu sarı saçlarım olmasına rağmen Los Angeles'ta hep açık sarı röfle yaptırmıştım.

Nadine'nin Yuvası, memlekette gittiğim göz alıcı kuaför salonlarından kesinlikle farklıydı. Koca mekânda sadece iki sandalye vardı ve duvarlarda saç modellerinin fotoğrafları yerine Elvis ve Cher gibi 70'lerin ikonlarının birkaç posterı vardı. Kuaför salonunun sahibi Nadine, kızı Bianca ile birlikte işletiyordu. Bianca folyo röflelerimi yaparken ben de ona Woodsboro'ya nasıl geldiğimin tüm hikayesini anlattım.

"Demek bugün o kadar da çok vaktin yok," dedi saç tellerimin bir kısmını boyarken.

"Josh'a dörde kadar döneceğimi söyledim."

Durakladı. "Josh, nişanlının kardeşine bakmana yardım eden adam mı?"

"Evet."

"Soyadı ne?" "Mathers."

"Oh..." Sırıttı. "Buralarda dünya küçük. Josh Mathers'ı tanıyorum."

Tabii ki yaparsınız. "Neden suratını öyle yaptın?"

"Lisedeyken kız kardeşimle çıkıyordu." Bir parça folyoyu katladı. "Aynı yıl mezun oldular. Onun için bir lakabımız var."

"Neymiş o?"

"Alet."

Evet. Gözlerimi devirdim. "Pek orijinal değil."

"Şey, onun büyük bir aleti vardı ve o büyük bir alet. Bu yüzden uygun." Tenim ısındı. "Tamam. Bunu bilmeme gerek yoktu."

"Aslında Nicole'u aldattı. Ama bu uzun zaman önceydi. Eminim şimdiye kadar değişmiştir."

Ben o kadar emin değilim. "Yani nişanlım Brad Longo'yu da tanıyor olmalısınız?" "Ah, evet. Tatlı bir adamdı. Öldüğünü duyduğumda çok üzüldüm." *Evet.*

Otizmli kardeşinden bahsettiğinde bağlantıyı kurmuştum ama şimdi her şey mantıklı geliyor. Sen *Brad'in* nişanlısıydın. Vay be." Bir an için çalışmayı bırakıp bana baktı. "Kaybınız için tekrar çok üzgünüm."

İnsanların bunu söylemesinden nefret ederdim. Bu beni her zaman Brad'in öldüğü haftaya ve içinde bulunduğum, muhtemelen şu anda bile tam olarak çıkamadığım o korkunç inkâr durumuna geri götürürdü.

"Teşekkür ederim."

Aynada yüzümü inceledi. "Nasılsın?"

Göğsüm ağırlaştı. "Çoğu gün inkâr içinde yaşıyorum ve kendimi iş veya sorumluluklarla meşgul etmeye çalışıyorum. Tabii ki ben buradayken geleneksel iş diye bir şey yok. İzin alıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?" "Ben bir makyaj sanatçısıyım."

Yüzü aydınlandı. "Ciddi misin?"

"Evet. Los Angeles'ta serbest çalışıyorum. Çoğunlukla televizyon ve film projeleri."

"Bu kulağa tamamen rastgele gelecek ama seni buradayken Cumartesi günleri düğün makyajı yapmaya ikna etme şansım var mı? Bunun televizyon kadar heyecan verici olmadığını biliyorum ama gerçekten yardıma ihtiyacım var. Ne yaptığını bilen güvenilir birini bulmak çok zor."

"Emin değilim. Zaman ayırmaya değip değmeyeceğine bağlı."

"Sabahları sadece birkaç saatlik çalışma için beş yüz dolar. Düğünlerin çoğu öğleden sonra, yani bir ya da iki gibi işiniz bitmiş olur."

Biraz fazladan nakit paraya sahip olmak güzel olurdu. "Josh'la konuşup Cumartesi sabahları Scottie'ye bakmaya istekli olup olmadığını öğreneyim. Sana geri dönerim."

Gülümsedi. "Güzel."

Randevudan sonra Josh'a döneceğimi söylemeden önce bir saat boş vaktim vardı.

Carly: Any reason I have to rush back? I'm thinking of getting my nails done, if they can fit me in.

Josh: No rush. Take your time.

Carly: Is Lauren still there?

Josh: Yeah.

Muhtemelen benim yokluğumu, benim meraklı gözlerim olmadan Josh'a dişlerini geçirmek için kullanıyordu.

Carly: Cool. Also, when I get home, we need to talk. I have some nudes.

Josh: Very interesting. I thought you were a bit prudish for that.

Carly: Huh?

Josh: Are you using DICK-tation, by any chance?

Ne yazdığımı görmek için yukarı kaydardım. *Ugh!*

Carly: Not nudes. News! I was using voice to text.

Josh: Damn. Nudes sounded intriguing.

Randevumdan sonra eve döndüğümde, kanepede ilginç bir sahne yaşanıyordu. Scottie Zoom görüşmesi sırasında Josh'un kucağında oturmakla kalmıyor, köpek Josh'un bacağını da sıkıyordu.

Ben kahkahalarla ağzımı kapatırken Josh bana parmağını gösterdi.

Mutfğa gittiğimde tezgahın üzerinde Wayne'in not defterlerinden birine ait bir kağıt parçası buldum. Josh üzerine bir şeyler yazmış ve kağıt ağırlığı olarak bir limon kullanmıştı.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

Neredeyse bu limonu buzlu çayım için kullanacaktım. Ama sonra bunun son limon olduğunu fark ettim ve yarın kokmanı istemedim. Belki bir sonraki market alışverişine limon da eklersin.

Gözlerimi devirip güldüm ama Josh sanal iş toplantısından çıkana kadar notu kabul etmemeyi tercih ettim.

Telefon bağlantısını kestikten ve kanepeden kaçtıktan sonra mutfğa geldi.

"O sahne çok acıklı bir manzaraydı," diye azarladım.

İç çekti. "Kameramı sürekli kapalı tutmam gerekiyor. Lanet olası panjurları da kapatmalıyım. Bu evi dikizleyen biri oldukça iyi bir gösteri izleyebilir."

Bana bıraktığı notu kaldırdım. "Limonlara ihtiyacımız olduğunu gereksiz bir şekilde söylediğin için teşekkürler bu arada."

"Her zaman. Şu not defterlerini kullanmaya başlamamız gerektiğini düşündüm."

Köpek içeri girdiğinde onu sevmek için eğildim. "Bubba, biraz fazla eğleniyordun." Kulaklarını okşadım. "Seni küçük boynuz köpek."

Josh kaşlarını kaldırdı. "Ona kolay biri olduğumu söyledin, değil mi?" Güldüm. "Evet."

"Polisi tekrar takip ettiniz mi, yoksa içten içe bize hiç dönmemelerini mi umuyorsunuz?"

İkincisi. "Son duyduğumda ellerinde hiçbir ipucu yoktu, ama onları tekrar takip edeceğim."

"Tabii ki yapacaksın." Josh'un ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bu arada saçların çok güzel görünüyor."

Gülümsemesi ve beklenmedik iltifatı her yerimi ısıttı. Bana neler oluyordu? *Josh'a* böyle tepki verdiğime göre çok yalnız olmalıydım. Gülümsemekten ve saçımın güzel görüldüğünü söylemekten başka bir şey yapmamıştı ve ben bir lapa yığınınna dönüşüyordum. Yine de gerçek bir gülümseme ve bana yönelik bir iltifat ondan gelen nadir şeylerdi.

"Teşekkür ederim," dedim sonunda boğazımı temizleyerek. "Bugün eski bir arkadaşınıza rastladım."

"Kim?"

"Kuaförüm. Adı Bianca DiLoreto. Lisedeyken kız kardeşiyle çıkmıştın."

"Oh." Çenesini kaşıdı. "Nicole'un kız kardeşi. Pek arkadaş sayılmaz ama evet, tamam."

"Her neyse, bana Cumartesi sabahları düğünlerde makyaj yapma işi teklif etti. Bu benim haberimdi."

"Çıplak fotoğrafların." Göz kırptı.

"Doğru." Kıkırdadım. "Her neyse, ben yokken Scottie'yle kalman gerekeceği için sana haber vermeden kabul etmek istemedim."

Hiç tereddüt etmedi. "Hiç sorun değil."

"Gerçekten mi?"

"Bununla ilgili bir sorunum olacağını mı düşündün? Dışarı çıkmak senin için iyi olur. Ve neden kendin için biraz ekstra para kazanmıyorsun?"

"Teşekkür ederim." Başımı salladım.

"Katılıyorum." "Bu senin akıl sağlığın için de iyi."

Hmm... Başlangıçta beni *delirteceğinden* endişe ettiğim bir adamın akıl sağlığım için endişelenmesi beni şaşırttı. Bunu düşünürken onun gülünç derecede mükemmel yüzüne çok uzun süre bakmış olmalıyım.

"Ne?" diye sordu.

"Seninle ilgili diğer ayakkabının düşmesini bekleyip duruyorum," diye itiraf ettim. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Sabırlı davrandın, canımı sıkmak dışında oldukça saygılıydın ve genel olarak bana karşı iyiydin. Son zamanlarda nefret edilecek pek bir şey yok."

"Benden nefret etmek için neden mi arıyorsun?"

"Hiç de değil. Eğer iyi geçinirsek bu süreç çok daha kolay olur."

"Belki de en başından beri benim hakkımda yanlış sonuçlara vardın. Bunu hiç düşündün mü?"

"Belki de öyle... bazı şeyler hakkında. Gerçek şu ki, birkaç haftadır birlikte yaşıyoruz ve gayet iyi anlaşıyoruz. Ama aynı zamanda, hala seni tanıyormuş gibi hissetmiyorum. Bu durumda yaşarken kim olduğumuz ile buranın dışında kim olduğumuz muhtemelen iki farklı şey."

"Birbirimizi tanımak bu işin bir gereği değil Carly. Ama saklayacak bir şeyim yok. Bana ne istersen sorabilirsin."

Ona ne istersem sorabilirim. Bu reddedemeyeceğim bir davetti. Derin bir nefes aldım ve yıllardır içimi kemiren soruyu serbest bıraktım.

"Yüzümde seni rahatsız eden şey neydi?"

Josh'un gözleri büyüdü, sonra yere düştü. "Gördüğüm kadarıyla doğrudan şahdamarına saldırmışsın."

Kanım pompalanıyordu. "Çirkin olduğumu falan mı düşünüyorsun? Bu yüzden mi söyledin?"

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Kesinlikle hayır."

"Bu, insanların genellikle söylediği bir şey değildir - birinin yüzünün onları rahatsız ettiğini."

"Bunu kişisel algılamamalıydın."

"İnsan bunu nasıl kişisel algılamaz? Bu benim lanet yüzüm!" Bağırdım.

"Hiçbir anlamı yoktu Carly, inanması ne kadar zor olsa da. Sadece bok kafalılık ediyordum. Brad'e pek çok konuda dert yanmayı severdim. Seninle çıkmaya yeni başlamıştı ve ben de aptalca bir yorum yaptım. Fazla bir şey yok."

bundan daha fazlası."

"Yine de soruma cevap vermediniz. Bu çok özel bir hakaretti. Bunu söylemeyi düşünmenizin bir nedeni vardı. Sadece bunu kabul etmek istemiyorsun." Yanaklarımın hayal kırıklığı içinde yandığını hissettim. "Bu konuşma buraya kadarmış."

Sonunda gözlerimin içine bakarken kulakları kızarmıştı. "Sırf sana bir cevap vermek için yalan söylememi ve çirkin olduğunu düşündüğüm için böyle davrandığımı söylememi mi istiyorsun?"

Ellerimi kalçalarımın koydum. "Yüzümü değiştiremem, biliyorsun." "Tanrım, Carly. Mesele yüzün falan değildi."

O yaklaştıkça tüylerim diken diken oldu.

"Yüzümle ilgili değil miydi? O zaman neden yüzümden bahsettin? Şimdi kafamı karıştırıyorsun."

Josh uzun bir nefes verdi ve tavana baktı. "Brad bana resmini gösterdiğinde, bana hatırlatılmasını istemediğim birini hatırlattın. Yaptığım şeyi söylememin tek nedeni buydu."

Gözlerimi kısmıştım. "Kim?"

Sonunda konuşana kadar iğne atsan yere düşmezdi. "O fotoğrafta bana annemi hatırlattın."

Gözlerimi kırptım. "Anneni mi?"

"Ona o kadar da benzemiyorsun ama o fotoğraftaki ifadende bir şey vardı, yüzünde. Bu yüzden söyledim. Bunu Brad'e hiç açıklamadım bile. Sadece hıyarlık ettiğimi düşündü, eminim. Bunu neden söylediğimi hiç sormadı."

Ağzım açık kaldı. "Bu biraz... berbat bir durum."

Kollarını kavuşturdu. "Sence?"

Ne diyeceğimi bilemedim. *Ona annesini mi hatırlatmıştım?* Babasını amcasıyla aldatan annesini. Onu terk eden. En azından yorumu şimdi biraz daha anlamlıydı. Ne demek istediğini bilmemek beni çok uzun zamandır rahatsız ediyordu.

"Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim."

"Yüzünde bir sorun olduğunu düşünmeye devam etmeni sağlayamazdım," dedi. "Bu benden daha berbat bir durum olurdu."

"Annenden kalma bir travma yaşadığın için berbat durumda değilsin. Ve bana başka bir şey söylemek zorunda değilsin. Soruma cevap verdin. Bu konuyu kapatabiliriz."

Nefes verdi ve adım atmaya başladı. "Anlatacak pek bir şey yok. Annemiz uzun zaman önce kocası ve çocukları olmadan yaşamasının daha iyi olacağına karar verdi. Woodsboro'ya geri dönmek benim için hiç kolay değil, özellikle de Brad gittiğinden beri. Burası ve Longolar her zaman benim ev hayatımdan uzaklaşmamı sağladı. Burada her zaman istendiğimi hissettim."

"Baban olayları iyi idare edemedi, anladığım kadarıyla?"

Volta atmayı bıraktı ve bana döndü. "Elinden gelenin en iyisini yaptı ama her zaman depresyondaydı. Şimdi daha iyi. Ama o zamanlar kardeşlerim ve ben bir yandan ona göz kulak olurken bir yandan da kendi başımızın çaresine bakmak zorundaydık. Bu yüzden hep buradaydım. Bu benim kaçışımdı, başka bir ailenin parçasıymışım gibi davranarak bununla başa çıkma yolumdu. Yvonne öldükten sonra, bu tamamen farklı bir kayıptı. Dürüst olmak gerekirse annemin gidişinden daha kötüydü."

"Bu evin her köşesinde senin için bir anı olmalı, ha?" Etrafına bakındı ve fısıldadı, "Evet."

Gözleri tekrar benimkileri bulduğunda, "Sana hala onu hatırlatıyor muyum?" diye sordum.

Josh başını salladı. "Hayır. Bu sadece tek bir fotoğrafa dayanan garip bir ilk izlenimdi. Ona benzemiyorsun ve ona hiç benzemiyorsun, inan bana. O lanet köpeği annemin bizi önemsediğinden daha çok önemsiyorsun."

Scottie'yle de çok iyisiniz, çoğu zaman ne yaptığınızı bilmeseniz bile. Elinden geleni yapıyorsun."

Güldüm. "Çabalarım için bir bubi ödülünü hak ettiğimi mi söylüyorsun?" Josh bana yan gözle baktı. "Bubi ödülü de ne demek?"

"Bunu hiç duymadın mı?"

"Hayır, yine de kulağa ilginç geliyor." Parmaklarını şıklattı. "Bekle, o kızarttığımız silikon meme senin bubi ödülün müydü?"

Homurdandım. "Senin daha zeki olduğuna sanıyordum. Bubi ödülü aslında *göğüslerle* ilgili değildir, Mathers."

"Özür dilerim. Sadece bir tür bubi tanıyorum - çok iyi tanıdığımı da eklemeliyim."

"Son sırada bitirene verilen ödül için kullanılan bir terim. Teselli ödülü gibi. Bubi ödülü."

"Ah. O zaman evet, kesinlikle bir bubi ödülünü hak ediyorsun." Göz kırptı. "Yine de çaba için A."

"Peki, teşekkür ederim." Saçımdan bir tutamı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Senin de çabaladığını biliyorum. Buralarda bubi ödülü için berabere kalırdık."

Birkaç dakika birbirimize baktık. "Sana bir şey sorma sırası bende," dedi.

"Uh-oh." Nabzım hızlandı. "Tamam."

"Brad ne zaman Chicago'ya beni ziyarete gelse neden çıldırıyorsun? Sadece o mesaj yüzünden miydi, yoksa başka bir şey mi vardı?"

"Sana hiç güvenmiyordum," diye açıkladım. "Her zaman küçükken başını belaya soktuğunu söylerdi ve ben de bunun yetişkinlikte de devam edeceğinden endişelenirdim. Bana çıktığın tüm kadınları anlattı, bir yuva kuracağını hiç düşünmediğini söyledi."

"Ne kadar kötü olduğumu düşünüyorsun?" Josh kıkırdadı. "Kabul ediyorum, partileri severim. Ve kadınlardan hoşlanıyorum. Ama ne kadar kararlı olduğumu anladığımda onu asla yanlış yönlendirmeye çalışmadım. Sonunda sana karşı olan hislerine saygı duydum."

"Sana şimdi inanıyorum. Ama o zamanlar bunu görmek kolay değildi."

Josh tezgâha yaslandı. "Dürüst olmak gerekirse? Sınırdan yaşamak benim için biraz eskimeye başladı, özellikle de Brad öldüğünden beri. Belki depresyondandır ama artık hiçbir şey beni heyecanlandırmıyor. Hiçbir şey beni harekete geçirmiyor." Gözleri benimkilere dikildi. "Keşke beni tahrik eden bir şey bulabilseydim."

Yüzümün ısındığını hissettim. "Geçen geceki randevun nasıldı?"

"Ah." Josh gözlerini kaçırdı. "İşe yaramadı."

"Utanç verici." İçimi çektim. "Belki de hiçbir şeyin seni heyecanlandırmaması değil, daha çok yaşlandığın ve farklı şeyler istediğin gerçeğidir."

Omuz silkti. "Ne istediğimi bilmiyorum. Bu her zaman benim sorunum oldu, ama özellikle de şimdi hayattaki her şey önemsiz görünüyor." Tırnaklarına baktı ve sırttı. "Pençelerini kesmişsin."

"Haklıydın. Onun kışını onlarla silemezdim."

Josh kahkahayı patlattı. "Endişelenmek zorunda kalacağınızı hiç düşünmediğiniz şeyler, ha?"

"Aslında, endişelenmeniz gerektiğini hiç düşünmediğiniz şeylerden bahsetmişken... Sizden bir iyilik isteyeceğim."

"Ne?"

"Scottie'nin bundan sonra seninle duş almasına izin vermeyi düşünür müsün? Benim onu yıkamam işe yaramıyor. Hareketsiz oturmayı sevmiyor ve her tarafım su oluyor. Sanırım duşta biriyle birlikte ayakta durabilseydi daha sorunsuz olurdu. Belli ki bunu tercih ediyor ve alışkın olduğu şeyin bu olduğundan şüpheleniyorum. Açıkçası benim onunla birlikte duş almam uygun değil."

"Bunu *seveceğini* söylediğimde onun adına konuştuğuma eminim." Josh muzipçe sırttı.

Yüzümün kızardığını hissedebiliyordum. "Evet, şey, *ben...*" "Krankımı çektirmemi tercih edersin."

"Temel olarak, evet."

Josh bana ters ters baktı, sonra içini çekti. "Tamam. Onu yanımda götüreceğim. Ama önce orada kendime on dakika falan ayırmam lazım. Sonra ben seslenirim, sen de onu getirirsin. Olur mu?"

"Evet. Tabii ki."

Josh'un duşta geçireceği o on dakikaya ne için ihtiyaç duyabileceği konusunda hayal gücüm çılgına döndü. Brad her zaman duşta mastürbasyon yapardı. Bu yaşam koşulları ve mahremiyet eksikliği göz önüne alındığında, düşün Josh'un kendini tatmin ettiği yer olması gerektiğini varsaydım. Bu düşünceyle bacaklarımın arasında istenmeyen bir karıncalanma hissettim, bir kez daha serinlemem gerektiğini hatırlattı. Nedense bu görüntüyü çok seksi bulmuştum - *onu çok seksi* bulmuştum - ki bu oldukça rahatsız ediciydi. Brad'in en iyi arkadaşı hakkında cinsel düşünceler düşünmek son derece uygunsuzdu. Ama son zamanlarda bir erkek tarafından dokunulmayalı ne kadar uzun zaman geçtiğinin giderek daha fazla farkına varıyordum. Eğer

Josh başka biri olsaydı, yaşam koşullarımızdan faydalanabilirdim. Ama bu *asla* gerçekleşmeyeceğine göre, bu cinsel düşünceleri kontrol etmem gerekiyordu.

O gece yemekten sonra Josh bulaşıkları yıkamama yardım etti ve ben duş alırken Scottie ile oturdu.

"Banyo boş," diye anons ettim, tamamen giyinmiş, saçlarımın uçları gömleğimden aşağı damlarken çıkarken.

"Neden Elton John şarkılarını tersten dinlediğine dair bir fikrin var mı?" Josh sordu.

Bir elimi ıslak saç tellerimde gezdirdim. "Şarkıları kaydedip tersten çalan bir uygulaması var. Bizimle konuşmasa bile nasıl yapılacağını bildiği tüm bu şeyler çılgınca." İçimi çektim. "Ama kesinlikle Elton John'u seviyor."

"Bu gece 'Can You Feel the Love Tonight'ı dinlediğini anlamam biraz zaman aldı." Josh ayağa kalktı. "Her neyse, sakıncası yoksa onu duşa sokmadan önce spor yapacağım."

"Evde bir spor salonumuz olduğunu fark etmemiştim," diye takıldım.

"Sahip olduğumuz alanda elimden geleni yapacağım. Bir şeyler yapmam lazım. Memlekette bir spor salonuna üyeyim. Kendimi iğrenç hissetmeye başladım."

İğrenç olmaktan çok uzak *göründüğü* düşünülündüğünde bu komikti. Adam fiziksel olarak mükemmeldi ve vücudu kaya gibi sağlamdı. Ama spor yapmaya alıştığınızda ve sporu bırakmak zorunda kaldığınızda, kendinizi iş göremez hissedersiniz.

"Neden Woodsboro'daki bir spor salonuna katılmıyorsun?" Ben önerdim.

"En yakın olanı otuz dakika uzaklıkta ama burada ne kadar kalacağımıza bağlı olarak bunu yapmak zorunda kalabilirim. Şimdilik doğaçlama yapacağım."

O haklıydı. İkimiz de Woodsboro'da ne kadar kalacağımızı bilmiyorduk, bu yüzden burada rutinlerimizi ayarlamamız gerekiyordu. Bu hafta Scottie'yi bekleme listesine alma sürecini takip etmek için aklıma bir not aldım. Josh bazı telefon görüşmeleri yapmıştı ama şu ana kadar kimse ona geri dönmemişti. Buradaki hayata alışmakla o kadar meşguldük ki, henüz bu konuda proaktif davranma şansımız olmamıştı.

Scottie odasına çekildi ve Josh egzersizine başlarken ben de mutfakta meşgul oldum. Mekikle başladı, sonra sınava geçti. Mutfak oturma alanına açıldığı için egzersiz rutinini en ön sıradan izleyebiliyordum. Bubba da

öyle.

oturma odasında. Köpeğin salyasının aktığına yemin edebilirim. *Seni suçlayamam, Bubba.*

Josh sonunda sehpayı ağırlık olarak kullanarak yukarı ve aşağı kaldırmaya başladığında, gerçekten büyülenmişim. Harekete bağlı olarak kaslarının şekli değişiyordu. Karnındaki dalgalanmalar zorlandığında daha da belirginleşiyordu. İnce bir kıl çizgisi karnının alt kısmındaki V'ye kadar uzanıyordu. Bir de kusursuz teninin üzerindeki terin parıltısı vardı... Bronzlaşmış vücudu, asla geçmeye hakkım olmayan varsayımsal kadife iplerin ardındaki bir sanat eseri gibiydi. Ve seks yaparken çıkardığı sesleri hayal etmeyi çok kolaylaştıran ince homurtu seslerinden bahsetmeyeceğiz.

İşini bitirdiğinde Josh vücudundaki teri silmek için bir havlu aldı. Ağzım hafifçe aralanırken dilim vızıldadı, bacaklarımın arasındaki kaslar daha da uyandı. Bu manzarayı biraz fazla takdir etmiş olabilirim.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Sorusu beni kendimden geçirdi ama bunu neden sorduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. Beni bakarken yakalamıştı. Midem bulandı.

"Hayır," dedim başımı sallayıp mutfakta meşgulmüş gibi davranırken.

Orospu çocuğu.

Ondan sonra yatak odamda kayboldum ve gecenin geri kalanında onunla konuşmadım.

CHAPTER 8

CARLY

A FEW DAYS Daha sonra, geçen geceki o korkunç garip bakışma anını hâlâ atlatamamıştım. Her ne kadar utanç verici olsa da, kuafördeki ilk resmi makyaj işimden eve dönerken yaptığımız sohbet sırasında Christina'ya anlatmaya karar verdim.

Kendimi daha iyi hissetmem için elinden geleni yapıyordu. "Yardımcı olabilir miyim?" dediğinde belki de sadece bir şeye ihtiyacın olup olmadığını soruyordu."

Bu gülünçtü. "Keşke." Başımı salladım. "Hayır. Bu kesinlikle bana baktığı için beni azarlama şekliydi. Josh kendini beğenmiş piçin teki."

"Seninle dalga geçiyorsa ne olmuş yani?"

"Ne olmuş yani? Bu utanç verici, olan bu."

"Hâlâ bunu neden söylediğini yanlış yorumluyor olabileceğinizi düşünüyorum."

"Hayır. Sanırım kış uykusuna yattığını düşündüğüm sık tarafı geri geldi. Kendini beğenmiş. Yakışıklı olduğunu biliyor. Beni bakarken yakaladı ve bunu bana söylemeye karar verdi. Tam da onun iyi biri olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Ona bir şey söyledin mi?"

"İkimiz de bundan bir daha bahsetmedik. Ben sadece olmamış gibi davrandım, üzerimden atmış gibi yaptım. Ertesi sabah onunla havadan sudan konuştum. Ve son birkaç gün her zamanki gibi geçti."

"O zaman çoktan uçup gitmiş."

"Onun için belki. Benim için değil. Ona o şekilde baktığım için kendimi hâlâ aptal hissediyorum ve yakalanacak kadar uzun süre gardımı indirdiğim için daha da aptalım."

"Sen sadece bir insansın." Durakladı. "O evden çıkman gerek. Orada birlikte çıkabileceğin arkadaşlar edindin mi?"

"Bu sabah bir düğün için makyaj yaptım ve nedimelerden biri olan Lisa ile konuştum. Bir şeyler içmek için dışarı çıkmamız gerektiğini söyledi."

Bir akşam yemeğe. O da şehirde yeni. Bu yüzden sanırım onu kabul edeceğim."

"Mükemmel. Bunu daha sonra değil de daha erken yapın lütfen." İç çekti. "Bilgin olsun diye söylüyorum, Josh'a baktığın için seni suçlamıyorum. Terli halinin nasıl bir manzara olduğunu hayal edebiliyorum."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Adam nasıl sikişeceğini biliyor gibi görünüyor, değil mi?"

"Hoşça kal, Christina!" Telefonu kapattım.

Ama evet, öyle.

Geçen gece utancın zirvesine ulaştığımı düşünmüştüm ama yanılmışım.

Kuaförden eve döndükten sonra eve girdiğimde Josh masada oturmuş kahve içiyordu. Ondan sigara kokusu yayılıyordu. Geldiği ilk günden beri hiç böyle kokmamıştı.

"Scottie nerede?" Ben sordum.

"Odasında," diye cevap verdi göz teması kurmadan.

Bariz olanı ifade ettim. "Duman gibi kokuyorsun."

"Yakacak odun olmalı." Kupasını ağzına götürdü.

"Saçmalık. Pelet sobası hiç duman çıkarmaz."

"Evet. Pes ettim ve bir tane içtim. Aman ne önemli." Kapıyı işaret etti.

"Pencereden Scottie'ye göz kulak olurken dışarıda yaptım."

"Çok iyi gidiyordun. Ne oldu?"

Hâlâ bana bakmıyordu, onun yerine dümdüz önüne bakıyordu. "Sadece insanım sanırım."

Sonra onun önünde, masanın üzerinde duran bir şey dikkatimi çekti: yırtılmış sayfa parçaları üst üste yığılmıştı... *günlüğüm*.

İçimde bir adrenalin patlaması oldu. "Bu neden sende?"

"Görünüşe göre senin günlüğün."

"Bunun oldukça farkındayım." Kalbim çarpmaya başladı. "Odamı mı gözetliyordun?"

Beni hançerledi. "Düşün Carly. Bu evdeki iki adamdan hangisinin senin odanı yağmalamış olma ihtimali daha yüksek?"

"Ben kuafördeyken ona göz kulak olman gerekiyordu," diye bağırdım.

"Tanrı huzur içinde işlememi yasakladı. Onunla duş almam yeterince kötü değil mi? Taşaklarımın çekiştirilmesi?"

Gülmek istedim ama bu an komik olmaktan çok uzaktı. "Scottie o sayfaları yırttı mı?"

"Defter parlak turuncu, tıpkı iPad'inin kapağı gibi. Muhtemelen dikkatini çekmiştir. Yatağının yanındaki çekmece açıldı, o yüzden oraya girmiş olmalı. Sanırım onu orada saklıyordun. Kabul ediyorum, senin odanda takılmasına izin veriyordum ama sen de bazen öyle yapıyorsun. Kötü bir şey yapmadığından emin olmak için onu kontrol etmeye gittim ve o sayfaları etrafa saçılmış halde buldum." Boynunda bir damar patladı.

Josh kızgındı. *Neden kızgındı?* Kızgın olan ben olmalıydım. "Okudun mu?"

"Ben sadece yırttığı sayfalarda ne olduğunu gördüm. Ne olduğunu anladıktan sonra başka bir şey okumadım."

Bu çok kötü. Terlemeye başlayınca, "Ama ne kadarını gördün?" diye sordum.

Oturduğu yerden kalktı ve yavaşça bana yaklaştı. Bana doğru attığı her adımda ben de bir adım geri atıyordum. Daha fazla ilerleyemediğimizde kollarını iki yanıma koydu ve ellerini duvara yasladı. Ve nasıl nefes alacağımı unuttum.

Korku. Uyarılma. Utanç. Aklınıza ne gelirse, şu anda onu hissediyordum. Her duygu aynı anda bana çarptı.

Nefesi yüzümü sıyırdı. "Gerçekte ne kadarını gördüm?" Durakladı. "Benim şeytani bir domuz olduğumu düşünmene yetecek kadarını."

Ugh. Hayır. Şimdi öfkesi anlam kazandı.

O geri çekilince masanın üzerindeki yırtık sayfalara doğru yürüdüm ve onları karıştırdım.

"Referans olması için sonuncusu," diye not düştü. Geçen gece yazdıklarımı okudum.

Şu an çok utanıyorum. Josh egzersiz yaparken ona bakıyordum ve beni yakaladı. Şeytan domuz bana bunu söyledi! Ama daha da kötüsü, nasıl bir kadın ölmüş nişanlısının en iyi arkadaşını kontrol eder? En kötü şekilde sevişmeye ihtiyacım olmalı. Josh'la ilgili değil. Bunu biliyorum. Çok çekici bir adam, ama mesele o değil. Sadece yalnızım. Ve sanırım aniden farkına varıyorum. Ama kendimi çok suçlu hissediyorum.

Gözlerimin içine bakamayarak kâğıda baktım. "Beni çekici bulduğun için kendini suçlu mu hissediyorsun?"

İlk eğilimim onu çekici bulduğumu inkâr etmektir ama bunu korkarak yazmıştım. Geri almanın bir yolu yoktu.

Sonunda başımı kaldırdım. "Tabii ki kendimi suçlu hissediyorum. Bu yanlış."

"Fiziksel çekimde yanlış bir şey yok. Bu doğal ve otomatiktir." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ama yanlış olan... bana baktığın için seni utandırma şeklim. Sadece seninle dalga geçiyordum." Gözleri benimkilere dikildi. "Aslında bana bakışın *hoşuma gidiyordu*. Yani ben de biraz kafayı yemiş durumdayım, anlıyor musun? Ayrıca sana bunu söylemekten ve seninle alay etmekten de hoşlanıyordum, yani belki de biraz sık kafalıyım ve dediğin gibi bir domuzum." İç çekti. "Seni utandırdıysam özür dilerim. Ve son zamanlarda kendini suçlu hisseden tek kişi sen değilsin." Başını iki yana salladı. "Çoğu gün sadece hayatta olduğum için suçlu hissediyorum."

"Bu yüzden sigara içtin - çünkü yazdıklarımı gördün. Bu seni üzdü."

Koltuğuna dönerken "Belki," dedi. "Benim ne kadar korkunç bir insan olduğumu düşündüğünü fark etmemi sağladı. Ama yazdıklarını görmeden önce de kendime kızgındım - çünkü bana karşı garip davranıyordun, Hiçbir sorun yokmuş gibi davrandığını düşünsen bile."

Oyunculuk potansiyelim buraya kadarmış. "O günlüğe utancımдан yazdıklarına rağmen, senin korkunç biri olduğunu düşünmüyorum. Kötü bir domuz olduğunu da düşünmüyorum. Ama bazı anların *var*. Son zamanlarda ikimizin de öyle anları oldu." Kendimi gergin hissederek uzun bir nefes verdim. "Eğer sigara içseydim, şu anda benim de bir tane olabilirdi." Bir sandalye çektim ve karşısına oturdum. "Çok uzun zamandır bu evin içinde kilitli kaldım. Aklıma gelmişken, bugün tanıştığım kadınla bir gece dışarı çıkmak için plan yapacağım, kızlar gecesi için."

"Şu haline bak, kendine bir hayat kuruyorsun." Sırıttı. "Deniyorum."

Başıyla onayladı. "Sen dışarı çıkarken Scottie'ye seve seve bakarım... döner dönmez."

"Geri mi?" Gözlerim büyüdü. "Nereye gidiyorsun?"

"Bugün eve geldiğinde sana söyleyecektim. Birkaç günlüğüne Chicago'ya dönmek zorundayım."

Kaslarım gerildi. "Oh... bir şey mi oldu?"

"Yepyeni bir müşteriyle görüşmem gerekiyor. İşimin yüzde doksanı uzaktan, ancak ara sıra yüz yüze görüşmem gerekiyor. Sadece birkaç gün sürecek. Gelecek hafta sonundan önce dönmüş olurum. Sonra dışarı çıkabilirsin."

"Tamam... haber verdiğin için teşekkürler."

Bir zamanlar bunu tek başıma yapabileceğimi düşündüğümü düşünmek komikti. Şimdi Josh olmadan birkaç günü nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Yine de bunu ona asla itiraf edemezdim.

"İyi olacaksın," dedi. "En kötü ihtimalle, eğer bir şey olursa, Abe hemen yan tarafta."

Elimi sallayarak kendime güveniyormuş gibi yaptım. "Evet. Kesinlikle iyi olacağım. Endişelenmeyin."

Josh ve ben o gece günlük kaydı hakkında başka bir şey konuşmadık. Ama bunu kolay kolay unutamayacaktım. Bay Hyde bir gün tekrar ortaya çıkmaya karar verdiğinde muhtemelen bana musallat olacaktı.

Ertesi sabah ben uyandığımda Josh havaalanına gitmek üzere yola çıkmıştı bile. Scottie hâlâ uyuyordu ve ev ürkütücü bir şekilde sessizdi. Josh o ilk gün hiç gelmemiş olsaydı böyle mi olurdu? Bir zamanlar istediğim şey buydu; Scottie'ye bakmak için burada yalnız kalmak, hatalarımı seyirciler olmadan yapmak. Ama şimdi bundan kesinlikle nefret ediyordum. Daha yeni gitmişti ve ben şimdiden Josh Chicago'dan dönene kadar dakikaları sayıyordum.

Bir kupa almaya gittiğimde tezgahın üzerinde bir not fark ettim.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

En sevdiğim yiyeceklerden birinin domuz pastırması olması garip mi? Bilirsin, bir domuz olduğumu düşünürsek. Bu beni yamyam mı yapar? Şaka yapıyorum, Carly. (Cidden.) Birkaç gün sonra görüşürüz.

Kahve kapsülü almak için çekmeceyi açtığımda bir not daha vardı.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

Bubba'ya ne kadar hıyar olduğumu söyledin, değil mi? Bu sabah mutfakta bana bir sürpriz bırakmış, ben de içine bastım. O asla

*Bunu yaptım. Onu iyi eğitmişsin, Balkabağım. Yine şaka yapıyorum.
Köpek pisliği hakkında değil ama. Ne yazık ki, o gerçekten oldu.*

Kahvemi hazırlarken esnememe rağmen gülümsedim. Ama krema için
buzdolabını açtığımda, kutunun üzerine yapıştıırılmış başka bir not buldum.
Bu neredeyse kalbimi durduracaktı.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:
Yüzün çok güzel. Bundan şüphe etmene neden olduğum için özür dilerim.

CHAPTER 9

JOSH

AFTER ANOTHER BUSY Ofisteki bir gün, bazı iş arkadaşlarımla Chicago şehir merkezindeki Piccadilly Pub'a gittim. Ancak aklım sürekli Woodsboro'da, yani Carly'nin evinde olup bitenlerdeydi.

Buraya uçmadan önceki gece, o yattıktan sonra odasından gelen ürkütücü bir ses duymuştum. Brad'di. Onun sesiydi. İlk başta halüsinasyon gördüğümü sandım. Ama sonra Carly'nin onun eski sesli mesajlarından birini tekrar tekrar çaldığını fark ettim. Dinlemek için kulağımı kapısına dayadım ve neredeyse yıkılacaktım. Bu beni derinden etkilemişti ve o zamandan beri başka bir şey düşünmüyordum.

O ve ben günlük konusunda da oldukça gergin bir alışveriş yapmıştık. Onu duvara yasladığımda nefesinin nasıl kesildiği gözümünden kaçmamıştı. Yani, evet, o geceyi düşünmeden edemememin birden fazla nedeni olduğunu sanıyordum.

Scottie'yle geçirdiği son birkaç günden sonra nasıl dayandığını merak ediyordum. Bardan ona bir mesaj gönderdim.

Josh: Everything going okay over there?

Hemen cevap verdi.

Carly: Well, I just showered with Scottie. So there's that.

Lanet olsun.

Josh: Um...how the hell did you manage that?

Carly: He's gotten so used to showering with you that I couldn't get him in there unless I went with him. I put on my bikini.

Lanet olsun. Bana verdiği görüntü.

Josh: Way to improvise, Pumpkin.

Carly: At least I have a solution in case you don't come back.

Josh: If you plan to start wearing that bikini around the house, I'll definitely be back.

Hemen pişman oldum. Sadece şaka yapıyor olsam bile çok çapkıncaydı. Alkol beni cesur yapıyordu.

Josh: Kidding, of course. But was that your way of checking to make sure I'm coming back?

Carly: I can't imagine you'd want to after getting a taste of freedom again.

Boktan olan da buydu. Carly ve Scottie'yle evde olmayı özlemiştim ve lanet olası köpeği de. Orası evim gibi gelmeye başlamıştı, oysa bu -soğuk bir barda olmak- yabancı geliyordu. Bu bir yeri özleme hissi benim için kesinlikle yeniydi.

Josh: I'll be back tomorrow.

Carly: Cool.

Josh: Then you can have your night out on the town. Although, just a warning, Woodsboro isn't all that exciting.

Carly: Just being out will be exciting. I'll text my new friend Lisa to confirm. It will probably be Saturday night.

Josh: Yeah. Whenever.

Carly: How is it being back in Chicago?

Josh: A little strange. But I'm enjoying my bed.

Carly: I bet!

Josh: How's the dog?

Carly: Still here.

Josh: Damn, I was hoping he'd be gone by the time I came back. ;-)

Carly: You don't mean that.

Josh: You're right. I don't. I'm getting used to having him around. Never thought I'd say that.

Carly: He misses you.

Josh: He misses my leg.

Carly: LOL

Josh: Only action I'm getting lately. So maybe I should just appreciate it.

Üç nokta alışılmadık derecede uzun bir süre boyunca hareket etti.

Carly: No action out in Chicago? I'm surprised.

Josh: What do you think, I step off the plane and have a woman at the ready?

Carly: Maybe that's how I imagined your life.

Josh: I've had my share of fun over the years. But it's not as wild now as you imagine.

Carly: You did say things changed after Brad died. You lost interest or something?

Başım biraz döndü. Zaten çok fazla içmiştim ama yine de kelimeleri yazdım.

Josh: Everything changed after Brad died, Pumpkin. Everything.

Carly: I know.

Josh: I've also started to realize that the fun I always thought I was having was probably just my way of masking other issues. But that's a discussion for another day.

Carly: You're way more human than I thought, Mathers.

Josh: What was I before, a primate?

Josh: Wait... a pig? ;-)

Carly: No, LOL. But it's nice to know there's someone out there who understands what I've been going through.

Göğsüm sıkıştı.

Josh: This is too deep of a conversation to be having in the middle of a crowded bar. I'm also a little drunk, so I should probably stop texting before I start telling you secrets or some shit.

Carly: You're not driving, are you?

Josh: No. Calling a ride.

Carly: Okay, good. Be careful.

Josh: Yes, Mom.

Carly: That's a little disturbing, you know, after what you told me about my photo reminding you of her.

Kahretsin.

Josh: I didn't mean it like that.

Carly: Okay. ☺

Josh: Tell Scottie I said hi.

Carly: I will.

"Bir kadına mı mesaj atıyorsun?" diye sordu arkadaşım. İrkildim. "Hayır. Neden öyle düşündün?" "Gülümsüyordun. Ben de öyle düşündüm."

Telefonumu yüzüstü bıraktım, biraz hayal kırıklığına uğramıştım.

"Öyle miydin?" "Evet."

Jordan Chicago'daki iş arkadaşım ve en yakın dostumdu. Ona Carly'nin Woodsboro'da benimle birlikte olduğunu ve yaşam durumumuzu henüz anlatmamıştım. Scottie'ye tek başıma baktığımı sanıyordu, ki asıl planımız da buydu.

"Woodsboro'daki işleri kontrol ediyordum," dedim. "Orada kaldığına inanamıyorum."

İçkimden bir yudum aldım. "O kadar da kötü değil."

"Gerçekten mi? Gitmekten korkuyordun..." "Öyleydim. Ama her şey yolunda gitti."

"Sen buradayken adamın yanında kim var? Teyzesi mi?"

Bu konuya girmek istemedim. "Bu biraz uzun bir hikâye."

O itti. "Zamanım var."

"Brad'in nişanlısı da onunla birlikte aslında. Bizimle yaşıyor ve bana yardım ediyor."

"Vay be." Gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Bu nasıl oldu?"

"İkimizin de aklında aynı fikir vardı ve ikimiz de bu iş için doğru kişi olduğumuzu düşünüyorduk. Aynı saatlerde ortaya çıktık ve diğerine gitmesini söyledik. İkimiz de kıpırdamadık. Sonra ikimiz de bunun ne kadar zor olduğunu fark ettik ve kalıp birbirimize yardım etmeye karar verdik."

Jordan hâlâ düşünmeye devam ediyordu. "Bekle... onunla mı yaşıyordun?" "Evet." İçkimden bir yudum daha aldım.

"Bu senin hiç sevmediğin kız, değil mi?"

Boğazım acıdı. "Onu hiçbir zaman gerçekten tanımadım." "Peki ya şimdi?"

Pipetimi buzun içinde hareket ettirdim. "Dürüst olmak gerekirse bence o... harika biri. Tartıştığımız anlar oluyor ama ben onlardan hoşlanıyorum. Zamanın daha hızlı geçmesini sağlıyor."

"Bu çok saçma. Benden bir şeyler saklıyormuşsun." "O kadar da çılgınca değil. Sadece işler böyle yürüdü."

"Ona mesaj atarken gülümseme şeklin... Aranızda bir şey olmadığına emin misin?"

Sinirlerimin gerildiğini hissederek başımı salladım. "Hayır, tabii ki hayır."

Öyle bir şey değil."

"Ortada bir şey olsaydı seni yargılamazdım, biliyorsun." "Yok," diye tersledim.

"Ondan etkilenmiyor musun?"

"Bunun konuyla ilgisi yok. Öyle olsam bile Brad'e bunu yapamazdım." "Brad artık burada değil, Josh."

İfadesinin tokadı göğsümü acıttı.

"Öyle." Kalbimi işaret ettim. "O burada." Başımı gösterdim. "Ve burada. Yani, hayır."

Terlediğimi hissettim. Carly'yi beni süzerken yakaladığımdan beri aklımdan geçen düşünceler son birkaç gündür zihnimi kasıp kavuruyordu. Suçluluk duygusu da öyle. Bu

Dün gece, uzun sarı saçlarını çekerken onu arkadan becerdiğim canlı bir rüyadan sonra sıırıslıkam ve sert bir şekilde uyanmam yeterince kötüydü. Dürtülerimle hareket etmeyeceğimi biliyordum, ama düşünceler oradaydı - teknik olarak zorunda olmadığım halde neden buraya gelmeye gönüllü olduğumun mükemmel bir örneği. Bundan kurtulabilirdim. Ama gerginlikten biraz uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Jordan, "Brad'le ilgili duygularına saygı duyabilirim," dedi. "Ama sadece merak ediyorum, eğer onunla birlikte yaşıyorsan ve aralarında karşılıklı bir çekim varsa, bu zor olmalı. Ateşli bir kadınla ormanın ortasında yaşamak mı? Bana çizginin biraz bulanıklaşmadığını söyleyemezsin."

Jordan'ı tanıyorsam, benden her şeyi alana kadar zorlamaya devam edecekti. Ben de onun işini kolaylaştırmaya karar verdim.

"Tamamen benim hatam olan garip bir şey yaşadık." Buzun üzerinde çıtırdadım.

"Ne oldu?"

Günlük olayını ve buna neyin yol açtığını anlattım.

"Senin en büyük sik olduğunu düşünüyor olmalı." Güldü.

Kıkırdadım. "Bunu uzun zamandır düşünüyor. Yani yeni bir şey değil. Sanırım ben sadece doğruladım."

"O seni istemiyor..." Sırıttı. "Ama öyle."

"Carly beni *istemiyor*. İnan bana. Sadece çekici olduğumu düşünüyor. Bu hiçbir şey ifade etmiyor."

"Tabii. Kendine öyle söyle." Kıs kıs güldü. "Bundan sonra işlerin ne kadar gergin olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Ben buraya gelmeden hemen önceydi. Sanırım ikimizin de bir molaya ihtiyacı vardı, bu yüzden bu gezi mükemmel bir zamanda geldi. Sadece birkaç günlüğüne olsa bile."

"Peki, o zaman..." Elini omzuma koydu. "Burada geçirdiğin zamanı en iyi şekilde değerlendirmeliyiz. Hadi kulübe gidelim."

Jordan partiyi devam ettirmek için her türlü bahaneyi kullanırdı. Ivy Club, gece içkisi için gittiği yerdı. Zaten çok fazla içtiğimi hissediyordum ama...

"Evet, tabii. Tabii. Neden olmasın? Bu benim son gecem."

Kulübe vardığımızda, bir içki daha yudumlarken ve benimle sohbet etmeye başlayan bu kadınla ilgileniyormuş gibi yaparken kendimi keyifsiz hissetmeye devam ettim. Ama bu gece eve yalnız gideceğimi biliyordum. Ve bu iyiydi.

Arabayla dönerken Carly'den gelen bir mesajı daha kaçırdığımı fark ettim.

Carly: Goodnight, Josh.

Muhtemelen görmezden gelmeyi tercih ettiğimi düşündüğü için kendimi kötü hissettim. Ama gecenin bir yarısı mesaj atarak onu uyandırmak istemedim.

Birkaç saniye boyunca telefona baktım ve bana iyi geceler mesajı atma zahmetine girdiği gerçeğini düşündüm. İyi geceler mesajları kimseden düzenli olarak aldığım bir şey değildi. Birine yatmadan önce mesaj göndermek, onun düşündüğü son şeylerden birinin siz olduğunuzu ima ederdi. Bu bana kendimi hak etmediğimi hissettirdi. Ama aynı zamanda alışık olmadığım bir şekilde içimi ısıtıyordu. Arkadaştan öte olamayacağımızı biliyordum, yine de bir an için bu duygunun tadını çıkardım. Bu durum beni ne kadar tedirgin etse de Woodsboro'ya dönmek için sabırsızlanıyordum.

CHAPTER 10

JOSH

CARLY PRACTICALLY JUMPED Ertesi akşam eve girdiğimde koltuktan kalktı.

"Josh!" Beni karşılamak için koştu. "Erken dönmüşsün."

"Evet." Seyahat çantamı yere bıraktım. "İşteki işler beklediğimden erken bitti, ben de erken bir uçuş yakaladım."

Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Beni rahatlatmak için burada olmanızdan memnun değilim."

"Hiç de değil." Göz kırptım ve dikkat çekmek için etrafımda dönüp duran köpeği sevmek için eğildim. "Hey, Bubba. Erkek arkadaşın geri döndü."

Sonra kanepeye geçip oturdum ve kolumu Scottie'ye doladım. İçeri girdiğimde pek bir tepki vermemişti.

"Beni özledin mi, dostum?"

Scottie'nin iPad'inden gelen otomatik bir ses "*Banyo yapmak istiyorum*" dedi.

Resim panosu uygulamasındaki banyo simgesine basmıştı.

Carly güldü. "Sanırım senin çıplak erkek duşlarını özlüyor."

"Bahse girerim bikinili olanları daha çok özleyecektir."

Carly kızardı ve bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Glutensiz makarna ve sevdiğin o sosu yapıyorum. Aç mısın?"

Hay sikeyim. Çok acıkmıştım. Sorusu bana dün gece onu becerirken gördüğüm rüyayı hatırlattı, o da bana şeytani domuz deyip saçımı çekmişti. Ve tabii ki bu, Brad'in kadını hakkında böyle bir fantezi kurduğum için kötü bir domuz *olduğum* gerçeğini doğruladı. Kendimi bir pislik torbası gibi hissediyordum.

Boğazımı temizledim. "Açlıktan ölüyorum aslında. Teşekkür ederim. Son birkaç gündür fıstık ezmeli sandviç ve alkolden başka bir şey yemedim."

"Kulağa... besleyici geliyor." Kıkırdadı.

Bir süre ona baktım. Carly beyaz gömleğini soslamıştı ve saçları dağılmıştı ama yine de şaşırtıcı derecede güzel görünüyordu - her nasılsa ben ayrılmadan öncekinden bile daha güzeldi. Bir an için, Carly'nin

Bu kadının evine geldiğim, onu tezgahın üzerine kaldırdığım ve onu ölesiye öptüğüm bir dünya. Elbette onun aynı zamanda en iyi arkadaşımın hayatının aşkı olmadığı bir dünya.

Şu lanet düşünceleri kafandan çıkar Josh.

Düşüncelerimde vites değiştirmenin kesin bir yolu vardı: Brad'den bahsetmek.

"Geçen gece Brad'i dinliyordun... ben gitmeden önce." Yutkundum.

Carly sustu. "Nereden biliyordun?"

"Sesinin senin odandan geldiğini duydum."

Yanakları kızardı. "Sesli mesajdı."

"Biliyorum. Bunu anladım." Köpeğin kulaklarını kaşıdım. "Bunu çok yapar mısın?"

"Bazen bu beni rahatlatıyor. O her zaman benim arkamı kolladı. Ve onun sesini duymak bana sevilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyor. Bu sesli mesajlara sahip olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum."

"Ondan kayıtlı hiç sesli mesajım yok. Nedenini bilmiyorum. Sanırım hep mesajlaştık. Ama onu tekrar duymak güzeldi."

Yanıma geldi ve kolumu tuttu. "Ne zaman istersen onları dinleyebilirsin."

Hüzünle gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Carly ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Boğazını temizledi. "Yolculuk nasıldı?"

"Güzel. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, orada olmak biraz garip hissettirdi.

- "Sanki kendi hayatımda sudan çıkmış balığa dönmüştüm."

"Eminim şu anda Kaliforniya'da olsaydım ben de aynı şekilde hissederdim."

"Elimde bu kadar boş zaman olması garipti - işle bile olsa. Başka kimseye karşı sorumlu değildim. Kendimle ne yapacağımı bilmiyordum."

"Tahmin edebiliyorum."

"Buraya dönmeyi biraz özledim," diye itiraf ettim. Başını öne eğdi. "Gerçekten..."

"Evet. Gerçekten," dedim.

"Burası heyecan verici bir yer," diye alay etti. Yüksek bir ses konuşmamızı böldü.

Kapıyı açtığımda karşımda bir polis memuru duruyordu. Ellerim gerildi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Carly Garber'ı arıyorum?"

Ne oluyor be?

"O benim," dedi arkasından.

"Woodsboro Polisi'nden Memur Allan Spencer. Görünüşe göre sonunda burada tuttuğunuz köpeğin sahibini bulduk."

Lanet olsun.

"Ne?" Carly'nin yüz ifadesi düştü. "Emin misin?"

"Evet. Görünüşe göre demans hastası yerel bir kadına ait. Adı Heidi Donahue. Wilson Yolu'nda yaşıyor. Gece yarısı onu yürüyüşe çıkarmış ve ne olduğunu hatırlayamamış. Kızı o zamandan beri onu arıyormuş. Görünüşe göre Bayan Donahue yakın zamana kadar köpeğin gittiğini söylememiş, bu yüzden gecikme olmuş." Bize bir fotoğraf gösterdi.

Carly resmi ondan aldı ve inceledi. "Vay canına. Tamam. Evet. Bu kesinlikle Bubba." Başını kaldırıp memura baktı. "Gerçek adı ne? Biliyor musunuz?"

"Hank."

Kahkahamı bastırdım. "Hank?"

Carly bana baktı. Gülmek üzere mi yoksa ağlamak üzere mi olduğunu anlayamadım. "Hank," diye fısıldadı.

"Özür dilerim Carly," diye mırıldandım.

"Onu şimdi geri götürmek zorunda mısınız?" diye sordu memura. "Üzgünüm hanımefendi, ama evet."

Carly, Bubba'nın oturduğu kanepeye gitti. Yüzünü onun kürküne gömdü. "Eve gitmelisin, Bub-Hank. Adının bu olduğunu bilmiyordum. Özür dilerim."

"Vedalaşmanıza izin vereceğim," dedi memur. "Ben hemen dışarıda olacağım."

Kollarını köpeğe sararken Carly'nin gözleri yaşlarla doldu. Lanet olası evrenden, bu kadının kendisini en çok mutlu eden şeye sahip olmasına izin vermesini istemek çok mu fazlaydı? Kayıp bir köpeği barındırmamız gerektiğinden değil ama Carly burada *bizi* mutlu etmek için çok çalışıyordu. O köpeğin burada olduğu kısa süre içinde ona getirdiği mutluluğu hak ediyordu. Hayatında yeterince kayıp vermemiş miydi? Şimdi ona da veda etmek zorundaydı.

Artık resmileşti. Burada olmak beni lanet bir aptala dönüştürüyor.

Burnunu çekti. "Hoşça kal de Scottie. Bubba gitmek zorunda."

Scottie ileri geri sallanıyordu, görünüşe göre durumdan habersizdi. iPad'ini kulağına götürdü ve müzik açtı. Bu üzücü koşullar altında öyle ya da böyle umursamamak muhtemelen iyi bir şeydi. Bazen ona imrenirdim.

Köpeğin diğer tarafındaki kanepeye oturdum. "Güle güle, Bubba." Kulaklarının arkasına masaj yaparak, "Özel bacak masajlarını özleyeceğim" diye ekledim.

Köpek burnumu yalamak için eğildi. Nefesi bisküvi gibi kokuyordu.

Carly aniden ayağa kalkarak, "Onu dışarı çıkar, Josh," dedi.

Ayağa kalktım. "Emin misin?"

"Evet." Gözlerini silerken volta atıyordu. "Bir daha veda edemem."

Başımı salladım. "Tamam."

Bubba'yı dışarıdaki memura teslim ettikten sonra, köpeği arabanın arkasına koymasını izledim. Bubba-Hank pencereden bana bakıyordu. Çaresiz görünüyordu. Lanet köpek şimdi gözlerimi sulandırıyor. *Lanet olsun*. Ona el salladım ve arabanın yola çıkışını izledim. Woodsboro'ya geri dönmek beni bir korkağa dönüştürüyordu.

Eve geri döndüğümde Carly kanepede Scottie'nin yanındaydı ve suratı asıktı.

Ayağa kalktı, ben de yanına gittim, kollarımı ona doladım ve yaklaştırdım.

Saçlarına doğru konuştum. "Özür dilerim."

Ona sarılmanın içimde uyandırdığı hisle savaşırken göğsüm daraldı. Bunu hiç düşünmemiştim. Yapılacak en doğal şey gibi gelmişti. Ama vücudumun verdiği tepki en kötü korkularımı doğruladı.

Başını kaldırıp bana baktı. "Gittiğine inanamıyorum."

Geri çekildim. "Bubba-Hank ile ilgili her zaman güzel anılarımız olacak. Yani, ayrılmak zorunda kaldığımızda onunla ne halt edecektik ki?"

"Onu da yanımda Kaliforniya'ya götürmeyi planlıyordum," dedi.

Kahretsin, çok tatlıydı. Bunu bilmeliydim. "Sen iyi bir köpek annesiydin, Balkabağım." Gülümsedim. "Neden döndüğünde bir köpek almıyorsun?"

"Muhtemelen yaparım." Derin bir nefes alan Carly bana baktı. "Duman gibi kokmuyorsun. Bunu yeni fark ettim."

"Uzakta olduğum süre boyunca direndim." Gülümsedi. "Güzel."

Gözlerim dudaklarına kaydı ve onları tekrar yukarı kaldırmaya zorladım. *Buna hakkın yok Josh. Lanet gözlerini ondan çek.*

Boğazını temizledi. "Yemek yemeliyiz." "Evet." Başımı salladım.

"Hadi yiyelim."

Scottie'yi tavuğu ve mükemmel bir şekilde hizalanmış tatlısıyla masaya oturttuk ve ona katıldık. Carly bize iki tabak dolusu glütensiz

Ben iki kadeh kırmızı şarap doldururken soslu makarna.

Yemeğimizi bitirdikten sonra, o fırsat bulamadan boş tabaklarımızı aldım ve lavaboya götürdüm.

"Bugün duş aldın mı?" Ona sordum.

"Neden?" Kaşlarını kaldırdı. "Kokuyor muyum?"

"Hayır." Kıkırdadım. "Sadece huzur içinde bir tane içmek isteyip istemediğini merak ediyordum."

"Aslında, bu gece yalnız yapabileceğimi düşünerek erteledim."

"Neden gidip rahatlamıyorsun ve uzun bir tane almıyorsun. O ve ben sonra içeri gireriz." "Kulağa harika geliyor." Gözleri geri kaçtı.

Sikim seğirdi. *Lanet olsun.* Gözleriyle yaptığı şey... *Durdur şunu.*

"Git." Onu kovaladım. *Lütfen git.* "Temizliği ben yaparım."

Gülümsedi. "Emin misin?"

"Evet."

Carly banyoya girdikten sonra lavabonun yanındaki not defterine bir şeyler not ettiğini fark ettim.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

Sigara içmediğin için seninle gurur duyuyorum.

Sırtarak hâlâ masada oturan Scottie'ye doğru yürüdüm. "Ben yokken o bikinili duşlar hoşuna gitmiş olmalı, değil mi seni şeytan? Muhtemelen tekrar gitmemi diliyorsundur, değil mi?" Başımı salladım. "Brad son zamanlarda buralarda olup bitenleri bilse ikimizin de kellesini alırdı."

Scottie sanki onaylıyormuş gibi ciyakladı, ancak kurabiyesine tepki verdiğinden oldukça emindim.

Bulaşık makinesini doldurduğum, tencereleri elimle temizlediğim ve tezgahı sildiğim sırada Carly banyodan çıktı.

Bulaşık bezini omzuma attım. "Çok hızlıydı."

"Gerçekten çok güzeldi. Teşekkür ederim." Bir elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Yarın gece ona bakmak için hâlâ uygun musun?"

Yeni arkadaşıyla çıkma planlarını neredeyse unutmuştum. "Kesinlikle. Nereye gideceğini biliyor musun?"

Başını eğdi. "Bar mı?"

Harika. Orası bir et pazarıydı. Başımı salladım. "Orayı iyi bilirim. Woodsboro'da çok fazla seçenek yok. Ama iyi canlı müzik yapıyorlar."

"Gerçek adı bu mu? Bar mı?" "Evet.

Gerçekten orijinal, değil mi?"

Carly'ye orada asılmak beş dakika sürerdi.

"Sen de dışarı çıkmalısın... önümüzdeki hafta bir gece ya da ne zaman olursa," diye önerdi.

"Olabilir. Bir süredir kardeşlerimle takılmadım."

"Woodsboro'da dışarı çıkmanın senin için benim için olduğundan çok daha farklı olduğunu tahmin ediyorum," dedi. "Eskiden tanıdığın tüm bu insanlarla karşılaşmak garip olmalı..."

Başımı salladım. "Henüz yapmamamın nedenlerinden biri de bu. Acelem yok."

"Bunu anlayabiliyorum." İç çekti. "Markette tanıdığım biriyle karşılaşırsam, ona doğru gitmek yerine diğer tarafa dönerim."

"Bahse girerim, ilk gün buraya geldiğimde yapmak istediğin şey buydu."

"Tanrım,

evet."

Güldüm.

Scottie'yi duş için banyoya götürdükten sonra, akşam kıyafetlerimi giymeden önce giyinmesine yardım ettim. Bu gece Chicago'daki yatağımı kesinlikle özleyecektim.

Scottie ve ben oturma odasına döndüğümüzde Carly kanepede ayaklarını uzatmış oturuyordu. Narin ayak parmakları kırmızıya boyanmıştı. Gözlerim onlara biraz fazla takılmış olabilir.

"Ben yokken başka DVD izledin mi?" diye sordum. "Hayır. Seni bekledim." Doğrulup oturdu. "Şimdi bir tane izlemek ister misin?"

"Elbette." Scottie'nin yanına oturdum, o da hemen iPad'inde oyun oynamaya başladı.

Carly oyuncuya bir DVD daha yerleştirdi. Brad'in Noel için eve geldiği zamanlardan kalma bir videoydu. Tahmin etmem gerekirse yaklaşık beş yıllıktı, yani muhtemelen Carly'yle tanışmasından hemen öncesine aitti. Birisi Wayne ve Brad'in Scottie'nin Noel hediyelerini açışını izledikleri görüntüleri çekiyordu.

Scottie'nin koltuktan kalkıp televizyona doğru yürümesi beni şaşırttı. Wayne'in sesini tanımış olmalıydı. Dikkatini vermediğini düşünmüştüm ama yanılmışım. İki avucunu ekrana dayadı ve yanağını hafifçe cama bastırdı.

Carly ve ben sustuk. Nutkumuz tutulmuştı. Scottie'nin içinde dışarı çıkmak için yalvaran o kadar çok şey vardı ki. Anlayabileceği şeyler hakkında bilmediğimiz o kadar çok şey vardı ki. Onu ekrandakilerle bağ kurarken izlemek hem üzücü hem de güzeldi. Onların geri geleceğine mi inanıyordu, yoksa gerçekten televizyonun içinde olduklarını mı düşünüyordu bilemedim. Her iki durumda da, oldukça yürek parçalayıcıydı.

Carly gözlerinde yaşlarla yanıma doğru ilerledi. "Neden gittiklerini anlamıyor. Ölümü anlamıyor." Titrek bir nefes verdi. "Josh, ya onu terk ettiklerini düşünürse?"

Hay sikeyim. Gözlerim sulanmaya başlamıştı. Elimi uzattım ve o da tuttu.

"Bundan daha önemli bir şey yok - şu anda onun için burada olmamız," dedi.

Sesim gergin çıkıyordu. "Biliyorum."

DVD bittiğinde Scottie kanepeye döndü ve hiçbir şey olmamış gibi cihazında oynamaya devam etti.

Ama Carly ve ben bunu o kadar kolay atlatamadık. Uzun bir süre sessizce oturduktan sonra, "Seni bilmem ama ben şu anda fıstıklı dondurma yiyebilirim," dedim.

"Bu ve Bubba-Hank'i kaybetmek arasında..." Başını sallayarak ayağa fırladı. "Ben birkaç kase getireyim."

"Bütün küveti getir," diye bağırdım arkasından.

CHAPTER 11

CARLY

ON SATURDAY, WE'D Sonunda Scottie'nin terapisti Lauren'in bizi şehirdeki grup evine götürmesini ayarladım. Lorraine biz dışarıdayken Scottie'ye birkaç saat bakmayı kabul etmişti ve ben kendimi iyi hissediyordum. Gerçekten ilerleme kaydediyorduk. Eğer orayı beğenirsek, Scottie'yi bekleme listesine almak için gerekli adımları atacaktık. Woodsboro ve çevresinde çok fazla seçenek yoktu, gerçekten sadece iki potansiyel yer vardı ve ikisini de ziyaret etmeyi planladık. Scottie'nin nihai evi için en büyük şartın yerel olması gerektiğini konuşmuştuk, böylece bir şey olursa Lorraine yakınlarda olabilecekti.

Oraya vardıktan sonra Lauren bizi evin yöneticisi Julie Wilks ile tanıştırdı. Julie daha sonra bizi oda oda gezdirdi. Tüm kiracıların kendi yatak odaları olduğunu ve evde yirmi dört saat çalışan personel bulunduğunu anlattı.

Duvara monte edilmiş bir televizyonun bulunduğu büyük, merkezi bir odayı işaret etti. "Burası ana yaşam alanı. Burada yaşayan çocuklar çoğu zaman kendi odalarında kalmayı tercih etseler de, her gece birkaç saatliğine bir araya gelmelerini sağlıyoruz."

"Burada yaşayan erkeklerin çoğu otizmlili mi?" diye sordum.

"Şu anda altı kiracımız var ve bunların beşi otizmlili."

"Anlıyorum."

Josh çenesini kaşıdı. "Personelde kaç kişi var?"

"Herhangi bir zamanda, günün her saati, farklı vardiyalarda görev yapan üç kişi var."

"Burada bir odaya girmek için ortalama bekleme süresi nedir?" diye sordu. "Bunu söylemek zor. Genelde sadece odalardan biri boş olduğunda

kiracılar sorunlu hale gelir ve taşınmak zorunda kalırsa veya birinin ailesi eyalet dışına taşınırsa, çocuğun başka bir yerde başka bir eve nakledilmesi gerekir."

Kanım dondu. "Yani bu tam anlamıyla yıllar sürebilir..." "Olabilir." Omuz silkti. "Ama asla bilemezsin."

Josh ve ben birbirimize baktık, gözlerimiz kocaman olmuştu.

Julie daha sonra bizi dışarı çıkardı. Genel olarak, yer bakımlı ve yeterince güzel görünüyordu. Çitle çevrili bir avlusu ve dış kapılardaki üçlü kilitleri ile oldukça güvenliydi. Scottie için burada kesinlikle evdekinden daha fazla alan olacaktı. Tek bir sorun vardı: burası ev *değildi*. Ve hayatında ilk kez yepyeni bir ortamda yaşamaya nasıl tepki vereceği konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Binaya tekrar girdiğimizde "Bir sorum var," dedim. "Adamımızın bazı özel diyet kısıtlamaları var. Örneğin, akşam yemeğinde yemek istediği tek bir çeşit ev yapımı tavuk var. Eğer talimatları verirsek, burada onun için bunu yapabilecek biri var mı?"

Güldü ve başını salladı. "Oh, hayır. Özür dilerim. Aşçı zaten herkesin ihtiyacını karşılayacak bir şeyler bulmakta yeterince zorlanıyor. Sadece bir kişi için fazladan yemek yapmasının imkânı yok. Scottie kendisine sunulan her şeyi yemek zorunda kalacak."

Josh'un alnı kırıştı. "Ya yapmadıysa?"

"Sanırım eninde sonunda, yeterince acıktığında yemek yiyecektir."

"Bize biraz müsaade edin..." Josh beni kenara çekerken söyledi. Sesini alçalttı. "Bu işe yaramayacak... birkaç nedenden dolayı."

Başımı salladım. "Biliyorum. Tavuk meselesi ve geceleri belli bir saatten sonra elektronik cihaz kullanmamak gibi katı bir ışık kapatma politikaları olduğunu söylediler. Scottie'nin cihazlarına ihtiyacı var."

Josh elini saçlarının arasından geçirdi. "Sadece başka seçeneğimiz olmayacağından endişeleniyorum.

Tüm bu yerler aynı şekilde çalışıyor olabilir."

Bir süre sonra Julie ve Lauren koridorda bize katıldılar.

"Her şey yolunda mı?" Julie sordu.

"Sana şunu sorayım..." Ona döndüm. "Scottie'nin özel tavuğunu yapıp buraya getirecek birini bulabilirsek, sorun olur mu?"

Durakladı. "Neden olmasın anlamıyorum. Zaman zaman aile üyelerimiz bize yiyecek bırakıyor."

Rahat bir nefes aldım. "Tamam. En azından bu da bir seçenek."

Bu konuda Lorraine ile konuşmamız gerekecek, zira Josh ve ben kendi şehirlerimize geri döndüğümüzde bunu yapabilecek tek yerel kişi o olacak. Gerekirse ben yapar ve kuru buzla gönderirdim.

Turumuz sona erdiğinde Julie bize ön kapıya kadar eşlik etti.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Tur için gerçekten minnettarız."

"Benim için bir zevkti." Gülümsedi. "Benim tavsiyem mümkün olan en kısa sürede bekleme listesine girmeniz. Beklediğinizden daha kısa sürede bir açılış yapabiliriz."

"Bunu dikkate alacağız," dedi Josh. "Teşekkür ederim."

Mekânın önündeki kaldırımda dururken Lauren aramıza baktı. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu da bir seçenek," dedim tuğla eve dönüp bakarak. "Hiçbir şey tam olarak doğru hissettirecek mi bilmiyorum. Hiçbir yer onun evi olmayacak."

"Buna alışacaktır," diye bizi temin etti. "Hepsi alışır."

Pfft. Senin için söylemesi kolay. Burayı ziyaret etmek *beni* bunalttı. Josh sokağa doğru bakarken yüzümdeki ifadeyi fark etmiş olmalı. Elini koluma koydu. "İyi misin?"

"Evet," diye mırıldandım. "Bizi buraya getirdiğin için teşekkürler," dedim Lauren'a.

"Sorun değil. Bekleme listesindeki evraklarla ilgili yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin."

"Başvuru formu bende." Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Josh ve ben arabama doğru yürümeye başlamıştık ki arkamdan Lauren'ın sesi geldi.

"Hey, Josh? Gitmeden önce seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Donup kaldım. *Konu neydi?*

Döndü ve ona doğru yürüdü. "Tabii. Ne oldu?"

Aracıma doğru devam ettim. Ne de olsa *beni* çağırmamıştı. Ve bugün Josh'la flört edişine bakılırsa nedenini bildiğimden şüpheleniyordum.

Boğazımdaki yumruyu yutarak arabanın yanında durdum ve onu bekledim. Hızlı konuşmaları sona erdiğinde Josh koşarak bana doğru döndü.

"Benim sürmemi ister misin?" diye sordu.

Ona anahtarları uzattım. "Elbette."

Yolcu tarafından girerken, ona konuşması hakkında bir şey sormaktan kaçındım. Sessizlik içinde uzaklaşırken o da bir şey söylemedi.

Eve dönüş yolculuğumuzun beşinci dakikasında merak *beni* öldürüyordu. Pes ettim. "Lauren seninle ne hakkında konuşmak istiyordu?"

Sırıtarak ona baktı. "Kasıtlı olarak sormamaya mı çalışıyordun?"

"Hiçbir şey söylemeyerek *beni* bilerek mi rahatsız etmeye çalışıyordun?"

"Belki." Kıkırdadı ve birkaç saniye bekledi. "Bana bu hafta bir gece dışarı çıkmak isteyip istemediğimi sordu."

Biliyordum. "Vay canına." Ateşim yükseldi. "Oldukça cesur." "Kesinlikle kendine güveniyor."

Nefesimi saçlarıma doğru üfledim. "Ne dedin sen?" Kalbim beklentiyle hızlandı.

"Ona bu haftanın benim için iyi geçmediğini söyledim, ama belki başka zaman." "Yani yalan söyledin. Bu haftanın nesi var?"

"Aslında bu hafta benim için iyi değil. Chicago'dan yeni döndüm ve kendimi bir randevuya hazırlayacak havada değilim."

"Yani onunla çıkmayı düşünüyorsun..." Acı bir şekilde söyledim.

Omuz silktili. "Hoş biri, evet. Kimyamız falan tutmuyor ama yine de göz ardı edemem."

"Bu bir çıkar çatışması d e ğ i l m i ? Scottie ile çalıştığı için mi?"

"Sanırım o l a b i l i r . Bunu kimin denetleyeceğinden emin değilim." Tekrar göz gezdirdi. "Tabii sen değilsen."

"Bunu neden yapayım ki?"

Öfkelendim. "O zaman sanırım sorun yok..."

"Doğru," diye mırıldandım, şu anda kanımın kaynıyor olmasından rahatsız olmuştum. Yine de tepkimi analiz etmeme izin vermeyecektim. Karmakarışık hissettiğimi anlamasına fırsat vermeden konuyu değiştirmem gerekiyordu. "Peki, o eve not vermek zorunda olsaydın, ne verirdiniz?" diye sordum.

"Lorraine'in tavuğu bırakabileceğini söylemeden önce C-artı. Sonrası B-eksi. Sen?"

"Ben de B-eksi derdim. Şehirdeki diğer yere de kesinlikle bakmalıyız. Yine de, sanırım ikisi de kabul edilebilirse, hangisinin ilk açılışa sahip olduğuna bağlı olacaktır."

Biz eve döndükten sonra Lorraine evine gitti. Scottie oldukça sakın görünüyordu; Josh ve benim bugün neler yaptığımızı bilseydi durum böyle olmayabilirdi.

Günün geri kalanında, Lauren'ın Josh'a çıkma teklif etmesiyle başlayan gerilim, benim yüzümden daha da tırmanmış görünüyordu.

Josh ihtiyacımız olan birkaç şeyi almak için mağazaya koştu ve bana basit bir soru soran bir mesaj attığında şirret ruh halimi gizleyemedim.

Josh: They're all out of your gluten-free muff. Do you want regular?

Carly: Muffins, you mean?

Josh: Yeah, of course. You usually get my sense of humor.

Carly: It's no wonder you have muff on the mind today.

Josh: What's that supposed to mean?

Carly: You should probably buy condoms, too, muffmaster.

Josh: Someone is a little miffed at the prospect of my getting muff?

Carly: Why would I be miffed?

Josh: I don't know. You tell me. You've been weird all afternoon, ever since that thing with Lauren.

Carly: I'm not miffed at your muff. Get over yourself. My mood has nothing to do with that.

Josh: Okay. Whatever. But you didn't answer my muffin question.

Carly: What was it?

Josh: Whether you wanted me to get the regular kind since they don't have gluten free.

Carly: Oh. No. Don't bother.

Josh: No muff for you. Got it.

Telefonumu bir kenara atarak, Lisa ile buluşmak için hazırlanmaya başlamadan önce bir süre düşündüm.

Üzerimi değiştirip saçımı ve makyajımı yaparken, Lauren'ın Josh'a çıkma teklif etmesine inanılmaz derecede sinirlendiğimi ve bunun beni üzdüğünü saklayamadığım için kendime daha da çok kızdığımı fark etmeye devam ettim. Uygunsuz duyguları yüzeye çıkarmak için eski güzel kıskançlık gibisi yoktu. Tek bir çözüm vardı, o da bu evin dışında lanet olası bir hayat kurmaktı ki bu gece yapmayı planladığım şey de tam olarak buydu.

CHAPTER 12

CARLY

THE BAR WAS Canlı müzik, menüde bol miktarda yağlı yemek seçeneği ve rustik ahşap dekoruyla oldukça hareketli bir mekân. Pencereleden yakındaki 106 numaralı otoyolun trafiği görülebiliyordu. Biz geldiğimizde gürültülü ve kalabalıktı. Neyse ki bir masa bulduk.

Lisa ortamdaki gürültünün üzerine konuştu. "Burası aslında son gelişimden çok daha kalabalık."

Pipetimle oynadım. "Daha önce geldiğini fark etmemiştim."

"Sadece bir kez, ama evet."

Lisa bana, birkaç yıl önce nişanlısıyla birlikte buraya taşınan kız kardeşine daha yakın olabilmek için Minneapolis'ten Woodsboro'ya yeni taşındığını söyledi. Lisa başlangıçta bu taşınmaya bir macera olarak bakmış olsa da, şu ana kadar buradaki hayatı oldukça sıkıcı bulmuş. Bekârsanız burası kesinlikle yaşanacak en iyi yer değildir.

Yeterince nazikti ve dışarıda bir akşam geçirdiğim için heyecanlanmalıyım, ancak sohbetimiz boyunca aklım başka yerlerdeydi. Scottie'nin nereye gideceği ya da sınırlı gelirimi ne kadar esnetebileceğim ve hala bir sosyal hayatım olabileceği gibi meşru endişeler üzerinde düşündüğümü söyleyebilmeyi çok isterdim. Ama hayır. Hâlâ Lauren'ın Josh'a çıkma teklif ettiği ve onun da gitmeyi düşündüğü gerçeğini düşünüyordum. Kendime bunun beni rahatsız ettiğini çünkü onun Scottie'nin terapisti olduğunu söylemeye çalışıyordum ama daha iyisini biliyordum. Göğsümdeki o rahatsız edici ağrı kıskançlıktı. Gençliğimden beri böyle bir şey yaşamamıştım. Neden şimdi? Neden asla birlikte olamayacağım bir adamı kıskanıyordum?

"Çok tatlı biri..." Lisa düşüncelerimi böldü. "Kim?"

Başını bara doğru çevirdi. "Şuradaki adam."

Arkamı döndüğümde taburelerden birinde tek başına oturan siyah saçlı bir adamla karşılaştım. Kot pantolon, kolları kıvrılmış ekose bir gömlek giymiş ve

inşaat botları.

"Sanırım."

Birkaç dakika sonra tekrar bakmak için arkamı döndüğümde başka bir siyah saçlı adamın da ona katıldığını gördüm. Yirmili yaşların sonunda ya da otuzlu yaşların başında görünüyorlardı.

"Sanırım az önce onları buraya bakarken gördüm," diye fısıldadı Lisa, gözleri parlıyordu.

Bunu görmezden gelmeyi seçtim, çünkü bir arkadaşımın sıradan bir gece geçirmekten daha fazlası için havamda değildim. Ama onun beklentileri biraz farklı görünüyordu.

Neyse ki, yemeğimiz dikkat dağıtıcı olarak geldi ve Lisa ve ben içkilerimizle birlikte bir tabak nachos paylaşıırken sohbet ettik.

Ama biz daha bitirmeden bardaki iki adam yanımıza geldi. "Bu koltuklar dolu mu?" diye sordu içlerinden biri.

"Hiç de değil." Lisa çapkınca sırıttı.

Daha sonra masamızdaki diğer iki koltuğa geçtiler. "Bu gece nasılsınız hanımlar?" diye sordu içlerinden biri.

"Fena değil, ya sen?" Ben cevap verdim.

Lisa bana bilmiş bir bakış attı. Olayların bu şekilde gelişmesi onu oldukça heyecanlandırmıştı.

Lisa'nın sevimli olduğunu söylediği inşaat çizmeli adam yanıma oturdu. Elini uzattı. "Ben Neil."

Ben aldım. "Memnun oldum. Ben Carly."

"Evli misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Erkek arkadaş mı?"

Sırıtmaya zorlayarak, "Hayır" diye tekrarladım.

"Tamam. Sadece uygunsuz olmak istemedim." "Sorduğun için minnettarım."

Konuşmaya başladık ve ben de duruma ısınmaya başladım. Neil'in Woodsboro'da büyüdüğü ve bir inşaat şirketini yönettiği ortaya çıktı. Arkadaşı Rob, Lisa ile sohbet ederken biz de rahatça sohbet ettik.

Neil klasik özelliklere sahip yakışıklı biriydi. Onu Brad ve Josh ile aynı seksilik kategorisine koymazdım ama görünüş denklemin sadece bir parçasıydı. Hoş, ayakları yere basan bir kişiliği ve en önemlisi kibar gözleri var gibiydi.

Ancak onun arkadaşlığından hoşlanmama rağmen, ona çok fazla kişisel bilgi vermekten rahatsız oldum. Bu yüzden mevcut durumumu biraz genel tuttum, sadece şehirde bir arkadaşıma kişisel bir konuda yardım ettiğimi ve sadece geçici olarak burada olacağımı söyledim.

Çocuklar bize bir tur içki ve birkaç meze daha ısmarladılar. Dört kişilik doğaçlama partimiz sonraki bir saat boyunca devam etti.

Saat 22:00'yi biraz geçte telefonum çaldı. Josh'tan bir mesajdı, ben de ona cevap yazarken kaba görünmemek için tuvalete gittim.

Josh: I swore I wouldn't bother you unless I absolutely had to, but I can't for the life of me find Scottie's underwear. He's been freeballing it for the past hour.

Yazarken güldüm.

Carly: I did a whole load of laundry this morning. Everything is folded in a basket that's hidden in my bedroom closet. I didn't want him to get into the clothes like he sometimes does. You know how he likes to throw everything around.

Bir dakika sonra cevap verdi.

Josh: Ah! It's like a gold mine of underwear in here. Thanks.

Carly: You'll have to sift through it to find his.

Josh: I assume the black thong ain't it. ;-)

Carly: No. That's mine.

Josh: Well, it WAS yours. Now it's mine.

Buna nasıl cevap vereceğimi düşünmeden bana cevap yazdı.

Josh: Just kidding. But why did I imagine that Miss Organic Lemon Pits wore granny panties?

Gözlerim açıldı. *Ew!*

Carly: Well, the thong is organic cotton, so...

Josh: Ah! I knew there had to be something weird about it. So, even your ass eats organic? Picky little thing, it is.

Carly: OMG! You're nuts.

Josh: My nuts are gluten free.

Carly: Josh! LMAO

Josh: Sorry, I have the sillies. Must be going crazy from listening to an hour straight of "Bennie and the Jets" backwards. I'm about to choke myself to death with your thong.

Carly: You can put it down now.

Josh: You mean take it out of my pocket?

Carly: That'd be great.

Josh: Maybe you'll meet someone at The Bar who'll get to enjoy your organic cotton thong.

Tereddüt ettim.

Carly: I have met someone here actually. He's nice.

Josh ondan sonra cevap vermedi. Ben de cevap vermeyeceğini düşündüm. Ama masaya döndükten yaklaşık beş dakika sonra telefonum tekrar çaldı. Mesajı okumak için gelişigüzel yere baktım.

Josh: Well, that's good. I had no doubt it wouldn't take long.

Dikkatimi masamdaki insanlara yeniden odaklamam gerektiğini kendime hatırlatana kadar düşüncelerim onun mesajına takılıp kalmıştı.

Ayrılmaya hazırlanırken Neil numaramı istedi. "Seni tekrar görmeyi çok isterim," dedi gülümseyerek.

Hayır demek için bir neden bulamadım. Bu dikkat dağıtıcı şeye çok ihtiyacım olduğunu biliyordum. "Elbette. Bu harika olur."

Bana telefonunu uzattı, ben de numaramı girdim.

Geri verirken "Harika," dedi. "Seni bu hafta ararım, çok meşgul değilsen belki gelecek hafta sonu için bir şeyler ayarlayabiliriz?"

"Herhangi bir planım yok, bu yüzden işe yarayabilir," dedim ona, ancak Josh'la bunu netleştirmem gerekecekti.

"Harika." Eğildi ve beni nazikçe sıkarak kucakladı. "Seninle tanışmak harikaydı, Carly."

Beni öpmeye çalışmamasına saygı duydum. Bu çok erken olurdu. "Sen de Neil."

Lisa da müstakbel eşine sarılıp vedalaştı ve biz de barın önünden adamların kendi kamyonlarına binmelerini izledik. Lisa'nın kayınbiraderi bu geceki şoförümüz olmayı teklif etmişti ve her an gelebilirdi.

Lisa gece gökyüzüne baktı ve iç geçirdi. "Vay anasını. Bu gece ikimizin de müstakbel kocalarımızla tanıştığımızı hayal edebiliyor musun?"

Ciddi mi bu kız? Bu bende kusma isteği uyandırdı. "Vay be." Güldüm. "Bence bunu düşünmek bile biraz abartılı olabilir. Rob'dan şimdiden bu kadar çok mu hoşlanıyorsun?"

"Dürüstçe mi? Evet," dedi. "Sevilmeyecek ne var ki? Çok sevimli ve mühendis olarak harika bir işi var. Ama kabul ediyorum, iyimserliğim biraz fazla olabilir."

"Sadece birazcık." Göz kırptım. "Ama ondan hoşlanmana sevindim." "Neil gerçekten çok tatlı ve çok da iyi görünüyordu."

"Evet. Nasıl hissettiğimden emin olmak için onu tekrar görmem gerek. Tek bir görüşmeden sonra birini gerçekten tanıyabileceğinizi sanmıyorum."

Gerçi onunla tanıştığım ilk gecedan beri Brad'in aradığım kişi olduğunu açıkça bildiğimi hatırlıyordum. Ama bu tür bir anlık bağlantı benim için tekrarlanmayacaktı. Belki de bu yüzden Neil'i yakaladığımı ilan etmekte bu kadar tereddüt ettim. Brad'le mi kıyaslıyordum? Ya da daha kötüsü, tereddütümün son zamanlarda Josh'a karşı hissettiğim tuhaf duygularla bir ilgisi var mıydı?

CHAPTER 13

JOSH

I DIDN'T WANT Sanki onu bekliyormuşum gibi eve gelip beni uyanık görmesini bekledim. Ama bir bok için uyuyamadım.

Telefonum çaldı ve arayanın Carly olabileceğini düşündüm ama arayan kardeşim Neil'di. Ona bir telefon borcum vardı.

"Selam dostum," diye cevap verdim.

"N'aber?" "Seni uyandırmadım, değil mi?"

"Hayır. Hiç de değil. Döndüğümünden beri seni aramak istiyordum ama işler yoğundu."

"Biliyorum. Michael söyledi. Scottie gerçekten ele avuca sığmıyor, ha?" "Kesinlikle öyle."

"Brad'in eski sevgilisinin orada olmasıyla işler nasıl gidiyor?" "İyi geçiniyoruz. Neyse o."

"Adı neydi?" "Carly."

Telefon sessizliğe gömüldü. Bir an için bağlantımızın kesildiğini sandım.

"Carly mi dedin?" diye sordu sonunda.

"Evet. Neden?"

"Neye benziyor?" "Neden?"

"Sadece cevap ver," dedi. "Sarışın... orta boylu... gerçekten güzel."

Hattın diğer ucunda yine telsiz sessizliği vardı.

"Sanırım bu gece onunla tanıştım," dedi.

Gözlerim büyüdü. "Carly ile mi tanıştın?"

"Evet. Bar'da. Önümüzdeki hafta sonu onunla çıkmam gerekiyor." Nefes verdi. "Vay anasını. Bulutların üzerindeydim ve onun hakkında biriyle konuşmaya ihtiyacım vardı. Bu yüzden seni aradım."

Sikeyim.

Sikey

im.

Sikey

im.

"Onun kim olduğunu nasıl bilmezsin?" Sözlerimin bu kadar sert çıkmasını istememiştim. Ses tonumu yumuşattım. "Sana kasabada ne yaptığını söylemedi mi? İkiyle ikiye bir araya getirmedin mi?"

"Bana bir arkadaşına yardım ettiğini söyledi. Kendini tuttuğunu söyleyebilirdim ama temkinli davrandığını düşündüm. Brad'in nişanlısının adını hatırlayamadığım için bağlantıyı kuramadım."

"Kardeşin olarak benim adımdan hiç bahsetmedin mi?"

"Hayır." İçini çekti. "Ona Woodsboro'da büyüdüğümü söyledim ama ailemden ya da başka bir şeyden hiç bahsetmedim."

"Kahretsin," diye

mırıldandım. "Dünya küçük,
ha?"

"Evet. Gerçekten." Yutkundum. "Seninle çıkmayı kabul etti mi?"

"Şaşırmış gibisin."

"Sadece bir soruydu, Neil."

"Evet. Dediğim gibi, önümüzdeki hafta sonu o l a b i l i r . Onunla çıkmamam için bir neden var mı?"

Söyleyebileceğim bir şey bulmak için beynimi zorladım ama geçerli bir nedenim yoktu. "Hayır, yani o harika bir kız," diye cevap verdim.

"Brad'in nişanlısından hoşlanmadın mı? Biraz kafam karıştı."

Bir tek sen değilsin. "Evet, ben de öyle düşünmüştüm. Ama bunun için gerçekten hiçbir dayanağım yoktu. Bu geziye kadar onu hiç tanımamıştım."

"Ona hemen mesaj atıp kim olduğumu söyleyeyim

mi?" "Birazdan burada olur. Ben ona söylerim."

"Bunu yaptığında nasıl tepki verdiğini bana

bildir." "Evet, dostum. Tamam."

Telefonu kapattıktan sonra kanepenin kenarına oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Woodsboro'nun ne kadar küçük olduğu düşünüldüğünde hiç de uzak bir ihtimal olmasa da bu beklediğim bir senaryo değildi. Carly ile aramızdaki bu lanet durum, onun kardeşimle çıkması dışında da yeterince karmaşıktı. Ama buna karışmaya hakkım yoktu. Carly iyi bir adamı hak ediyordu.

Neil'in ondan ne kadar hoşlandığını -beni arayacak kadar- söylediğini duymak acı-tatlı bir şeydi. Hissettiğim şeyin kıskançlık olduğunu biliyordum ama kardeşim Neil'den daha iyi bir insan yoktu. O her yönden benim tam tersimdi. Kız arkadaşlarını asla aldatmazdı, her zaman saygılıydı

ve hepimiz arasında babamıza en bağlı olanımızdı. Aynı zamanda en az

Annemizin bizi terk etmesiyle yara almıştık. Carly'ye asılmak benim için tamamen uygunsuz olsa da Neil'in kendini suçlu hissetmesi için bir neden yoktu. Brad'in en iyi arkadaşı değildi. Çıkar çatışması yoktu. Onunla çıktığı için benim gibi cehenneme gitmezdi.

Kapı açıldığında koltuktan kalktım. *İçeri girmesini beklediğimi belli etmemek için çok uğraştım.*

Carly çantasını sehpanın üzerine koydu. "Hey. Hâlâ ayakta olmana şaşırdım." "Evet, zaten gecenin yarısını o boktan yatağın üzerinde geçiriyorum." Elimini saçlarımda gezdirdim ve soğukkanlı görünmeye çalıştım. "Nasıldı

Bar mı?"

"Gerçekten çok iyiydi aslında." Kanepeye uzandı ve içini çekti. "Yemeklerin bu kadar iyi olmasına şaşırdım. Bir bar atmosferinde bunu beklemezdim."

"Evet, orada yemekler her zaman güzel olmuştur."

Başka bir şey söylemesini bekledim ama söylemedi. Carly sadece gözlerini kapadı ve başını kanepeye yasladı. Ayakkabılarını tekmeledi ve beni her zaman çarpık bir şekilde tahrik eden kırmızı boyalı ayak parmaklarını ortaya çıkardı.

"Berbat görünüyorsun, parti kızı."

"Yatma vaktim kesinlikle çoktan geçti." Esnedi.

"Bana şu tanıştığın adamdan bahset." Ellerimi kıpırdattım.

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Yani, jüri hala kararını vermedi. İyi birine benziyordu. Ama onu gerçekten tanımıyorum."

"O iyi bir adam. Ve ona güvenebilirsiniz."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen neden bahsediyorsun?" "Neil'den bahsediyorum."

Dik otururken ağzı açık kaldı. "Bana tuzak falan mı kurdun?"

Buna kıkırdamak zorunda kaldım. "Evet, çünkü ben Scottie'nin lanet olası donunu bulmak için çöpçü avına çıkarken sana tuzak kurmak için onca zamanım vardı." Tekrar güldüm. "Sakin ol. Benim bununla hiçbir ilgim yok."

Kadının yüzü kıpkırmızı oldu. "O zaman adını nereden biliyorsun?"

"Kardeşim eve dönerken beni aradı ve dışarıda geçirdiği geceyi anlattı."

"Kardeşin beni orada gördü mü?"

"Hayır, Carly." *Vay anasını. Anlamıyor.*

Sonra ağzını kapattı.

Bingo. Sonunda farkına vardı.

"Aman Tanrım. Neil senin kardeşin mi?" "Kesinlikle öyle."

İkiyle ikiye bir araya getirmeye devam etti. "Bu tek olan..."

"Evet. Şükürler olsun. Aksi takdirde bu gece onu boğmak için oraya gidiyor olacaktım."

Başını ellerine yasladı. "Dışarıdaki ilk gecem ve kardeşinle mi tanıştım? Bu lanet kasaba ne kadar küçük?"

"Oldukça küçük."

Carly ayağa kalktı ve yürümeye başladı. "Tamam, bu çok garip Josh." Ben de aynı fikirdeydim ama bunu inkâr etmeye çalıştım. "Öyle olmak zorunda değil."

"Sanırım değil?" İç çekti. "Bilmiyorum."

"Ondan hoşlanıyor musun?" Cevabı için kendimi hazırladım. "Dediğim gibi, onu çok az tanıyorum."

"Neil karıncayı bile incitmez. O tanıdığım en iyi insan. Yani ona güvenmemek için hiçbir nedeniniz yok."

"Bonservis için teşekkür ederim, ancak biraz önyargılı olup olmadığını merak ediyorum."

"Kardeşim olması umurumda değil. Eğer bir pislik olsaydı, ondan uzak durman için seni uyarırdım."

"Senin gibi bir hıyar mı?" diye alay etti. "Şey...evet."

"Şaka yapıyorum."

"Hayır, değilsin." Güldüm.

Yüzü ciddileşti. "Artık bir pislik olduğunu düşünmüyorum Josh. Şaka yapıyordum." Havada bir gariplik asılı dururken bir an bana baktı.

Boğazımı temizledim. "Sanırım önümüzdeki hafta sonu Neil'le dışarı çıkacaksan Scottie'ye göz kulak olmam gerekecek."

"Eğer sakıncası yoksa. İyiliğinin karşılığını vereceğim elbette."

"Aslında önümüzdeki hafta sonu Lauren'in teklifini kabul edecektim ama Neil'le randevun varsa başka bir tarihe erteleyebilirim."

Carly'nin ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "Oh... Onunla kesinlikle çıkacağını fark etmemiştim."

Bu benim için de yeni bir haber. "Evet, neden olmasın? Kaybedecek bir şeyim yok. Burada yapacak başka bir şeyim yok."

Boynu kızardı ve lekeler oluştu. "Eğer işler yolunda gitmezse, yine de onu görmek zorunda kalacaksın. Sanırım bu da bir dezavantaj olur."

"Anlaşmak zorundayım, değil mi?"

"Evet... Yani, garipliği sorun etmezsen," dedi, yanakları pembeleşmişti.

"Beni hiçbir şey korkutamaz."

"Tamam o zaman Bay Kalpsiz." Bir an için ayak parmaklarına baktı.

"Her neyse, önümüzdeki hafta sonu dışarı çıkmak istiyorsan, sıra sende, böylece Neil'e sonraki hafta sonu söyleyebilirim."

"Cuma ve Cumartesi günleri arasında bir çözüm bulabiliriz. Ya hep ya hiç durumu olmak zorunda değil."

Başını salladı ve tekrar esnedi. "şey, çok yorgunum. Uyusam iyi olacak. Ne olduğunu anlamadan Scottie'yle birlikte kalkmamız gerekecek."

"Evet. Geç oldu. İyi geceler."

"İyi geceler, Josh." Yatak odasına yöneldi.

O gece bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve ilk kez beni ayakta tutan havalı yatak değildi.

CHAPTER 14

JOSH

ON FRIDAY NIGHT, Lauren ile bir randevu ayarlamıştım ve Carly de Cumartesi günü için Neil ile plan yapmıştı.

Carly özellikle Cuma öğleden sonrası boyunca sessizdi. Lauren'la çıkmamın onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Ama benim gibi bir hıyarın amacı da buydu zaten, değil mi? Neil ve Carly olayını öğrenene kadar Lauren'a ulaşmak gibi bir planım yoktu. O zaman dikkat dağıtmaya ihtiyacım vardı. Carly'nin kardeşimle çıkması sinirime dokunmuştu. Ama mesele sadece bu değildi. Carly'nin bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığını hissediyordum. Bu benim hayal gücüm müydü? Emin değildim. Ama eğer şüphelerim doğruysa, bunun önünü kesmem gerekiyordu.

Cuma akşamı, beni almayı teklif etmesine rağmen Lauren'la restoranda buluşmayı tercih ettim. Lauren'ı görmek zorunda kalmasın diye Carly'nin arabasını ödünç alıp oraya gittim. Bunun garip olacağını biliyordum. Bu "randevunun" kesinlikle gizli bir amacı olsa da, Carly'yi üzmem değildi.

Woodsboro'daki tek Meksika restoranına vardığımda Lauren çoktan oradaydı. İçeri girerken ona el salladım, havadan sudan konuşmakla ilgilenmekten çok aç hissediyordum. Ona karşı bir şeyler hissetmediğime çok erken karar vermiştim, gerçi böyle bir bağ kurmak harika olurdu. Zaten seçici bir piç kurusuydum ama son zamanlarda bu durum daha da kötüleşmişti. Esasen, masaya oturduğum andan itibaren bunun bir yere varmayacağını biliyordum.

Ama yemek için kaldım. Ağzıma biraz fajita attım ve konuşmadan önce bir süre çiğnedim. "Demek ki bu alanda çalışmak için insani hizmetlere karşı bir tutkunuz var..."

Lauren çatalını yere bıraktı ve ağzının kenarını sildi. "Dürüst olabilir miyim? Müşterilerimi seviyorum. Ama özel ihtiyaçları olan insanlarla çalışmak

sonsuzu kadar yapmak istediğim bir şey değil. Duygusal ve bazen de fiziksel olarak çok yorucu."

Dürüstlüğünü takdir etsem de cevabı beni şaşırttı.

Bir cipsi salsa sosuna batırdım. "Scottie'yi iyi idare ediyorsun ve her zaman çok enerjik görünüyorsun. Yaptığın işi sevdiğini düşünmüştüm."

"Scottie'yi ve birlikte çalıştığım diğer insanları seviyorum ama işimi bir bütün olarak sevmiyorum. Çok az ücret karşılığında çok fazla iş ve uzun saatler." Boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. "Bana ne iş yaptığınızdan biraz daha bahsedin."

Sonraki birkaç dakikayı, bu geceki erken çıkış stratejimi planlarken işimin temellerini tekrarlarken kendimi bile sıkarak geçirdim. Lauren yeterince çekiciydi ve bana bakışlarına bakılırsa bu gece kesin bir bahis olacağından oldukça emindim. Ama anlamsız, karşılıksız seks fikri bile ilgimi çekmiyordu. Ya kırılmışım ya da çok daha büyük bir sorunum vardı ve oraya gitmiyordum. Yine de bir şeyi biliyordum: Bu gece Lauren'ın evine gitmemek için bir bahaneye ihtiyacım vardı.

Yemeklerimizi bitirdikten sonra bana doğrudan dairesine gelmek isteyip istemediğimi sordu. Ben de bunu açıklamak zorunda kaldım.

"Lauren, bence sen harika bir kızsın," dedim ona margaritamı bırakırken. "Ve bu gece seni daha yakından tanımaktan keyif aldım. Ama düşündükçe, Scottie'yle olan iş ilişkini göz önüne alırsak, seninle arkadaş kalmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum."

Bu bir yalandı. Bir kaçış. Ama tüm bu randevu da öyleydi.

Elini uzun, kahverengi saçlarında gezdirirken yüzü düştü. "Madem böyle hissediyorsun, neden bu randevuyu kabul ettin?"

Rol yapmakta daha iyi olacağımı düşünmüştüm. "Sanırım bu çatışmayı sadece bu gece fark ettim."

Sahte bahanemin, hissetmediğimi itiraf etmekten daha iyi olduğunu umuyordum. Ama gözlerindeki hayal kırıklığı bana yine de satır aralarını okumuş olabileceğini söyledi.

Gecenin geri kalanı en hafif tabirle çok garipti.

Ertesi gece Lauren'la olan "randevum" çoktan unutulmuş bir anıydı. Oturma odasında oturmuş, kanepede Scottie'nin yanında televizyon izlerken

Gözlerim Carly'nin odasında gezinip duruyordu. Açık kapıdan onun Neil'le çıkacağı gece için hazırlandığını görebiliyordum.

Bana Lauren'la geçirdiğim zamanı sormamıştı ve ben de buna minnettardım. Ona yalan söylemek istemiyordum ve şimdilik her şeyin olduğundan daha iyi gittiğini varsaymasını tercih ediyordum. Carly'nin onunla kardeşim arasında olup bitenlere en ufak bir yatırım yaptığımdan şüphelenmesine ihtiyacım yoktu.

Yine de bu gece ne kadar güzel görüldüğünü fark etmeden edemedim. Kısa pembe bir elbise giymiş ve saçına da ona uygun bir çiçek iştirmişti. Karanlık, soğuk Woodsboro'da bir bahar patlaması gibiydi. Ama ne giydiğı önemli değildi; o her zaman çok güzeldi. Sarı saçları geçtiğimiz haftalarda daha da uzamıştı ve mükemmel kıvrımları beni baştan *çıkartıyordu* - *teşekkürler fıstıklı dondurma*. Brad'in kızı hakkında böyle düşünmeye hakkım olmadığını kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım. Neil'le çıkması muhtemelen bir lütuftu. Şimdi ondan uzak durmak için iki kat nedenim vardı. Bu durum kesinlikle anlaşılmayı mühürleyecekti.

Tüm bunlara rağmen ayağı kalktım ve kapısının önünde durmak için yürüdüm. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordum.

Makyaj fırçasını yere bıraktı. "Vincenzo's diye bir yer mi?" "Ah evet, Woodsboro'daki güzel restoranlardan biri."

Carly bana döndü ve kollarını açtı. "Sence yeterince iyi giyinmiş miyim?"

Gözlerimin vücudunda çok uzun süre kalmasına izin vermemeye çalışarak ona bir göz attım. "Evet. Harika görünüyorsun. Güzel bir yer ama öyle çok lüks falan değil."

Tekrar aynanın karşısına geçti ve göz makyajını yapmaya başladı. "Dün gece Lauren ile randevunuzun nasıl geçtiğini bana hiç anlatmadın."

Bu erteleme uzun sürmedi.

"Evet, uh..." Ellerimi ceplerime soktum. "İyiydi." "Sadece iyi miydi?"

"Evet."

Rimel tüpünü kapattı. "Tamam, bu konuya girmek istemediğini söyleyebilirim. Ki bu iyi bir şey. Bana herhangi bir açıklama borçlu değilsin."

Muhtemelen Lauren'ı becerdiğim ve bunu itiraf etmek istemediğim için soğuk davrandığımı düşünüyordu. Carly benim bir erkek düşkünü olduğum izlenimine kapılmış gibiydi. Ama dün gece hakkında böyle bir varsayımda bulunması bana doğru gelmedi.

"Merak ettiğiniz buysa, hiçbir şey olmadı."

Dudaklarını kuruladı. "Şaşırdım. Sana bakışına, kendini sana atışına bakılırsa, daha tatlı servisi bile yapılmadan seni evine götürdüğünü düşünebilirdim."

Odasına girdim. "Ben o kadar kolay değilim, biliyorsun. Fırsatım vardı. Sadece kullanmadım."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onu geri mi çevirdin?"

"Emin olmadığım konularda birini yönlendirmeye inanmıyorum. O herhangi biri değil. Bu evde çalışıyor. Bu yüzden dikkatli davranmalıyım."

Carly aynaya bakmaya devam etti. "Çok olgunca bir davranış Mathers. Eve beklediğimden daha erken geldiğin için merak ettim."

"İçeri girdiğimde uyuduğunu sanıyordum. Dikkatle dinlediğini fark etmemiştim," diye takıldım.

"Bu evde bir sürü gıcırta var. Biri hareket ettiğinde uyanmamak çok zor. Beklediğim falan yoktu, eğer düşündüğünüz buysa."

Başımı salladım. "Ve bu gece seni beklemeyeceğim. Yani bu konuda endişelenme. Neil karıncayı bile incitmez, bu yüzden endişelenmem için bir neden yok."

Carly saçlarını kabarttı. "Yoksa uyanık bekler ve endişelenir miydin? Başka biri olsaydı?"

Kahretsin. "Şey, evet. İnsanlara güvenmiyorum. Eğer tanıımıyorsam, burada olduğun sürece yeni biriyle tanışmanı istemem." Çenemi kaldırdım. "Yani... Brad sana göz kulak olmamı isterdi."

"Yani bu Brad'le mi ilgili?" Bana döndü. "Ona karşı duyduğun yükümlülüğün dolayısı mı endişeleniyorsun?"

"Tam olarak değil. Seni artık bir arkadaş olarak görüyorum. Her halükarda sana göz kulak olacağım."

"Yüzüm artık seni rahatsız etmiyor mu?" diye alay etti.

Midem sıkışmıştı. "Hayır, Carly." Ona ters ters baktım. "Öyle değil." "Bunu bildiğim iyi oldu."

Bir an için başımı öne eğdim. "Sanırım bunu asla unutamayacağım."

"Muhtemelen yaşamayacaksın." Göz kırptı.

"Belki de bunu hak ediyordumdur."

Bana doğru ilerlerken topukları tıkırdadı. "Kendine bu kadar yüklenme. Sadece şaka yapıyorum. Bunu gerçekten aştım. Özellikle de sen bunun arkasındaki nedeni açıkladıktan sonra." Durakladı ve havayı kokladı. Yüz ifadesi değişti.

Saçmalık. Yakalandın.

"Sigara içmişsin."

"Birkaç dakika önce hızlıca bir tane içtim."

"Neden, Josh?" Kaşlarını çatı. "Çok iyi gidiyordun."

Şimdi kesinlikle yalan söylemek zorundaydım. Kardeşimle olan randevusunun beni korkuttuğunu itiraf edemezdim. Dün geceki randevunun tamamen sahte olduğunu, çoğunlukla onun yararına olduğunu kabul edemezdim. Ve dudaklarının şu anda onları öpmem için bana yalvardığını ve bu yüzden bir sigaraya daha ihtiyacım olduğunu kesinlikle kabul edemezdim.

"Birden kendimi kaybettim. Olur böyle şeyler."

"Her zaman tekrar binebilirsin, değil mi?"

İçimi çektim. "Ben de öyle yapıyorum."

Durakladı ve yüzümü inceliyor gibiydi. "Bu senin için sorun olur mu? Kardeşinle çıkmam?"

Sorusu beni terletti. *Lanet olsun. İç i m i görebiliyor.*

"Bunu neden sordunuz? Tabii ki öyleyim. Öyle değilmişim gibi mi görünüyorum?"

"Pek sayılmaz. Ama senin için biraz garip olabileceğini anlayabiliyorum. Çünkü birlikte yaşıyoruz, biliyor musun? Önce en iyi arkadaşının nişanlısıyla yaşıyordun, şimdi de kardeşinin çıktığı bir kızla mı yaşıyorsun?"

"Sen sıradan *bir* kız değilsin. Ve eğer Neil'le çıkmak seni mutlu ediyorsa, biraz garip olsa bile, bunu sineye çekmeliyim."

Dudağını çiğnedi. "Bir konuda dürüst olabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

"Lauren olayı..."

Gerildim. "Ne olmuş ona?"

"Kukun yüzünden canım sıkıldı." Sinirli bir şekilde güldü. "Demek istediğim, sana çıkma teklif etmesi ve dün gece onunla birlikte olman beni rahatsız etti." Gözlerini kaçırdı ve kollarına sarıldı. "İlk başta bunun çıkar çatışması yüzünden olduğunu düşündüm - çünkü o Scottie'nin terapisti - ama o kadar emin değilim." Carly'nin gözleri benimkilerle buluştu. "Sanırım bu daha çok inanmak *istediğim şeydi.*"

"Başka ne olabilir ki?" Sorum zar zor duyulabiliyordu. İçimden bir ses cevabı biliyordu.

"Sanırım ben..." Tereddüt

etti. Kalbim hızla çarptı.

"Ne?"

"Sanırım sana bağlanıyorum ya da öyle bir şey... ve kafam karışıyor, belki?"

Sözleri benim duygularımı da yansıtıyordu ama o orada durup her saniye daha da kızarıırken hiçbir şey söylemedim.

"Beni yanlış anlama, biliyorum ki sen ve ben... Biz asla...bilirsin. Brad yüzünden. Ama sanırım tüm bu birlikte yaşama olayı. Kafamı biraz karıştırdı. Ve karışıma giren yeni biri her şeyi sarsabilir. Sanırım biraz bencilce davranıyordum." Nefes verdi. "O yüzden özür dilerim."

Şimdi ona yalnız olmadığını, benim *de* aynı duyguları ve hatta daha fazlasını yaşadığımı söylemek için harika bir zaman olabilirdi. Ama gerçeği itiraf etmek hâlâ Brad'e ihanet etmek gibi geliyordu. Diyelim ki ona karşı bir şeyler hissettiğimi itiraf ettim. Sonra ne olacaktı? Bu konuda hiçbir şey yapamazdım. Bu yüzden her şeyi kendime saklamayı seçtim. Bu yaşam düzeni sona erene kadar bunu yapmaya devam etmeliydim - ne zaman olursa olsun. Carly ve ben yakında şehirdeki diğer grup evini ziyaret etmek için randevu almış olsak da, Scottie'ye bir yer bulmanın ne kadar süreceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu.

"Anlıyorum Carly. İkimiz de çok şey atlattık. Hâlâ da çok şey yaşıyoruz."

Başını salladı ve ayaklarına baktı. "Bazen nasıl hissettiğimi, son iki yılın neden bulanık geçtiğini gerçekten bilen tek kişinin sen olduğunu düşünüyorum."

Sözleri ruhuma işledi ve bana ona kadar ne kadar yalnız hissettiğimi hatırlattı.

"Hiç terapistte gittin mi?" diye sordum.

"Hayır, ama muhtemelen gitmeliyim."

"Bunu düşünmüştüm," diye itiraf ettim. "Gerçekten mi?"

"Evet. Sadece keder yüzünden değil, suçluluk duygusu yüzünden de." Başını öne eğdi. "Özellikle ne hakkında suçluluk?"

Birçok şey. "O hafta sonu onunla Tahoe'ya gitmem gerekiyordu, biliyorsun değil mi?"

Gözleri büyüdü. "Hayır. Yapmadım."

"Evet. O gezide kendisine ve iş arkadaşlarına katılmamı istemişti, hatta bir bilet bile ayırtmıştı. Ama son anda iptal ettim çünkü iş yerinde terfi almak üzereydim ve kendimi satmak için bir sunum hazırlamam gerektiğini öğrendim. O hafta sonu uzaklara gitmenin çok stresli olacağına karar verdim. Ona bir dahaki sefere gideceğimi söyledim." Gözlerimi kapattım.

"Yani onunla birlikte olsaydınız belki de kaza olmazdı diye düşünüyorsunuz..."

"Tabii ki. Olmayacağına eminim. Arabayı ben kullanıyor olabilirdim ya da güzergahtaki küçük bir değişiklik her şeyi önleyebilirdi."

Elini koluma koydu. "Özür dilerim Josh. Hiçbir fikrim yoktu. Onunla birlikte olmamam gerekiyordu çünkü bu bir erkek gezisiydi. Ama ya ben olsaydım, o hâlâ burada olur muydu gibi düşüncelerim oldu. Ya da ya gitmemesini isteseydim? Bunun gibi şeyler."

Başımı salladım. "Her neyse, bunu düşünmek anlamsız. Geçmiş değiştiremezsin."

"Hayır, konuşamazsın. Ama seni rahatsız eden şeyler hakkında konuşmak önemlidir. Onları ortaya dökmek, onları aşmak için tek şansımız."

"Üstesinden gelmek diye bir şey yok," diye düzelttim. "Sadece *etrafından dolaşmak* var." "Bu doğru, evet," diye fısıldadı.

Kendimi birkaç adım geri atmaya zorladım. "Bu gece senin için havayı mahvetmeyi başardım."

"Yapmadın. Yalnız olmadığımı bildiğim için minnettarım."

"Tamam. Bu kadar üzücü konuşma yeter. Gidin eğlenin. Ama eve geldiğinde fıstıklı dondurmanın gittiğini görürsen şaşırma."

Gülümsedi. "Al bakalım. Bu hafta biraz daha alırım." Yaklaştı ve işaret parmağını göğsüme soktu. "Sigara içmekten iyidir."

"Katılıyorum." Sırıttım. "Aslında Scottie ve benim bu gece büyük planlarımız var. Bu benim dikkatimi dağıtacak."

"Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Anlat."

"Önce Elton John'u tersten dinleyeceğiz. Bu iyi bir saat kadar sürer."

"Eğlenceli..."

"Sonra dün gece yaptığın taze tavuktan biraz ısıtacağız ve ben de bu ballı hardal sosunu hazırlayacağım."

"Kulağa oldukça lezzetli geliyor."

"Sonra da erkek duşumuz için Bluetooth hoparlörden onun diğer favorisi olan The Wiggles'ı çalacağım."

"Buna bayılacak." Kıkırdadı. "Başka ne var?"

"Tüm bu heyecandan sonra, fıstıklı dondurmayı huzur içinde yiyebilmem için iyi uyumasını umacağım sanırım."

"Geceyi tamamlamak için iyi bir yol gibi görünüyor."

Aslında onun da burada olması geceyi tamamlamak için iyi bir yol olabilirdi. Kendime sessizce lanet ettim. Bu lanet düşünceleri kafamdan atmalıydım.

"Kendi arabanı mı alacaksın, yoksa seni o mu alacak?" Ben sordum.

"Onunla buluşmayı tercih ettiğimi söyledim. İstedğim zaman eve gidebilmeyi seviyorum."

"Mantıklı."

Carly saate baktı. "Aslında biraz geç kalıyorum." "Bu benim hatam. Seni rahat bırakayım."

"Benimle konuşmaya gelmene sevindim, Josh."

Bana bu kadar iyi davranmayı bırak. Hiç yardımcı olmuyorsun.

Scottie'nin kanepede oturduğu oturma odasına doğru yürüdü. "Josh Amca'ya iyi davran," dedi ve yanağından öptü.

Onu görmezden geldi ve iPad'inde oynamaya devam etti.

Ceketini giydi ve çantasını omzuna astı. "Peki, sonra görüşürüz. Bir şey olursa mesaj at."

"Seni rahatsız etmemin tek yolu evin yanması ve neyse ki bir şey pişirmeyeceğim, bu yüzden iyi olmalıyız."

"Tamam." Güldü. "Güle güle."

Kapı arkasından kapandı ve arabasının çalışma sesini dinlerken birkaç dakika kapıya baktım. Mutfığa girip tezgahın üzerine bıraktığı notu bulduğumda kendimi boşlukta hissettim.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

Sana buzdolabında küçük bir sürpriz bıraktım.

Kendime gelerek buzdolabını açtım. Rafta folyoyla kaplı küçük bir fırın tepsisi vardı. Üstüne iliştirilmiş bir not daha vardı.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

Bu öğleden sonra yeni favorini yaptım, balkabağı ekmeği! Deneyene kadar eleştirme, Mathers.

Folyoyu sıyrıp bir çatal aldığımda ve bir ısırık aldığımda yüzüme bir gülümseme yayıldı.

Şaşırtıcı derecede güzeldi; çok tatlı değildi, çok nemliydi ve çikolata parçaları bile eklemişti. Son zamanlarda seveceğimi hiç tahmin etmediğim pek çok şeyi sevmeye başlamıştım.

Birkaç lokma yedikten sonra balkabağı ekmeğini buzdolabına geri koydum ve oturma odasında iPad'inde oynamaya devam eden Scottie'ye katıldım.

"Bu gece sadece sen ve ben varız, dostum."

Beni saçlarımdan tuttu ve cihazında seksenli yılların reklamlarından oluşan bir montaj çalarken güzel bir nefes almam için beni kendisine doğru çekti. Bu da onun bir başka özelliğiydi: eski reklam müzikleri.

"Biliyor musun, bence doğru bir fikre sahip olabilirsin. Bu basit hayatı yaşamak

-Kadın yok, sorun yok. Sadece iyi tavuk, müzik ve uyku. Tekrarla." Dizine şakacı bir tokat attım. "Fena bir hayat değil, dostum."

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. Bu her zaman nadir görülen bir şeydi. Bir hediye gibi, gerçekten -sadece bu bakışlar çok az olduğu için değil, aynı zamanda onun tanıdık gözleri aracılığıyla Brad'i tekrar ziyaret edebildiğim için. Kısa bir an için, en iyi arkadaşım Scottie aracılığıyla canlanırdı.

"Tanrım, Brad'e çok benziyorsun. Belki de Carly'nin şu anda ne yaptığını neden umursamamam gerektiğini bana hatırlatmak için geliyordur."

Scottie dikkatini tekrar cıngıllarına verdiğinde, ben onunla konuşmaya devam ettim.

"Bazen ne kadarını anlayabildiğinizi merak ediyorum. İçimden bir ses düşündüğümüzden çok daha fazla olduğunu söylüyor. Sana hayat hakkında açıklamam gereken çok şey var ama belki de bilmemen daha iyi. Bazen cehalet de mutluluktur." Gözlerimi tavana diktim. "Sana bir örnek vereyim. Keşke Carly'nin şu anda Neil ile randevuda olduğunu bilmeseydim. Bunu bilmemek harika olurdu."

Scottie ve ben o akşam harika vakit geçirdik. Tüm dikkatimi ona odaklamak harika bir dikkat dağıtıcıydı. Her zaman yaptığım gibi sadece hareketleri yapmak yerine, onu incelemek için zaman ayırdım, her anın tadını çıkardım ve bazen tuhaf nüanslarıyla elimden geldiğince ilgilenmeye çalıştım.

Birlikte akşam yemeği yedik, duşumuzu aldık ve hatta fön makinesini saçıma tutmasına izin verdim, bundan çok hoşlanmış görünüyordu. Scottie yatmadan önce havalı yatağımı şişirmek gibi parlak bir fikir aklıma gelene kadar her şey harika gidiyordu. Normalde bunu o yattıktan sonra yapardım.

ama risk almaya karar verdim. Sonra tuvalete gittim ve döndüğümde yatağın havasının inmiş olduğunu gördüm. Scottie onu dev bir balon sanmış ve büyük bir delik açmış olmalıydı.

Harika. Muhtemelen yama yapmanın bir yolunu bulabilirdim ama şu anda elimde malzeme yoktu. Bu gece yine kanepede yatacaktım.

Başımı salladım. "Sana kızamıyorum bile Scottie, çünkü bu benim kendi hatam."

Kanepede bir ileri bir geri sallandı.

Scottie genellikle saat 22:00 civarında uyurdu, bu yüzden saat onu vurduğunda onu tüm cihazlarıyla birlikte yatağına yerleştirdim. Sonra onunla biraz takıldım.

Uyuklamaya başladıktan sonra onu yalnız bıraktım ve kapısını kapattım. Planım fıstıklı dondurma kabını çıkarmaktı. Belki biraz balkabağı ekmeğinin üstüne koyarım.

Tam dondurucuya yönelmiştim ki, ön kapının açıldığını duydum.

CHAPTER 15

CARLY

"WHY ARE YOU Bu kadar çabuk mu döndün?" Josh sordu.

"O kadar erken değil. Gideli birkaç saat oldu."

"Biliyorum. Sadece daha uzun süre dışarıda olacağını düşünmüştüm."

Çantamı sehpanın üzerine attım. "Bu gece nasıl geçti?"

"Bunu sana sormam gerekmiyor mu?"

Paltomu çıkararak, "nce Scottie'nin nasıl olduğunu anlat" dedim.

"ok eğlendik. şimdiden ışık gibi söndü, ama havalı yatağımda bir delik açmadan önce değil."

Odanın köşesine baktığımda yerde yatan cansız lastiği fark ettim. "Olamaz! Bu nasıl oldu?"

"Biliyorsam ne olayım. Verimli olmaya çalıştığım için başıma bu geldi. Erken patlattım, sonra odadan çıktım ve sönük bir şekilde geri geldim. Silahı hiç bulamadım."

"Kahretsin. Özür dilerim." Ağzımı kapattım. "Glmemeliyim ama bu biraz komik."

Josh omuz silkti. "nemli bir şey değil. Yarın tamir etmeye çalışırım ya da yeni bir tane alırım. O uyumadan önce patlatmak benim hatamdı. Bu bela aramak gibi bir şey." İ ekti. "İyi vakit geçirdin mi?"

"ok güzeldi. Ve kardeşin hakkında çok haklıydın. Çok tatlı biri." Dudaklarımı bzdm, ne kadarını açıklamak istediğimden emin değildim. Hiçbir şeyin Neil'e geri dönmesini istemiyordum. Ama hiçbir şeyi ballandıra ballandıra anlatacak havada da değildim.

Görünüşe göre Josh bunu yüzümden anlayabiliyordu. "Sanki içinde bir yerlerde bir *ama* varmış gibi görünüyorsun," dedi.

"Dediğim gibi, çok güzel vakit geçirdik." Tereddüt ettim. "Fiziksel kimyamız mı uyuşmadı yoksa ben mi hazır değilim bilmiyorum ama-"

Avuçlarını uzattı. "Aıklamana gerek yok."

"Açıklamama *gerek* olmadığını biliyorum," dedim. "Ama istiyorum. Eminim sana bir şeyler söyleyecektir."

"Benden istemediğiniz hiçbir şeyi ona söylemeyeceğime güvenebilirsiniz."

"Kardeşiniz gerçek bir av. Sohbetimiz dürüst ve ilgi çekiciydi. Aile odaklı ve söyleyebileceğim kadarıyla bir kadının isteyebileceği her şeye sahip. Randevumuzda yanlış olan tek bir şey bile yoktu. Ama yine de bir şeyler eksikmiş gibi hissediyordum. Bazen ne olduğunu anlayamazsınız."

Josh başını salladı. "Seni anlıyorum."

Verdiği kısa yanıt, kendini tutup tutmadığını merak etmeme neden oldu. "Sence çok mu seçici davranıyorum?"

"Hayır, benim ne düşündüğümü de umursamamalısın. Kalbinin sesini dinlemelisin. Neil büyük bir çocuk. Eminim sen tam olarak hissetmiyor olsaydın bunu hissedebilirdi."

"Yemek boyunca tek düşünebildiğim, bu adamın bir gün birilerini çok mutlu edeceğiydi."

"Sadece sen olmayacaksın..."

Tırnaklarıma baktım. "Sanmıyorum, hayır."

"Onunla nasıl ayrıldınız?"

"Tekrar çıkmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu, ben de onu yönlendirmek istemediğimi ve daha fazlası için hazır hissetmediğimi söyledim. Bu gece vaktini boşa harcadığım için özür diledim ve o da bu konuda çok nazik davrandı." Başımı salladım. "Belki de sadece kırıldım, Josh. Çünkü kardeşinin tek bir sorunu bile yok. Ben sadece-"

"Kime ilgi duyacağınızı ya da kiminle kimyanızın uyuşacağını seçemezsiniz. İşin özü bu Carly."

"Biliyorum. Sadece zamanını boşa harcadığım için

kendimi kötü hissediyorum." Josh parmaklarını

şıklattı. "Bunun için bir çözümüm var." "Öyle mi?"

"Fındık yeşili ve bu gece kardeşime karşı takındığın tavırdan daha soğuk."

"Josh!" Havayı tekmeledim, sanki oymuş gibi

davrandım. "Şaka yapıyorum, balkabağım. Sakin

ol."

Neden şimdi bana böyle seslenmesine bayılıyorum? Onu mutfağa kadar takip ettim ve dondurma kutusunu açarken tezgâha yaslandım.

"Onu çoktan yıkmadığına şaşırdım," dedim.

"Scottie'nin bu gece benim için başka planları vardı, o yüzden şanslısın."

Josh iki kase hazırladı. Bir tanesini bana uzattı ve ilk ısırığı aldıktan sonra kendimden geçerek iç çektim.

"Bu tam da ihtiyacım olan şeydi," dedim ağzım doluyken. Josh büyük bir lokmayı kaşıkladı. "Kardeşim sana tatlı almadı mı?"

"O zamanlar aç değildim ama birden açlıktan ölüyorum." Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu, şu anda kardeşi yerine Josh'a karşı hissettiğim fiziksel çekim için bir metafor olabilirdi. Bu noktada doğruca cehenneme gitmeliydim.

"Sanırım ikimiz de bu hafta sonu randevularımızda bin vuruş yaptık," dedi dondurmayı ağzına atarken. "Bir dahaki sefere daha iyi şanslar, sanırım."

"Bu gece yatağı sen almalısın," dedim kaşığımın arkasını yalayarak. "Ciddiyim. Kanepede uyumak benim için sorun değil."

"Bunu sana yapamam."

Ağzımın kenarındaki dondurmayı sildim ve aklımdan geçenleri söyleyecek cesareti toplamaya çalıştım. "O zaman sadece yatakta uyu..." Mırıldandım. "Yeterince büyük. Seni orada fark etmeyeceğim bile."

Çenesinin kıllarını kaşıdı. "Bunun bir hakaret olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"Öyle değil!" Kıkırdadım. "Ama Tanrı aşkına, son birkaç haftadır çok şey yaşadık. İkimiz de yetişkiniz. Bir yatağı paylaşabiliriz."

"Bilmiyorum." Gözlerini kaçırdı ama düşünüyor gibiydi. "Göreceğiz..."

Ondan etkilendiğimi bildiği için mi tereddüt ediyordu? *Hayır, bir şey ima etmeye çalıştığımı mı düşünüyor?* İçimdeki her şey niyetimi -ya da niyetimin olmadığını- açıklamanın kötü bir fikir olduğunu söylüyordu ama kendimi daha fazla açıklamam gerekiyordu, yoksa bu gece uyuyamayacaktım.

"Komik bir iş umduğumu düşünmeni istemem..." *Ugh.* Bu doğru çıkmadı.

Gözleri büyüdü. "*Komik bir iş mi?*"

"Evet, bilirsin işte..."

"Hayır, anlamıyorum. Komik işi tanımla." Homurdandı. "Bubi ödülü gibi bir şey mi?"

"Josh..."

Yüz ifadesi ciddileşti. "Biliyorum. Sadece teklif ederken tatlı davranıyorsun."

"Sanırım şu günlük meselesi yüzünden paranoyaklaştım. Seni çekici bulduğuma dair yazdıklarımı okudun."

"Ne kadar üzülse de domuzu çekici buluyorsun," diye alay etti başını sallayarak.

"Bir şey umduğumu ya da oraya gideceğimi düşünmenizi istemiyorum. Bunun yanlış olacağını biliyorum ve böyle bir niyetim de yok-"

"Tanrım. Hazır öndeyken bırak, Carly. Bir şey ima etmediğini biliyorum, tamam mı? Bu yüzden tereddüt etmedim. Sadece prensip meselesi, anlıyor musun? Sonunda sadece bir yatak olsa da, senin yanında yatmak yine de... senin yanında yatmaktır. Ve sanırım o bunu yapamazken ben yapmakta garip hissediyorum."

Tamam, bu Brad'le ilgili. "Anlıyorum," diye mırıldandım. Sadece yatağa gitmeye ve yarattığım gariplikten kaçmaya ihtiyacım vardı. "Sanırım ben yatacağım. Duş almak isterdim ama Scottie'yi uyandırmaktan korkuyorum."

"Uykusu oldukça ağırdır. Bence sen iyi olacaksın."

"Tamam. Çabuk olacağım."

Duşa girdiğimde saçıma şampuan sürdüm ve Josh'a bu gece yatağı benimle paylaşmasını önerdiğim için kendimi bir kez daha azarladım. Bunun haddini aştığını nasıl düşünmezdi? Bir parçam sadece yanında uyuyabileceğim birini, yataktaki o ağırlık hissini, güvenliği istiyordu. Ama yine de Josh'la birlikte olmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğüm için kafamın kontrol edilmesi gerekiyordu.

Hızlı bir duş almakla ilgili söylediklerime rağmen, Josh'la tekrar yüzleşmekten çekinerek suyun altında çok uzun süre kaldım. Sonunda kendimi zorlayarak çıktım ve giyindim.

Banyodan çıktığımda koltukta oturmuş, telefonunda internette geziniyordu. Bacaklarını hızla zıplatıyor, yakın zamanda uyumaya hazır gibi görünmüyordu. Ona hiçbir şey söylemeden doğruca odama gittim. En güvenlisi bu gibi görünüyordu.

Yattıktan yaklaşık on beş dakika sonra, kapıda onu duyduğumda hala düşünüyordum.

Sesi alçaktı. "Teklif hâlâ geçerli mi?"

Sustum, sonra yüzümü ona döndüm.

"Evet."

"Bu lanet kanepesi kaya gibi. Birkaç dakika denedim ve vazgeçtim."

"Burada bir sürü oda var." Kaydım.

Josh yastığını yerine koydu, birkaç kez kabarttı ve uzandı. Hemen ona sırtımı döndüm, çünkü bu yapılması gereken en doğru şeymiş gibi geliyordu.

Ortalık bir dakikalığına sessizleşti.

"Hep böyle yatağın en ucunda mı uyursun?" Sesi karanlığı yarıp geçti.
"En ufak bir öksürsem, yuvarlanıp gideceksin."

Neredeyse yan taraftan *sarkıyordum*. "Sadece seni biraz yalnız bırakmaya çalışıyordum."

"Ne kadar büyük olduğumu sanıyorsun? Aramızda bir buçuk metreden fazla mesafe var. Normal bir insan gibi uyumayı göze alabilirsin."

"Evet." Ona doğru biraz geri çekildim. "Tamam. Haklısın."

"Bu yatak acayip rahat," dedi. "İyi bir hayat yaşıyormuşsun."

Telefonu çaldı.

"Kahretsin," diye

mırıldandı. "Kim

arıyor?"

"Bu Neil. Sadece kontrol ediyor - muhtemelen randevuya verdiği tepki hakkında bilgi almak için beni yokluyor. Ona sabah yanıt veririm."

Ona doğru döndüm ve dirseğimin üzerine yaslandım. "Şimdi cevap vermelisin. Aksi takdirde kötü bir şey düşünecektir."

"Tamam, olur. Ona seninle yatakta olduğumu söylerim," diye kestirip attı. "Bunun çok iyi gideceğini düşünmüyorsun değil mi?" Şaka yaptım.

"Olmayacağından oldukça eminim."

Kıkırdadı. "Evet, belki

bekleyebilirsin."

Ona tekrar sırtımı döndüğümde, çarşafın içinde hışırdadığını ve yastığını düzelttiğini hissedebiliyordum.

"Kahretsin..." İnledi. "Artık bu yatağın ne kadar rahat olduğunu bildiğime göre, benden kurtulmakta zorlanabilirsin."

Uzun bir sessizlik anı geçti. Sonra f ı s ı l d a d ı , "Balkabağı ekmeği için teşekkür ederim."

"Beğendin mi?" Ellerimi yanağımın altına koyarak sordum.

"Gerçekten iyiydi, evet. Sanırım beni dönüştürüyorsun."

Yüksek sesle esnedi ve ben de yerime yerleştim. Tekrar konuştuğunda neredeyse uyuyordum.

"Sana neden makyaj yapmaya başladığını hiç sormadım. Bu işe nasıl girdin?"

"Bu biraz rastgele bir soru," diye mırıldandım.

"Evet, kafam güzel olduğunda ben de böyle

yaparım."

Gülümsedim, sırtım hâlâ ona dönüktü. "Çocukken annemin makyajını yapmayı çok severdim. Gençlik yıllarımda pratik yapmaya devam ettim ve fark ettim ki

oldukça iyi olduğum bir şeydi. Bu yüzden üniversiteden sonra ilgilenmediğim bir şeyi yapmaya kendimi zorlamaktansa -serbest sanatlar okumuştum- kozmetoloji okuluna gittim ve bu işte daha da iyi oldum. Çoğunlukla insanların kendilerine daha fazla güvenmelerini sağlamayı seviyorum."

"Yine de, Hollywood'da çalışmak için oldukça iyi bir temeliniz olduğunu tahmin ediyorum?"

"Evet, ama ben sadece ünlüler üzerinde çalışmıyorum. Gönüllü olarak da çalışıyorum. Evsiz barınakları için de makyaj yaptım-iş gücüne yeniden katılmak isteyen kadınlar için."

"Bu harika. Gördün mü? Senin hakkında bunu bilmiyordum. Bunu sorduğuma sevindim."

"Sabahın birinde rastgele sorular sormaya başladığınızda öğrendiğiniz şeyler, ha?"

"Bu doğru..." Nefes verdi ve bir an düşünüyor gibiydi. "Sen iyi bir insansın Carly."

Kalbim çırpındı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Öyle olmasaydın burada olmazdın."

"Sanırım bu da seni iyi bir insan yapıyor."

"Ben o kadar ileri gitmezdim." Kıkırdadı. "Her neyse, Wayne'in yatağı şahidim olsun, şu anda senin hakkında söylediğim olumsuz her şeyi resmen geri alıyorum."

"Oh... Yüzüm dışında bilmediğim *başka* şeyler de mi var?" "Fark etmez. Hepsi yalan olur."

"O zaman sana şeytani domuz dediğimi geri alıyorum."

"Bunu saklamak isteyebilirsiniz. Tamamen doğru olduğunu söyleyemem."

"Buna inanmıyorum."

"Çünkü son zamanlarda kafamın içini göremiyorsun, Balkabağım."

Bekle, ne? Bu rahatsız edici düşünceler benim hakkımda mıydı yoksa başka bir şey mi?

Josh bundan sonra gevezelik etmeyi bıraktı ve sonunda nefes alış veriş ritmik hale geldi. Bunu dinlemek beni rahatlattı. Ama aramızda epey bir mesafe olmasına rağmen, arkamda vücudunun sıcaklığını hissedebildiğimi fark ettim.

Ve şimdi kendimi biraz gergin buldum. Günün olayları boyunca adımlarımı geri çektim. Neil'in zamanını boşa harcadığım için kendimi çok kötü hissediyordum ve eve dönüp Josh'u görmeyi ne kadar çok istediğim için daha da kötüydüm. Şimdi, o yanımdayken

Yatağımın diğer tarafında, bu sıcaklık ve güvenlik hissinin tadını çıkardığım için kendimi daha da suçlu hissettim.

Ertesi sabah zor bir ders aldım. Bazen en iyi niyetli olduğunuzda ve her şeyi doğru yapmaya çalıştığınızda bile, hayat yine de sizinle dalga geçiyor.

Bilerek başka tarafa bakarak ve Josh'la aramda bolca boşluk bırakarak uykuya dalmış olmama rağmen, uyandığımda sadece yüzüm ona dönük değildi, burnum da onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. Uyurken nefesini tenimde hissedebiliyordum. Neredeyse onun tadını alabiliyordum ve geri çekilmek için hiçbir isteğim yoktu. Ona bu kadar yakın olmayı ancak bu şekilde deneyimleyebilirdim.

Bu yüzden uzaklaşmak yerine, ona huzur içinde bakma fırsatını değerlendirdim, ne kadar yakışıklı olduğunu takdir ettim - kahverengi saçlarının alnına düşme şekli, çene hattının sertliği, erkeksi kokusu. Bu sessiz gözlem gerçekten de huzur vericiydi - ta ki gözleri açılana kadar.

İrkildim, geri çekildim. *Kim böyle uyanır ki?* Gözler genellikle yavaş yavaş falan açılmaz mı? Onunki bir anda açıldı.

"Hey..." Sesi sersem gibiydi. "Seni korkuttum mu?"

"Hayır, uh..." Dudaklarımı yaladım. "Sadece uyanmanı bekliyordum."

"Ben uyurken beni mi izliyordun?"

"Evet. Sanırım öyleydim."

Josh başını salladı ve yavaşça yataktan kalktı.

Alay etmesini ya da en azından bir yanıt vermesini bekliyordum. Ama o hiçbir şey söylemedi.

Gerinirken kaslarının hareket edişini izledim, tişörtü sırtındaki seksi yılanın benimle alay etmesine yetecek kadar yükseliyordu.

Yatak odasından çıktı ve mutfağa doğru döndü.

Bir süre onunla yüzleşmek zorunda kalmamak için yatakta oyalandım. Birkaç dakika sonra Scottie'yi kaldırdığını duydum. Banyoda su akmaya başlamıştı, yani şimdi erkek duşu yapmaya karar vermiş olmalıydı.

Sonunda kıımı sürükleyerek yataktan çıktım, normalden çok daha geç.

Scottie ve Josh oturma odasında oturuyorlardı, ikisinin de saçları ıslaktı. Josh dizüstü bilgisayarında çalışırken Scottie iPad'inde bir şeyler yapıyordu.

"Günaydın." El salladım. "Erken duş almışsın..." "Evet, Scottie küçük bir sürprizle uyandı." "Ah."

Scottie geceleri pek sık kaza yapmazdı ama ara sıra olurdu.

Kendime kahve yapmak için yürüdüm ve Josh'un bana bıraktığı notu gördüm.

*Aziz Francis'in Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür: Scottie ile duş alırken Rockwell'den "Somebody's Watching Me" çalıyordu.
Tesadüf mü? ;-)*

CHAPTER 16

JOSH

LAST NIGHT WAS Kuşkusuz uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuydu; Chicago'da kendi yatağında geçirdiğim gecelerden bile daha iyiydi. Carly'nin yanında uyuduğum için duyduğum suçluluk duygusuna rağmen, bu gece bunu tekrar yapmak için sabırsızlanıyordum.

Nihayet bu sabah Neil'e mesaj attığımda bana brunch'a gitmek isteyip istemediğimi sordu. Carly Scottie'ye bakmayı teklif etmişti, ben de kabul ettim. Carly hakkındaki sorularını yüz yüze yanıtlamanın daha kolay olacağını düşündüm. Ayrıca, Woodsboro'ya geldiğimden beri onu görmemiştim bile, yani bu çok gecikmişti.

Ben geldiğimde Neil çoktan Old Mill Diner'da bir köşe koltuk seçmişti. Beni görünce elini kaldırdı ve gülümsedi. Midemin çukurunda huzursuz bir his gelişti. Bunun ne olduğunu biliyordum: sayamayacağım kadar çok kez hissettiğim, artık tanıdık gelen suçluluk duygusu.

"Hey." Oturdum.

"Selam dostum. Seni gördüğüme sevindim." "Nasılsın?" diye sordum.

Gözlerini fincanına dikti. "Daha iyi oldum."

Garson kız önüme bir fincan koydu ve bana biraz kahve doldurdu.

Başımınla teşekkür ettim.

"Dün gece ne oldu?" Biraz aptalı oynayarak Neil'e sordum. "Sana anlatmadı mı?"

Tereddüt ettim. "İyi vakit geçirdiğini söyledi..." Kıkırdadı. "Ama..."

Belirsiz kalmaya devam ettim. "Bana geceyi nasıl bitirdiğini anlattı."

"Evet. Kendini iyi hissetmiyordu. Ya da en azından bir daha dışarı çıkmak istemediğini söylemesinden ben bunu anladım." Neil bir şeker paketini salladı. "Berbat bir durum. Ondan gerçekten hoşlanmışım." Kahvesini karıştırdı. "Ama sorun değil. Olan oldu. Onun kaybı."

Başımı salladım. "Seni takdir eden bir kadını kesinlikle hak ediyorsun, adamım. Her zaman söylerim, sen var olan en iyi avsın."

Pencereden dışarı baktı. "Belki de Woodsboro'dan taşınmalıyım. Buradaki seçeneklerim sınırlı."

"Şaşıracaksın, kardeşim. Çimenler her zaman daha yeşil değildir. Woodsboro'nun değerini eve yaptığım bu son yolculuğa kadar bildiğimden emin değilim."

"İlginç. Her zaman buradan nefret ettiğini düşünmüştüm." "Ediyordum."

"Ne değişti?"

"Emin değilim." Başımı salladım. "Belki de artık daha olgunum ve eskiden hafife aldığım her şeyin değerini anlayabiliyorumdur, örneğin küçük kardeşimle kahvaltı etmek gibi." Göz kırptım.

Neil ile aramızda sadece bir yaş vardı. O yirmi dokuz yaşındayken ben otuz yaşındaydım, Michael ise benden iki yaş büyüktü.

Kahvesinden bir yudum aldı. "Bunu yutmuyorum." "Neden?"

"Dün gece bir titreşim aldım." Gözlerimin içine baktı. "Ve dürüst olmanı istiyorum."

"Ne hakkında bir titreşim?" Kahveyi çok hızlı yudumladım ve neredeyse boğazım yanıyordu.

"Sen ve Carly..."

Şimdi neredeyse boğuluyordum. "Orada bir şey olduğu yok," diye ısrar ettim. "Eğer kastettiğin buysa."

"Emin misiniz? Eğer doğruysa kızmam. Anlarım." "Bir şey olduğu yok," diye tekrarladım. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Senden bahsederken gözleri parlıyordu. İlgisizliğinin benden çok seninle ilgili olup olmadığını merak ettim."

Güldüm, suçluluk duygum kabarmıştı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Tamam, şimdi yalan söylediğini *biliyorum*."

"Neden?"

"Gözün seğirdi. Çocukken bana saçma sapan şeyler yedirdiğinde hep böyle olurdu."

Bu lanet yer sıcak mı yoksa bana mı öyle geliyor? Dişlerimi gıcırdatarak, "Belki de en iyi arkadaşımın sevgilisi ve benim hakkımda varsayımlarda bulunduğun için rahatsız oluyorumdur," dedim.

"Josh, eğer bana karşı dürüst olamayacaksan, kime karşı dürüst olabilirsin ki? Bana Carly ile yaşadığını ve hiçbir şey olmadığını mı söylüyorsun?"

bunca zaman ne oldu?"

Gözlerinin içine baktım. "Hiçbir şey olmadı. Dün gece aynı yatakta uyuduğumuzda bile."

Gözleri fincan tabağı gibiydi. Ben daha iyi düşünemedim kelimeler ağzımdan kaçmıştı.

"Ooooohkay. Dur bakalım." Neil şakaklarını ovuşturdu. "Ne dedin? Dün gece mi? Benimle randevusundan eve döndükten sonra mı?"

"Evet, ama bunun onunla bir ilgisi yok. Scottie havalı yatağımı kırdı ve kanepe de kaya gibi. Bu yüzden yatakta uyumam için ısrar etti. O kendi tarafındaydı, ben de kendi tarafımda. Komik bir şey yok." Carly-ism'i kullandığım için kıkırdadım.

Kaşlarını kaldırdı. "Komik bir iş mi?"

"Evet." Alnımı sildim. "Eğer bir şey olacak olsaydı, kesinlikle bu koşullar altında olurdu. Ama hiçbir şey yok, yani..." Endişeyle bacaklarımı zıplattım.

"Ölü arkadaşının kız arkadaşının yanında uyumanın *hiçbir şey yapmamakla eşdeğer olduğunu mu* sanıyorsun? Kendini kandırıyorsun. Belki dün gece hiçbir şey olmadı ama eninde sonunda olacak." Başını iki yana salladı. "Bir şeyler olduğunu biliyordum."

"Yanılıyorsun, Neil. Onunla aramızda bir şey olsaydı, asla onunla çıkman gerektiğini söylemezdim. Paylaşmıyorum."

Koltuğunda arkasına yaslandı ve kollarını kavuşturdu. "Sanırım yükünü hafifleteceğimi umuyordun - Brad'in nişanlısına aşık olduğun ve bu konuda ne yapacağını bilemediğin gerçeğini."

Gözlerimi devirdim. "Şimdi de hikâye uyduruyorsun." "Hey, çocuklar."

Başlarımız hep birlikte döndü. Babam yeni gelmişti.

"Selam." Ona sarılmak için ayağa kalktım. "Geleceğini bilmiyordum." "Beni Neil davet etti."

"Buna sevindim. Bunu düşünmeliydim."

Babam karşıma, Neil'in yanına oturdu. Aramıza baktı. "Evlat, ikinizi bir arada çok nadir görüyorum. Bay Büyük Şehir sonunda varlığıyla bizi şerefletirdi."

"Özür dilerim baba. Bektan bir evlat olduğumu biliyorum."

Kaşlarını çatı. "Kim söyledi bunu? Sadece şaka yapıyorum. Seninle gurur duyuyorum.

-Özellikle de seni kasabaya geri getiren şey için. Brad senin gibi bir arkadaş olduğu için çok şanslı, o burada olamadığında her şeyle ilgileniyor."

Neil homurdandı.

Ahmak. Ona ters ters baktım.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu babam.

Babam son bir aydır evi Carly ile paylaştığını biliyordu. Neil'den önce davranıp en azından yarı doğru bir yorum yapabileceğimi düşündüm.

"Neil, Brad'in nişanlısına karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyor." "Oh." Başını eğdi. "Bunda doğruluk payı var mı?" "Ciddi anlamda değil."

Babam gözlerini kıstı. "Bu da ne demek şimdi?"

"Her sıcakkanlı erkeğin yapacağı gibi onu çekici buluyorum. Ve bence o harika bir insan. Ama aslında oraya gitmek tamamen başka bir şey."

Neil araya girdi, "Gördün mü? Bu bana verdiğiinden daha fazla dürüstlük. Gerçek ortaya çıkmaya başlıyor." Babama döndü. "Dün gece onunla çıktım, baba."

Babam şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ne dedin?"

"Evet, beni kolayca hayal kırıklığına uğrattı. Ama Josh'un Scottie ile ne kadar iyi olduğundan bahsederken yüzünün nasıl aydınlandığını görmeliydin. Benimle ilgilenmemesine şaşmamalı."

Garson kız tekrar geldi ve babamın önüne bir fincan koydu.

"Kahve?" diye sordu.

Başını salladı. "Yaşamak için başka ne var ki? Teşekkür ederim." Sonra Neil'e döndü. "Kafam karıştı. Nasıl oldu da onunla çıkmaya başladın?"

"Onunla bir hafta önce The Bar'da tanıştım ve kim olduğunu bilmiyordum. Josh'ın kardeşi olduğumdan da haberi yoktu." Beni işaret etti. "Her şeyi anladıktan sonra, bu kız yine de onunla çıkmam için beni cesaretlendirdi. Ben de çıktım ve kendimi bir anda üçüncü teker gibi hissettim."

"Olayı abartıyor," diye ısrar ettim.

"Öyle mi?" Babam kıkırdadı. "Yoksa ona karşı bir şeyler hissedersen bunun ne anlama geleceğinden korktuğun için mi inkâr ediyorsun?"

Orada bir sinire dokunmuştu.

"Tamam..." İkisinin arasına baktım. "Bariz ikilem bir yana, Brad harika, dik duran bir adamdı. Tıpkı Neil ve senin gibi, baba. Öte yandan ben? Carly daha iyisini hak ediyor, kadınlar konusunda kötü bir sicili olmayan birini. Tüm bunlar ve evet, eğer ona bir hamle yaparsam Brad mezarında ters döner."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu babam.

"Anlaşıldı. Dünyada milyonlarca kadın var ve ben onunkine mi gideceğim?" Nefes verdim. "Hadi ama."

Neil dirseğiyle babamı dürttü ve "Dün gece aynı yatakta yatmışlar..." diye açıkladı.

Dişlerimi sıktım. "Bunu eklemek zorunda mıydın?" "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Hayır, değilsin," diye öfkelen dim.

"Ne oluyor be?" Babam ağzından kaç ırdı. "Hiçbir şey olmadığını söylediğini sanıyordum."

"Keşke bunu kaydediyor olsaydım." Neil güldü. "Babamın tepkileri çok eğlenceli."

"Havalı yatağım kırıldı ve uyuyacak başka yerim yoktu," diye açıkladım. "Masum bir şeydi."

"Masum olan neydi?" diye sordu bir ses.

Modaya uygun bir şekilde geç gelen kardeşim Michael'ı bulmak için döndüm.

Belli ki Neil onu da bize katılması için davet etmişti.

"Az önce babama Josh'un dün gece Brad'in nişanlısıyla aynı yatakta yattığını söyledim."

Michael yanıma oturduğunda ağzı açık kaldı. "Biliyordum. Sana bir şeyler olacağını söylemiş tim. Her şey saatli bir bomba gibi."

Neil ona döndü. "Bunu biliyor muydun?"

"Tamam, cidden." Peçetemi masaya fırlattım. "*Hepiniz* kafayı yemişsiniz. Hiçbir şey olmadı! Lanet olası havalı yatağ ımda bir delik vardı, o da bana onunla aynı yatakta yatmamı teklif etti. Çok büyük bir yatak ve ikimize de yetecek kadar yer var."

"Belki senin bakış açına göre bir şey olmamıştır," dedi babam. "Ama sana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini düşünmelisin. Eğer öyle olduğunu düşünüyorsan, onun yatağ ında yatma fikrini tekrar gözden geçirebilirsin. Brad'in kızına asılmak istemediğ in konusunda ciddiysen, onu yönlendirmemelisin."

"Onu yönlendirmiyordum..." Kendimi savundum. "Taş gibi hissetmediğ im bir yatakta uyumaya çalış ıyordum. Nokta."

Beni çekici bulması ve artık benden nefret etmemesi dışında Carly'nin bana karşı gerçek hisleri hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Yine de bu sabah uyandığımda bana bakıyordu. Sonuç olarak, babamın söyledikleri aklıma yatmış tı. Yanında uyumak için iyi bir neden yoktu.

Carly'ye, ne kadar güzel hissettirmiş olursa olsun - çünkü

Yatak.

"Biliyor musun?" Öfkeli bir nefes verdim. "Kesinlikle haklısın. Buradan çıkar çıkmaz gidip başka bir havalı yatak alacağım. Bu sorunu çözecektir." Kahvemi yudumladım. "Şimdi, belki siz haydutlar yakamdan düşersiniz."

"Tam olarak ne kadar süre onunla yaşayacaksın?" Babam sordu. "İkimiz de bilmiyoruz. Günler, haftalar ya da yıllar olabilir. İşte bu bekleme listesi senaryosunun doğası. Ama onu şehirdeki iki grup evi için de bekleme listesine alıyoruz. Sorun olmadığından emin olmak için ikincisini ziyaret etmemiz gerekiyor. Evin yöneticisi hasta olduğu için henüz ziyaret edemedik."

"Dün gece Carly ile randevuya çıktığımı biliyor muydun Michael?" Neil sırttı.

İşte yine başlıyoruz.

Michael'ın çenesi düştü. "Yok artık. Ne kaçırıyorum ben? Bu nasıl oldu?"

Neil hikâyeyi bir kez daha anlatırken kafamın içinde kayboldum. Bu brunch'a geldiğim için mutluydum, çünkü bunu konuşmak ve onların tepkilerini görmek, dün gece Carly'nin yatağında uyumanın ne kadar saçma bir karar olduğunu anlamama yardımcı oldu.

Şimdi hasarı gidermem gerekiyordu.

O öğleden sonra eve girdiğimde Carly oturma odasında Scottie ile dans ediyordu. iPad'inden klasik müzik -D Majör Kanon- çalıyordu ve ikisi de birbirlerinin kollarında ileri geri sallanıyordu.

İkisi de içeri girdiğimi fark etmedi, ben de yeni havalı yatağımı dikkatlice yere koydum ve bir süre izledim. Çok güzeldi. Scottie'nin ikimizle de bu şekilde etkileşime girmesi alışılmadık bir şeydi.

Carly sonunda beni fark etti ve geri çekildi. "Oh, hey." Elini göğsüne götürdü. "İçeri girdiğini görmedim."

"Rahatsız etmek
istememiştım..." "Sadece
dans ediyorduk."

"Bunu görebiliyorum." Gülümsedim.

"Scottie'nin fikriydi. Elimden tuttu ve bana yol gösterdi. Çok garip bir şeydi. Gerçekten anlamıyorum ama *neden* yaptığını umursadığımdan da emin değilim. Harikaydı."

Scottie'nin saçlarını karıştırdım. "Çok spontane ve karmaşıksın."

Scottie kanepeye oturmak için yanımdan uzaklaştığında o an kesinlikle sona ermişti.

"Böldüğüm için kendimi kötü hissediyorum."

"Sorun değil," dedi. "Neil ile brunch nasıldı?"

"Çok iyiydi. Diğer kardeşim Michael ve babam da geldiler.

Onlarla hasret gidermek her zaman güzeldir."

"Yani..." Carly ayak parmaklarının üzerinde zıpladı. "Neil'le benim hakkımda konuştun mu?" "Bir ya da iki kez gündeme gelmiş olabilirsin, evet."

Ya da binlerce kez.

Ürperdi. "Benim tam bir sürtük olduğumu mu düşünüyor?" "Hiç de değil, Carly."

"Güzel. Ben de bu konuda endişeliydim." Eve getirdiğim kutuyu bıraktığım kapıya doğru baktı. "Görüyorum ki yeni bir havalı yatak almışsın?"

"Evet. Bunun yatağını işgal etmekten daha iyi olduğunu düşündüm." "Gerçekten umursamadım."

Açık konuşmadan ne demek istediğimi anlatmaya çalışarak gözlerinin içine baktım. "Bunun uzun vadede daha iyi bir çözüm olduğunu düşünüyorum."

Başını salladı ve yere baktı. "Nasıl istersen."

Daha iyi bilmesem, hayal kırıklığına uğradığını düşünürdüm. Onun yanında uyumaktan *hoşlanmadığımı* düşünmesini istemediğim için şaka yapmaya çalıştım. "Sadece şişme yatak çok cezbedici. Ne zaman hareket etsem her şeyin yere doğru düzleşmesi? Tenimde bıraktığı o lastiksi his? Bunu yenemezsin."

"Sen yaparsın, Josh." Gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı.

Onu kırdığımdan endişelendim. "Yine de dün gece benimle paylaştığın için minnettarım."

Başını salladı ve arkasını döndü.

O akşam yemek ve Scottie'nin yatma vakti rutini boyunca her şey olağanmış gibi görünebilirdi ama ben daha iyisini biliyordum. Carly daha sessizdi.

Havada hâlâ garip bir gerginlik vardı. Ama kendime, onun yatak meselesi yüzünden gücenmesinin, benim kontrolümü kaybetmemden, sıçıp batırmamdan ve asla geri alamayacağım bir şey yapmamdan daha iyi olduğunu söyledim.

Carly duşunu aldıktan sonra iyi geceler dilemeden odasına yöneldi. Bu hiç onun yapacağı bir şey değildi.

Kapıyı arkasından kapatmadan hemen önce onu durdurdum. "Hey, Carly..." Dondu ve bana doğru döndü. "Öyle mi?"

"İyi olduğuna emin misin? Bugünün çoğunda sessizdin. Ve genelde yatmadan önce iyi geceler dersin."

Carly aptalı oynadı. "Eğer sessizsem, bu kasıtlı değildir."

Saçmalık. "Bunun benim bir daha orada uyumamayı seçmemle bir ilgisi yok, değil mi?"

Yüzü pembeleşti. "Hayır, tabii ki hayır. Neden böyle düşündün ki?"

"Bubba-Hank üzerine yemin et."

"Ne?"

"Eski köpeğimizin üzerine yemin et."

Gözleri büyüdü ve bana dehşetle baktı. "Öyle bir şey yapmayacağım."

Sonra arkasını döndü ve kapıyı çarparak odasına kaçtı.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum: Carly'ye gerçeği söyletmek için Bubba-Hank'in hayatını bir piyon olarak kullanmış olmam mı, yoksa onun bana gerçekten kızgın olması mı?

CHAPTER 17

CARLY

AS I WAS Ertesi sabah kahvemi hazırlarken tezgahın üzerinde bir not fark ettim.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

Güller

kırmızıdır.

Menekşeler

mavidir.

Rüyamda limon yerken

boğuluyordum. Ve seni düşündüm.

Josh'a baktım. Kahve fincanının arkasından gülümsedi.

"Bunu gerçekten rüyada mı gördün?" diye sordum.

"Garip bir şekilde öyle."

Kahve makinesinin düğmesine bastım. "Belki de sembolizmdi."

"Sembolizm mi?"

"Dün gece beni kandırmak için Bubba-Hank'i kullandıktan sonra kendini suçlu hissediyordun. Onun hayatı üzerine *asla* yemin etmeyeceğimi biliyordun."

"Sanırım senden her şeyi nasıl alacağımı biliyorum, ha? Bu oldukça güçlü bir araç."

Tabii ki dünkü davranışımın Josh'un yatağı bir daha benimle paylaşmamayı seçmesiyle çok ilgisi vardı. Bakışlarım onu korkutmuştu, bunu biliyordum. Dün bunu enine boyuna analiz ettim ama bugün yoluma devam edeceğime yemin ettim. Basitçe söylemek gerekirse, bunu aşmıştım. Aşmak zorundaydım.

"Scottie hâlâ yatakta mı?" Ben sordum.

"Evet. Şışş..." Josh işaret parmağını dudaklarının üzerine koydu.

"Genelde bu kadar geç yatmaz ama onu uyandırmayacağımdan eminim."

Kahvem demlendiğinde, fincanımı onun oturduğu yere doğru taşıdım.

"Bak, bana bir iyilik yapar mısın Josh?"

"Ne?"

"Dünle ilgili her şeyi unut, tamam mı? Beni kızdıran her neyse bitti. Artık o tuhaf ruh halinde değilim."

"Bitti." Simidini ısırды. "Konu resmen kapanmıştır." Yine de bir sonraki yorumu beni hazırlıksız yakaladı. "Neden bugün dışarı çıkıp kendin için bir şeyler yapmıyorsun?"

"Bu da nereden çıktı?"

"Sadece gecikti. Bir saç ve tırnak randevusu dışında kendine hiç zaman ayırmadın. Alışverişe falan git."

Glütensiz simidinin diğer yarısını kaptım ve bir ısırık çaldım. "Bu alışveriş çılgınlığı için bana para verecek misin koca adam?"

"Evet, aslında." Cüzdanına uzandı ve bir tomar para aldı. "İşte..."

"Vay be." Avucumu kaldırdım. "Aman Tanrım, Josh. Şaka yapıyordum. Delirdin mi sen? Senin lanet paranı almayacağım!"

"Al bunu. Şu anda pek çalışmıyorsun." "Bu bana borçlu olduğun anlamına gelmez."

"Bunu biliyorum. Ama Carly, kesintisiz çalışabilmemin tek nedeni senin gün boyunca Scottie'ye göz kulak olman. Başlangıçta planladığım gibi burada sadece ben olsaydım, işimi yapmaya devam etmemin hiçbir yolu yoktu. Yani bunu, tüm bunlar olurken işime devam etmeme yardım ettiğin için bir geri ödeme olarak gör. Parayı al ve kendine güzel bir şeyler al. Masaj yaptır. Ya da parmaklarına yeniden pençe taktır. Ciddiyim. Biraz eğlen." Parayı uzattı. "Hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Kahretsin. İki kere söylemene gerek yok, şeker babacığım." Parayı aldım ve sütyenimin içine yerleştirdim. "Teşekkür ederim."

"Dönüş yolunda fıstıklı dondurma alarak bana teşekkür edebilirsin."

"Tamamdır."

Öğleden sonra mutluluk vericiydi. Dışarı çıktığımda, buna hayal ettiğimden çok daha fazla ihtiyacım olduğunu fark ettim. Josh'ın önerdiği gibi yaptım. Alışveriş merkezine gittim ve tek kişilik bir kız günü geçirdim. Yemek bölümünde kendime kahve ve hindistan cevizli çörek ısmarlayarak başladım, telefonumda gezinirken huzur içinde tadını çıkardım. Daha sonra birkaç mağazayı ziyaret ettim ve çeşitli kıyafetler denedim. Scottie'yi kapalı havuzlarında yüzebilmesi için YMCA'ya götürmeye başlamayı planladığımdan, bikinimden biraz daha mütevazı yeni bir mayoya ihtiyacım vardı.

Çeşitli mayoları denerken soyunma odasında arkadaşım Christina ile telefonda konuşarak çoklu görev yapmaya karar vermiştim. Josh'la yatağımızı paylaştığımız gece de dahil olmak üzere evdeki son gelişmeler hakkında onu bilgilendirdim.

İlginç bir teorisi vardı. "Dün gece sana gerçek hislerini söylediği için kendini suçlu hissettiği için sana para verdi."

"Suçlu hissetmeli. O köpeğin hayatı üzerine asla yemin etmeyeceğimi biliyordu." İçimi çektim. "Yine de bugün dışarı çıkmam için ısrar etmesinin hoş olduğunu düşündüm. Çok fazla yorum yapmayacağım."

"Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Tamam..." Pantolonumu çıkardım.

"Cinsel bir şey denese, buna açık olur muydunuz?"

Bunu düşünmek bile vücudumu karıncalandırıyordu. Gömleğimi başımın üzerine çekerek, "Hiçbir şeyi başlatan ben olmayacağım," dedim.

"Sorduğum bu değildi. Sorum şuydu: Eğer ilk hamleyi *o* yaparsa, durdurur muydunuz?"

Hayır, yapmazdım. Ama bunu itiraf etmeye hazır değildim.

"Bilmiyorum." "Bu evet demek." Durakladı. "Vay canına. Oraya gideceğini hiç düşünmemiştim."

Verdiği tepki karakterimi sorgulamama neden oldu. "Beni yargılıyor musun?"

"Hayır, öyle demek istemedim. Kendini suçluluk duygusundan kurtarmana izin verdiğin için mutluyum."

"Nasıl olsa hiçbir şey olmayacak," dedim ona, bir soyunma odası için biraz fazla yüksek sesle. "Çünkü Josh beni o şekilde görmüyor. Onun çekici olduğunu düşündüğümü biliyor, ki bu benim için utanç verici olmaya devam ediyor. Ama *beni* cinsel açıdan çekici bulduğunu ya da Scottie'den dolayı aramızdaki bu bağın ötesinde hisleri olduğunu bir kez bile ima etmedi. Bu yüzden hayali bir durum hakkında spekülasyon yapmayacağım."

"Yine de aynı yatakta uyumaya hayali demezdim. Bu gerçekten oldu ve sanırım-"

"Bırakalım şunu, tamam mı?" Sütyenimin bağını çözdüm. "Dinle... Telefonu kapatıp şu mayolardan birkaçını deneyeceğim. Fikrini almak için sana fotoğraflarını mesaj atarım."

"Tamam. Ne için gidiyorsun?"

"Mütevazı. Tek parça kıyafetlere bakıyorum çünkü Scottie'yi Y'de yüzmeye götüreceğim. Orada kimseyi etkilememe gerek yok. Ben sadece

Yanımda Scottie ile duş alırken kullandığım bir bikini var. Sakın sorma."

Güldü. "Ona dokunmayacağım." "Tamam.

Telefonun yanında kal."

Telefonu kapattım ve ilkini giydim, tepesinde şeffaf bir şerit olan siyah bir takım.

Telefonu, vizörde gövdemin tamamını görebileceğim şekilde yukarı kaldırdım. Fotoğraf çekmek için zamanlayıcıyı ayarladım ve Christina'ya gönderdim.

Christina: Who knew there was a swimsuit fit for a funeral?

Carly: So you don't like it?

Christina: Maybe buy that one and stash it away until you're 80. But I'm not letting you wear it out.

Carly: I told you I wanted a conservative look.

Christina: That one's just depressing. At least pick a vibrant color if you're going with an old-lady one-piece. The actual old ladies at the pool dress hotter than that.

Carly: Okay. Point taken. Stand by for the next one.

Siyah takım elbiseyi çıkardım ve parlak kırmızı bir tane giydim. Rengi daha heyecan verici olsa da, bunun bedenime oturmasını sevmemiştim. Rahattı ama göğüs kısmında hiç dolgu yoktu. Üstümde çok küçük değildim ama biraz destek her zaman hoşuma gitmiştir.

Tekrar fotoğraf çekmek için zamanlayıcıyı ayarladım ve bir mesajla birlikte gönderdim:

Carly: Does this one make me look flat?

Yaklaşık bir dakika sonra telefonum nihayet çaldı.

Josh: Define flat.

İlk eğilimim sorumu neden anlamadığını merak etmek oldu, ancak kısa süre sonra bunun sorunlarımın en küçüğü olduğunu fark ettim.

Josh'a kırmızı mayolu fotoğrafımı göndermişim! Eve dönerken ekşi krema almamla ilgili mesajını kaçırmışım.

Fotoğrafı göndermek için en son mesaja tıkladığında, fotoğraf Christina'nın değil, onun mesajıydı.

Yeterince hızlı yazamadım.

Carly: OMG. That wasn't meant for you.

Josh: Damn. Really?

Carly: Christina is advising me on bathing suits. I just clicked the wrong thread.

Josh: So you don't want my opinion?

Carly: No. Didn't you think it was out of character for me to send you a photo of me in a bathing suit?

Josh: I don't know. I thought it was kind of cool...like maybe you valued my opinion on such things.

Carly: I'd rather be caught dead than send you an unflattering shot of myself in a bathing suit!

Josh: You think you look bad?

Carly: Yes.

Josh: What other options do we have?

Carly: There is no WE in this process.

Josh: That's no fun.

İçimi çektim ve yazmaya başladım.

Carly: There's a black one but Christina said it looked like a funeral bathing suit.

Josh: What happened to your bikini?

Carly: I want something more modest to wear when I take Scottie to the Y.

Josh: I used to work there in high school. If you take Scottie in the afternoon, it's all senior citizens. But I suppose you might give them heart attacks in your bikini, so maybe you're on the right track. Anyway, I'm here if you want my opinion.

Carly: Thanks.

Josh: And in answer to your question, that red bathing suit did make you look flat.

Ciddi mi bu? Tam iyi anlaştığımızı düşünürken, gidip her şeyi mahvetti. Neden hep bunu yapıyor?

Sonra telefonum tekrar çaldı.

Josh: F.L.A.T.
Funny
Left-handed
Authentic
Tough

Kulaktan kulağa gülümsedim.

Carly: You're so goofy, Josh. I didn't realize you knew I was a lefty.

Josh: You eat with your right and write with your left. Technically, you're ambidextrous. Damn, I should've used that for A.

Carly: And you're observant.

Josh: Evil, goofy, and observant. I'm sure you can think of a few more adjectives for me. Not sure I wanna know them, though.

Carly: LOL

Josh: You were gonna come home and kick me in the balls when you thought I was calling you flat, weren't you?

Carly: I wouldn't have kicked you in the balls. But I might have put a little extra pepper in your pasta tonight.

Josh: Speaking of dinner, I've got it.

Carly: You cook, Mathers?

Josh: I realize you think I'm only good for pounding chicken, but there's one other thing I'm an expert at making.

Carly: Well, this I gotta see.

Sonunda bir tane seçmeden önce en az on mayo daha denedim.

O akşam eve girdiğimde gözlerime inanamadım. Salondaki halının üzerinde yeni süpürge izleri vardı ve Scottie kanepede ıslak saçlarıyla sakince oturuyordu, bu da çoktan duş aldıkları anlamına geliyordu. Havayı kesinlikle lezzetli bir şeyin kokusu dolduruyordu.

"Güzel kokular geliyor," dedim mutfığa girip aldığım yiyecekleri tezgâhın üzerine koyarken. "Ne yapıyorsun?"

Josh lavaboda birkaç şeyi durularken omzunda bir bulaşık bezi vardı. "Fırının içinde. Pişene kadar bakmana izin yok. Scottie tavuğunu yedi bile. Huzur içinde yiyebilmemiz için ona erken bir akşam yemeği verdim."

"Bütün bunları hak edecek ne yaptım bilmiyorum," dedim. "Bunu peşinen telafi ediyorum sayılır." "Ne demek istiyorsun?"

Musluğu kapattı ve yüzünü bana döndü. "Bu sabah sen gittikten sonra, bu hafta Chicago'da bir müşteriyle görüşmem gerektiğini öğrendim. Yani bunu, birkaç gün boyunca kaleyi tek başına korumak zorunda kalmanın ön ödemesi olarak düşün."

İçimi korku kapladı. Uzakta olmasından nefret ederdim. Ama sadece birkaç gün sürecekti. Bunu yapabilirdim. "Oh, tamam. Sorun değil." Gülümsedim ve hayal kırıklığımı belli etmemeye çalıştım.

"Mayo aldın mı?" "Aldım." Sırıttım.

Josh'un kaşları kalktı. "Eee?"

"Birçoğunu denedikten sonra kırmızı olanda karar kıldım... çünkü beni düz gösteriyor."

"Güzel." Göz kırptı.

Josh bana ne zaman göz kırpsa tüylerim diken diken oluyordu, bu da bir kez daha Josh'tan başka biriyle yatmam gerektiğinin işaretiydi. Gün geçtikçe daha da yakışıklı olması, saçlarının uzaması ve tıraşsız, odunsu mağara adamı görünümünü benimsemesine yardımcı olmuyordu. Hoşuma gidiyordu ve bu sorun olmaya devam ediyordu.

Josh'un gizemli yemeği tavuk enchiladaydı ve oldukça lezzetliydi. Başkası tarafından hazırlanmış ev yapımı bir yemeğe oturmak güzeldi, özellikle de Scottie çoktan duşunu almış, karnını doyurmuş ve kanepede mutlu bir şekilde otururken.

Yemekten sonra Josh ve ben oturma odasında Scottie'ye katıldık. Scottie iPad kütüphanesindeki fotoğraflar arasında gezinirken omzunun üzerinden baktım, bunların çoğu yüz değiştirme uygulaması sayesinde kendi yüzünün çarpıtılmış görüntüleri idi. Ama sonra dev bir penisin fotoğrafı geldi.

Scottie'nin değildi, onunkini görmüştüm. Ayrıca fotoğraf karesine girmeyi başaran bronzlaşmış, yırtık gövdenin küçük bir parçası da aletin *kime ait* olduğunu ele veriyordu. "Kime aitse" oldukça asılmıştı.

Aman Tanrım. Josh'a bakarken kelimelerimin arasında bocaladım. "Um..." Gözlerini kısmıştı. "Ne?"

"Scottie'nin iPad'inde çırılçıplak bir resminizin olduğunun farkında mısınız?"

"Yine mi geldin?"

Eğri bir açıdan çekilen Josh'un aletinin fotoğrafı yanlışlıkla çekilmiş olabilir. Scottie cihazlarından birini her zaman yanında taşırdı -banyoda bile- bu yüzden banyolarından birinde kamera düğmesine basmış olmalı.

"Scottie, şunu bir saniyeliğine bana ver." Cihazı aldım. "Geri vereceğim. Merak etme."

Şaşırtıcı bir şekilde Scottie karşı koymadan bıraktı ve ben de Josh'a verdim.

Yüzünde boş bir ifadeyle baktı. Tıkladığında yüzündeki ifadeyi okuyamadım.

"Utaniyor musun?" Ne diyeceğimi bilemeden sordum.

Bir süre sonra cihazı Scottie'ye geri verdi. Fotoğraf gitmişti. *İkinci kez bakmayı umduğumdan değil...*

"Bilmiyorum. Utanacak bir şeyim mi var?" diye sordu kulakları kızarak.

Yutkundum. "Hiç de değil." *Kesinlikle* hayır.

"Dünyaya ne zaman penis fotoğrafı göndereceğimi kontrol etmeyi seviyorum. Aletimin fotoğrafını çektiğini nasıl bilemedim?"

"Çok gizlidir."

Josh bir nefes verdi. "En azından başka biri fark etmeden önce bulduk, sosyal hizmetler çalışanları gibi."

"Oh Tanrım." Ağzımı kapattım. "Bunu düşünmemiştim bile. Hayal edebiliyor musunuz?"

Josh ayağa kalktı ve Scottie'yi dürttü. "Sanırım bir gün için yeterince zarar verdin, dostum. Hadi seni yatağa götürelim. Zaten yatma vaktin geçti."

Geç olmuştu ama uyumaya hazır değildim. Özellikle de Josh beni birkaç günlüğüne Scottie ile yalnız bırakacağı için.

Oturma odasına döndü ve sertleşmiş karnını ovuşturdu. "Tatlı için yeriniz var mı?"

"Antep fıstığı için her zaman yer vardır."

Josh mutfığa gitti ve iki kâseyle dönüp birini bana uzattı. Her gece Wayne'in DVD'lerinden birini, çoğu zaman dondurma yerken izleme geleneği başlatmıştık. O kadar çok DVD vardı ki hepsini bitirmek birkaç haftamızı daha alacaktı. Bana Advent takvimini anımsatıyordu; nasıl bir sürprizle karşılaşacağımızı asla bilemiyorduk. Bir gece çocukların küçüklüklerine ait bir DVD olurdu. Başka bir gece Wayne ormanda rastgele geyik videoları çekiyordu. Bazılarında genç bir Josh da görünüyordu.

Bir kase dondurmamla kanepeye yerleşmiş, bir sonraki sürprizimiz için hazırdım ki kaba bir uyanışla karşılaştım. Güzel, sarışın Longo oğlanları, hayvanlar ya da pastoral aile sahneleri yerine, bir dizi büyük, sallanan meme ekranda aşağı yukarı zıplıyordu. Bir pornoya girmiştik.

Josh bana doğru baktı. "Sanırım Wayne'in bazı geceler nasıl gevşemekten hoşlandığını biliyoruz."

Dondurmamı yere bırakırken kaşığım şingirdadı. "Bu etiketli değil miydi?"

Başını iki yana salladı. "Çoğu değil." DVD'yi durdurma tuşuna bastı ve diski oynatıcıdan çıkardı. Sonra diske daha yakından baktı. "Oh, bekle. Bunun üzerinde Sharpie ile yazılmış bir P harfi var. Bunun porno anlamına geldiğini kim bilebilirdi ki?"

"Sanırım bunlara karşı uyanık olmamız gerekiyor."

"Kesinlikle..." Göz kırparak öksürdü. "...onları iyi ellerde tut."

"Eminim yiyeceksin." Kasemi tekrar elime aldım ve ağzıma büyük bir lokma attım. "Evlat, bu ev bu gece sürprizlerle dolu."

Josh kıkırdadı. "Bu akşam size P harfini getirdim: penis resimleri ve porno."

Neredeyse dondurmamı tükürecektim. O kahkahaya ihtiyacım vardı.

Eğer Christina haklıysa ve Josh geçen gece yatağı paylaştığımızdan beri oluşan gerçek gerilimden dikkatimizi dağıtmak için temizlik ve yemek yaparken beni evden gönderdiyse, o zaman evren bizimle dalga geçiyordu. Dikkat dağıtmak yerine, Josh bana yanlışlıkla aletini göstermiş ve geceyi bitirmek için bir porno açmıştı.

Kasemi boşaltdıktan sonra ayağa kalktım. "Hani ne zaman uyumak için işaret verdiğini bilirsin ya? Wayne'in pornosunun benim için o olduğuna eminim." Mutfığa gittim ve tabağımı lavaboya koydum. "İyi geceler," diye seslendim.

Josh kanepeden, "Büyük, kabarık rüyalar gör, Carly," diye cevap verdi. İşaret parmağımı kaldırdım. "Kesinlikle düz değildi."

Kıkırdadı. "Öyle değildi. Sanırım Wayne bir meme adamıydı." Başımı salladım ve güldüm.

Yatağa yerleştikimde Josh'un yatağına hava pompalandığını duyabiliyordum. Bugünkü daha iyi ruh halime rağmen, neden tekrar yanımda uyumamayı seçtiğini analiz etmeyi tam olarak bırakmamıştım. Şu anda yatağın diğer tarafındaki o ağırlığı özlüyordum. Ama koyduğu sınırı takdir ettim, özellikle de kendimi bu gece her zamankinden daha azgın bulduğum için. Çünkü, şey... penis resimleri ve porno.

CHAPTER 18

JOSH

I MIGHT'VE VOLUNTEERED bir müşteriyle buluşmak için Chicago'ya gittiğimi hatırlıyorum. Woodsboro'nun ev cephesinde son zamanlarda yükselen tansiyonla birlikte, Carly ve benim aramda biraz ayrılığın kafamı boşaltmak için gerekli olabileceğini düşünmüştüm.

Ama uzun bir iş gününün ardından burada, dairemde tek başıma otururken kararımdan pişmanlık duydum.

Bu yerdeki sessizlik sağır ediciydi. Artık eskisi gibi yalnız yaşamaktan hoşlanmıyordum. Bir küvet dondurmayı paylaşacak birini, hatta duş alacak birini özlüyordum. *Teşekkürler, Scottie.* Woodsboro'ya dönene kadar hayatımın ne kadar yalnız olduğunu hiç fark etmemiştim. Eskiden yaptığım gibi bir kadını seks için eve getirmek ve daha fazlasını yapmamak, biriyle seksin çok ötesine geçen bir bağ geliştirmekten çok uzaktı. Ya da Carly'nin durumunda, seksin ötesine geçmiyordu. Aramızda inkâr edilemez bir bağ vardı. Brad'i kaybettikten sonraki benzer mücadelemizden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklanıyordu, emin olamıyordum. Ama şu anda evde olmayı gerçekten özlemiştim. *Evimi.* Chicago'nun evim olduğunu sanıyordum ama şu anda hiç de öyle hissetmiyordum. Hayatımda ilk kez Woodsboro'ya geri dönmeyi gerçekten arzuluyordum.

Carly'nin buraya gelmeden önce bana bıraktığı notu çıkardım. Havaalanına giderken yemem için tezgahın üzerine, bir dilim balkabağı ekmeğinin yanına koymuştu.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

Penis resimleri, porno...ve balkabağı! İyi uçuşlar.

Daha fazla dayanamayarak telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

Josh: How are things going over there?

Carly: It's been a tough day.

Josh: Why didn't you text me?

Carly: I didn't want to bug you with my venting when you're busy with work.

Nabzım hızlandı.

Josh: What happened?

Carly: I took Scottie to the pool. But he had a meltdown while we were waiting for the senior swim to end. He couldn't understand why we had to wait.

Hemen onu aradım.

Bir kez çaldıktan sonra telefonu açtı. "Selam." Sesi üzgün geliyordu. "Konuşmanın daha kolay olacağını düşündüm. Bana neler olduğunu anlat."

"Evet..." İç çekti. "Onu yerden kaldıramadım. Tekmeliyor ve çığlık atıyordu. Son sınıflar yüzmesi bittiğinde, içeri girmesine izin vererek davranışını ödüllendirmek istemedim. Bu yüzden eve geldik."

"Dostum, bu berbat. Olanlara üzüldüm. Ama ona bir ders vermek için iyi bir karardı. Aksi takdirde, istediğini elde etmek için bunu yapmaya devam edecekti."

"Yarın tekrar deneyeceğim."

Arkama yaslandım. "Sen bir süvarisin."

"Şu anda ona bakmak benim tam zamanlı işim. İşler zorlaştığında öylece pes edemem."

"Bu doğru değil. Her zaman böyle bir seçeneğiniz vardır. Pek çok insan bundan sonra havuza geri dönmezdi. İşte bu yüzden sen bir süvarisin."

İçime işlediğini hissettiğim uzun bir nefes verdi. Gerginliğini buradan hissedebiliyordum. *Bugün orada olmalıydım.*

"Her neyse, Chicago nasıl?" diye sordu.

"Gerçekten çok sessiz."

"Kimse rastgele aletin fotoğrafını çekmiyor mu?"

"Henüz yok, hayır. Ama gece daha yeni başladı."

Kıkırdadı. "Andy Warhol filtresini aletinde kullanmadığı ve yüz kere kopyalamadığı için şanslısın."

Kıkırdadım. Scottie o filtreyi kullanmayı çok severdi. "Bana Noel kartları için harika bir fikir verdin."

Güldü. "Bahse girerim bu gece bebek gibi uyuyacaksın, ha?"

"Öyle planlıyorum. Geçirdiğin günden sonra muhtemelen sen de uyuyacaksın."

"Bilmiyorum. Günler ne kadar yorucu geçse de pek iyi uyuyamıyorum."

"Genel olarak iyi uyuduğunu sanıyordum," dedim.

"Son zamanlarda değil..." Uzun bir duraklama oldu. "Aslında yanımda yattığın gece en iyi ben uyudum."

Gözlerimi kapattım, kendime hissettirmek istediğim tatmine direnmeye çalıştım. "O gece ben de çok iyi uyudum," diye itiraf ettim.

"Neden suçlu hissettiğini anlıyorum Josh. Ama bunu tekrarlamamaya karar vermenin tek nedeni bu mu?"

Aramızdaki fiziksel mesafe beni daha güvende hissettirdi.

Yukarı.

"Hayır, tek sebep bu değildi." Nefes verdim. "Sadece seni korumaya çalışıyorum.

Sen, Carly."

"Neyden?"

"Benden," diye karşılık verdim.

"O kadar da tehlikeli değilsin," diye ısrar etti.

"Sanırım her gece aynı yatakta uyumanın sonunda nereye varacağını biliyorsun. O kadar irade gücüm olduğunu mu sanıyorsun? Ben uzun zamandır seks yapmamış, testosteronla beslenen azgın bir adamım. Sana karşı kendime güvenmiyorum."

Sessizliği az önce itiraf ettiğim şeyden pişman olmamı sağladı. Sanki herhangi biriyle birlikte olabilirmişim gibi konuşmuştum. Ama hiç de öyle değildi. Sorun *oydu*. Bana böyle hissettiren oydu. Beni baştan çıkardı.

"Ya sana sonuçları umursamadığımı söyleseydim?" dedi. "Sana inanmazdım."

"İkilemi anlıyorum - neden seninle birlikte olamayacağımızı. Ve şu anda Brad ile yaşadığım şeyi yeniden yaratmayı ya da yeni bir şeye başlamayı kesinlikle istemiyorum. Aslında, artık geleceğimi hayal bile edemiyorum. Onunla yaşadıklarımızı tekrar bulmayı beklemiyorum. Ama son zamanlarda, ben sadece..."

"Ne?" Ag zl l kle d rtt m.

"Fiziksel temas için can atıyordum. Çok uzun zaman oldu. Seksi kastetmiyorum bile. Sadece temas. Ve yanımda uyuduğun gece, bunu geri kazanmaya en çok yaklaştığım geceydi."

Ben de aynı lanet şeyi ve çok daha fazlasını arzuluyordum. Ama artık aıklığımın sınırlarını izmem gerekiyordu. Onun yanında yatmaktan ne kadar hoşlandığımı itiraf etmeyi reddediyordum. Bunun *sadece* seksle ilgili olduğunu varsayması daha iyiydi.

Ben bir yanıt veremediğimden tekrar konuştu. "Şu anda bu çok fazlaysa özür dilerim."

"Nasıl çok fazla? Dürüst davranıyorsun. Bu da benim olduğumdan çok daha fazla. Seni uygunsuz hissettiren benim çünkü son zamanlarda sana etkilenmediğim izlenimini veriyorum ve böyle hisseden tek kişi sensin. Durum böyle değil." Duvarlarım yıkılmaya başladığında saçlarımı çekiştirdim. "Yanında yatmaktan daha fazlasını yapmak istedim. Ne kadar güzel olduğun hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Gerçekten mi? Çünkü yüzümden nefret ettiğini sanıyordum." Donup kaldım.

Bir saniye sonra güldü. "Özür dilerim. Dayanamadım. Tamamen şakaydı."

"Bunu hak etmiştim." Rahatlayarak iç çektim. "Ama gerçeği mi istiyorsun?" "Evet..."

"Senin her zaman güzel olduğunu düşündüm, Brad'e o aptal yorumu attığımda bile. Bir kez olsun güzel olmadığını düşünmedim. Ve seninle bu zamanı geçirmek - güzelliğinin dış görünüşünden çok daha fazlası olduğunu görmek - hak ettiğimi düşünmediğim bir deneyim oldu." Devam edip etmemeyi düşünerek durakladım. "Onun yerini *asla dolduramam* Carly. Aradığın şeyin bu olmadığını söylemiş olsan da sana inandığımdan emin değilim. Belki bugün böyle hissediyorsundur. Ama sonsuza kadar böyle hissedeceğini sanmıyorum. Kendini toparlayamamış bir adamla ucuz seks yapmaktan daha fazlasını hak ediyorsun. Bir partneri hak ediyorsun."

"Haklısın. Daha fazlasını hak ediyorum. Sadece bunu istediğimden emin değilim. Öldüğü gün ruhum içimden çekildi, Josh. O zamandan beri bulamadım. Hiçbir şey hissetmek istemiyorum. *Hiçbir şey* hissetmek istemiyorum."

Sikeyim. Sözleri son iki yıldır yaşadığım her şeyi yansıtıyordu -hiçbir şey hissetmemek için çok çabalıyordum. Ama son zamanlarda bir şeyler *hissediyordum*. Uzun zamandır ilk kez... onun yüzünden.

"Gitmene izin vereceğim," dedi aniden. "Geç oldu ve yarın çalışman gerektiğini biliyorum."

Kapatmak istemedim ama telefonda ne kadar uzun kalırsam o kadar tehlikeli olacağını biliyordum. Muhtemelen pişman olacağım şeyler söylemenin eşiğindeydim. Fiziksel olarak birlikte olsaydık, pişman olacağım bir şey *yapmış* olabilirdim.

"Tamam. İyi geceler, Carly."

"İyi geceler Josh," dedi hat sessizliğe gömülürken.

Ondan sonra, bu geceki yatağımı dört gözle beklesem de, uyku benden kaçtı. Bütün bunları ona itiraf ettiğime inanamıyordum.

Uykusuzlukla savaşmak yerine doğruldum, telefonumu çıkardım ve düşüncesizce bir mesaj gönderdim.

Josh: Are you around tomorrow night? I'm back in town for a couple of days.

Hemen cevap verdi.

Naomi: Sure am. Would LOVE to see you. It's been too long.

CHAPTER 19

JOSH

TWO DAYS LATER, New Hampshire'a geri döndüm. Akşam yemeği saatinde eve varmış olmam gerekirken, sert hava koşulları nedeniyle uçuşum ertelendi ve Carly'ye beni akşam yemeğine beklememesini ya da beni beklememesini söyledim. Ancak daha sonra farklı bir havayolu şirketine ait bir uçağa binebildim ve nihayet saat on bir civarında eve dönebildim.

Carly'nin beni bu kadar erken beklemeyeceğini biliyordum ama zaten uyuyorsa onu korkutmak istemedim. Bu yüzden kapıyı açmak için anahtarımı kullanırken dikkatle dinledim. Ev sessizdi, bu yüzden onun ve Scottie'nin yatakta olduğunu varsaydım. Başımı Scottie'nin odasına sokmadan önce bavulumu yavaşça oturma odasının bir köşesine götürdüm. Mışıl mışıl uyurken sırtı inip kalkıyordu ve gürültü makinesi açıktı. Carly'yi görmeyi çok istiyordum, bu yüzden onun odasına da bakmaya karar verdim, onu da Scottie gibi mışıl mışıl uyurken görmeyi bekliyordum.

Bulduğum şey bu değildi.

Hafifçe açık kapısının aralığından baktığımda, önümdeki manzara karşısında irkildim. Bacaklarını açmış, kısa ve kesik kesik nefesler alırken kıvranıyordu. Ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Vay anasını.

Bütün gün çok azmıştım ve eve gelip bunu görmek tam bir işkenceydi. Yaptığı şeye o kadar dalmıştı ki benim içeri girdiğimi bile duymamıştı. Orada öylece durdum, hem şok olmuş hem de tahrik olmuşum; kendini boşalttığı için değil, buna tanık olma şansına eriştiğim için şok olmuşum.

Huzursuz bacakları çarşafın üzerinde hışırdadı ve aletim kabardı. Carly'nin kendini tatmin edişini izlemek ve duymak uzun zamandır yaşadığım en güzel şeydi. Güzel ve çok tahrik ediciydi.

Karşı konulamayacak *kadar tahrik edici.*

Umutsuzca katılmak istedim. Çok uzun zamandır ilk kez, tedbiri elden bırakmaya ve arzusun derinliklerine erişmeme izin vermeye karar verdim. Sadece bir gece için bile olsa, buna ihtiyacım vardı. Ve belli ki onun da buna ihtiyacı vardı.

"Carly..."

Sesimi duyunca irkildi ve dizlerini birbirine çekti. "Sorun yok.

Sadece ben varım. Durma," dedim.

Ön kollarına yaslandı ama konuşmadı. "Lütfen durma Carly. Çok güzeldi."

Bana bakarken göğsü inip kalkıyordu, şaşkın ifadesine rağmen gözleri bulanıktı.

"Yaptığın şeyi yapmaya devam et," diye tekrarladım, kendi göğsüm kabarıyor, içimde büyüyen arzuyu kontrol edemiyordum.

Ben yatağa doğru yürürken Carly kıpırdamadı.

Üzerinde bir tişört vardı ama şimdi külot giymediğini daha net görebiliyordum.

"Bacaklarını tekrar aç."

Hoş bir sürpriz olarak, Carly yavaşça bacaklarını açarak ve güzel, parlayan amını göstererek bana eşlik etti. İnce bir iniş şeridi olduğunu fark ettim. Ağzım sulandı, yüzümü indirip onu tatmak için çok cazipti.

Yatağın üzerinde önünde diz çökerek gömleğimi başımın üzerine kaldırdım. "Bu iyi mi?"

Başını salladı.

"Tekrar arkana yaslan," dedim. "Rahatla."

Carly dediğimi yaptı, yastığı arkasına gelecek şekilde yatak başlığına yaslandı.

Bana bakmaya devam etti.

Sesim gırtlaktan geliyordu. "Beni mi düşünüyordun?"

Bana boş boş baktı, sonra başını salladı ve dudaklarını yaladı.

"Güzel." Elimini gövdemde gezdirdim. "Ben de bütün gün seni düşündüm."

Carly yutkundu, hâlâ bana bakıyor ama tek kelime etmiyordu.

"Kendini boşaltırken seni izlemek istiyorum. Ama bunu yaparken bana bakmanı istiyorum. Tamam mı?"

Tekrar başını salladı.

"Ben içeri girdiğimde ne yapıyorsan ona geri dön."

Carly elini tekrar bacaklarının arasına sokmadan önce tereddüt etti. Parmaklarını klitorisinin üzerinde dairesel hareketlerle gezdirdi. Bana bakarken,

Islaklığının sesini duyabiliyordum. Şu anda o güzel, ıslak amcığın içine girmenin nasıl bir his olacağını hayal ederken sikim kaya gibi sertleşmişti.

"İşte bu kadar. Gözlerini benden ayırma, Carly."

O yapmadı ve bu hayatımın en ateşli deneyimiydi. Gözlerinde şehvet dolu bir bakış vardı ve ben de gözlerinde gördüğüm arzunun bağımlısı olmaya başlamıştım. Teslim olmaktan daha ateşli olan tek şey onu reddetmek olabilirdi.

"Ağzımı üzerinde istiyor musun?"

Hırıldadım. Gözlerini kapadı ve başıyla onayladı.

"Senin tadına bakmayı o kadar çok istiyorum ki, ama aynı zamanda bu duygunun tadını çıkarmak, bunu daha da çok istemeni sağlamak istiyorum. Gözlerini benden ayırma Carly," diye tısladım. "Bana bak."

Klitorisinin etrafında daha hızlı dönerken gözlerini tekrar açtı.

"Eminim sadece bana bakarak bile boşalabilirsin, değil mi? İşte bu kadar tahrik oluyorsun. Buna bayılıyorum."

Ağzım onunkinden sadece birkaç santim ötede olana kadar kendimi alçaltarak onun üzerinde gezindim. Dudakları birbirinden ayrıldığında, ağzımı onun ağzına götürmemek için kendimi zor tuttum. Ama bu en mahrem hareketin nelere yol açacağından korkarak bundan kaçındım. Bunun yerine, istemeden ağzımdan salya akıttım ve tükürüğümün bir kısmı onun ağzına geldi. Almak için dilini dışarı çıkardı ve yuttu. Onun da benim dölümle aynı şeyi yaptığını hayal ederken sikim ağrıyordu.

Geri çekildim ve elimi kemer tokamın üzerine koydum. "Geri kalanımı da görmek ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese kaldı.

Bu, tüm bu süre boyunca söylemeyi başardığı ilk kelimeydi.

Nefes alış verişi hızlanınca kemerimi çıkarıp bir kenara attım ve kot pantolonumun fermuarını açarak şişmiş sikimi açıklıktan dışarı çıkardım.

Kendimi okşamaya başladığımda ucum ıslanmıştı. Pantolonumun içine boşalmamış olmam bir mucizeydi.

Klitorisine masaj yaparken Carly'nin gözleri sikime sabitlenmişti.

"Bu gece bana dokunmak yok. Bir dahaki sefere daha da çok istemeni istiyorum," dedim dişlerimin arasından elimle sikimi pompalarken.

"Zalimsin," diye nefes aldı.

"Hiçbir fikrin yok." Sırıttım. "Daha önce benden nefret ettiğini sanıyordun. Sadece bekle."

İnledi. "Pislik."

"Sikimi seviyorsun, değil mi?"

Kendini daha hızlı ovuşturdu ve başını salladı.

Kendimi onun vücuduna doğru çektim. "Bunu içinde istiyor musun?" Carly alt dudağını ısırdı ve başını salladı.

"Söyle."

"Seni içimde istiyorum," diye mırıldandı.

"İçinde ne istiyorsun?"

"Sikini içimde istiyorum." Biraz güldü. "Senin koca sikini."

"Bu sözler senin tatlı ağzından çıkınca çok seksi oluyor, Balkabağım." Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim. "Sırf bunun için, boşalana kadar yüzüme binmene izin vermeliyim." Kendimi daha sert çektim. "Bunu ister miydin?"

"Evet." "Bir

dahaki

sefere."

"Sen kötüsün..." Ovalamaya devam ederken nefes nefese kaldı. "Kötü domuz..." Ona şeytanca gülümsedim.

"Bu bir işkence," diye nefes aldı.

Yanıliyordu, burada işkence gören bendim. Onun tadına bakmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu ama beni ne kadar çok istediğine bakarak mastürbasyon yapmak benzersiz bir şekilde yoğundu. Gözlerindeki bakış bana daha fazlası için *her şeyi* yapabileceğini hissettirdi. Ve bundan zevk alırken, bu oyunu oynamak aynı zamanda çizgiyi aşmamak için bahanemdi.

"Sen bir siksın," dedi bana bakarken ve parmaklarını klitorisi boyunca hareket ettirirken.

"Bu gece sikilmek istiyorsan böyle konuşmaya devam et," diye inledim. "En büyük pislik sensin."

"Beni göt deliğinde mi istiyorsun?" Kendimi daha sert okşadım. "Öyle mi dedin? Bana izin verirdin, değil mi? İstersem göt deliğini sikkeme izin verirsin..."

Alt dudağını ısırdı ve başını salladı. "Belki."

Neredeyse boşalıyordum, bu yüzden soğukkanlılığımı bulmak için bir anlığına kendimi sarsmayı bıraktım.

İki parmağını amına sokup içeri ve dışarı pompalarken kalçalarını salladı. Bu neredeyse beni tekrar içine çekiyordu. Boşalmamak için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım, kendimi kaybetmemek için tüm vücudumu sıktım.

"Senin için çok uzun zaman oldu. Eminim amın da göt deliğin kadar sıkıdır. Beni ilk nerede istersin?"

Boşta kalan eliyle bacaklarının arasını işaret etti. "İşte."

"Ağzımı mı yoksa sikimi mi istiyorsun?" "İkisini de," diye mırıldandı.

"Carly..." Adı ağzımdan neredeyse anlaşılmaz bir şekilde çıktı... çaresizce.

"Josh..." Gözlerini kapatarak iç çekti.

"Bana bak, Carly. Benim için gelmeni istiyorum. Gözlerini benden ayırma. Kendini boşaltmanı izlemek istiyorum."

Gözleri benimkilere dikilmişti. Bunca yıllık cinsel maceralarımda bu oyunu daha önce hiç oynamamıştım. Bu yavaş işkencede inanılmaz erotik bir şeyler vardı. Hayatımda hiçbir şeyi şu anda Carly'nin içine boşalmaktan daha fazla istememiştim. Ama yapmayacaktım. Bunun yerine, ikimiz de birbirimize dokunmadan, gözlerimin içine bakarak onun tatlı noktasına ulaştığı her saniyenin tadını çıkaracaktım.

"Hadi bebeğim," diye mırıldandım. "Benim için gel."

Sessiz bir çığlık atarken vücudu titremeye başladı, gözleri geri yuvarlandı.

Elinin işini bitirdiğini anladığımda, kendimi daha sert boşaltırken ona uzandım. Parmaklarını ağzıma alıp yalayarak temizledim, uzun, sıcak fişkırımlar halinde aşağıdaki çarşafın üzerine boşalırken tadı beni uçurumun kenarına itti. Nefesimi tutmaya çalışırken göğsüm aşağı yukarı hareket etti.

İçinde bulunduğum trans halinden sıyrıldığımda nihayet yere baktım. Hâlâ cam gibi gözlerle bana bakıyordu. Ve kahretsin... Ortalığı batırmıştım.

"Yedek çarşafılar nerede?" Hâlâ nefes nefese soruyorum. Sol tarafı işaret etti. "Şuradaki dolapta."

Yataktan kalktım ve yeni bir çarşaf almak için dolabın içindeki ışığı açtım. Kirli çarşafı bir top haline getirip odanın köşesine fırlattıktan sonra pantolonumu tekrar giydim ve gömleğimi başımın üzerine geçirdim.

Carly orada yatmaya devam etti, gevşek ve doygun, bir sonraki hamlemi bekliyordu.

Yatağın kenarına oturdum ve eğilip başının üstünü usulca öptüm. "Biraz uyu."

CHAPTER 20

CARLY

WHAT THE HELL *Dün gece miydi o?*

Ertesi sabah yatağıma uzandığımda tek düşünebildiğim buydu. Ona ne diyecektim ki? *"Beni en iyi şekilde sikmediğin için teşekkür ederim mi?"*

Josh'un Scottie'yi kaldırdığını duyduğumda, bunu uyumak için biletim olarak kabul ettim. Gerçi gerçekten uyumuyordum. Takıntı yapıyordum. Dün gecenin ileriye dönük dinamiklerimizi nasıl değiştireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda cesaretimi toplayıp giyindim ve mutfığa geldim.

"Günaydın..." Dolaptan bir kupa alırken söyledim. Josh oturma odasında, Scottie'nin yanında televizyon izliyordu. Cevap vermediği için beni duyduğundan bile emin değildim.

Ama kahvenin demlenmesini beklerken, birden arkamda vücudunun sıcaklığını hissettim. Sinir ve uyarılmanın bir karışımı olarak omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Belli ki dün gece birlikte yaptıklarımızdan ve yapmadıklarımızdan dolayı hâlâ hassaslaşmıştım.

"Kahve içtin mi?" Ben sordum.

"Hayır."

"Bir tane ister misin?"

"Evet, bu harika olur," dedi çakıllı bir sesle.

Başka bir kupaya uzandım ama elimden kaydı ve yere düşerek parçalandı.

"Kahretsin!" Parçaları temizlemek için eğildim. "Sorun yok. Ben hallederim, Carly."

"Hayır, bırak ben yapayım," diye bağırdım. "Bu benim hatam." Bir süpürge ve faraş bulmak için koştum ve yerdeki seramik parçalarını temizlerken ona bakmadım.

Josh diz çöktü ve bileğimi tuttu. "Dur."

"Ne?"

"Zamana karşı yarışıyormuş gibi davranıyorsun."

"Scottie'nin üzerine basmasını istemiyorum."

"Bu yüzden mi böyle davranıyorsun?"

"Belki de değil," diye itiraf ettim, yavaşça ayağa kalkarak.

Ayağa kalktı ve elini çeneme koydu. "Bu konuda konuşmak zorunda değiliz, Carly."

"Yok mu?"

"Hayır, yok. Bunun bir anlamı olmak zorunda değil."

Bu muhtemelen takınılması gereken doğru bir tavidir, ama bana pek iyi gelmedi. Kendime ne dersem diyeyim, bunun benim için bir anlamı *vardı*. Çok şey ifade ediyordu. Keşke olmasaydı.

Yine de oynadım. "Biliyor musun? Haklısın. Bir şey ifade etmesine gerek yok. Sanırım bu sabah bana ne söyleyeceğin konusunda gergindim. Ya da benim sana ne söylemem gerektiği konusunda."

"Hiçbir şey söylemesek nasıl olur? Olan oldu. İkimiz de azmıştık. Denedik ama çizgiyi aşmadık. Bunun etrafında bir anlatı olması gerekmiyor. Bu paylaştığımız bir deneyimdi. Ve bitti."

Vay canına. Bu tavırda çok uygun bir şey olsa da, yine de *soğuk* hissettiriyordu. Sonra karşımdakinin Josh Mathers olduğunu hatırladım. Bu tür şeyler onun için önemli değildi. Seks -ya da yaptığımız ya da yapmadığımız her ne haltsa- onun için önemli bir şey değildi. Birçok partneri ve birçok cinsel deneyimi olmuştu. Ve aslında birbirimize dokunmamıştık, bu yüzden daha da az önemliydi.

Bu konuyu daha fazla tartışmaya fırsat bulamadan kapı çaldı.

"Ben bakarım," dedi, erteleme için hevesli görünüyordu.

Josh kapıyı açtığında Lauren orada duruyordu ve aralarındaki konuşmanın bu sabah Josh'la yaptığım konuşmadan bile daha garip olduğunu söylemeliyim. Buluşmalarından sonra Josh'ın onu başından savmasının ardından Lauren'ın bu hafta işe geleceğini neredeyse unutmuştum. O zamandan beri onu ilk kez buraya çağırıyorlardı. Belki de bilerek izin almıştı. Sanırım artık evde Josh tarafından ekilen iki kişi olmuştuk. Ya da en azından dün geceyi unutmamızı önerdiğinde öyle hissetmiştim.

Lauren Scottie'yi karşıladı ve odasına götürdü. Josh ve ben bir kez daha yalnız kalmıştık. Bu sabah çok iyi görünmesinin bir faydası olmamıştı. Saçları seksi ve dağınıktı. Ve ne zaman ağzına baksam, parmaklarımdaki uyarılmayı yaladıktan sonraki görüntüsünü görüyordum.

Orgazm oldum. Tekrar tahrik olmamak için bacaklarımın arasındaki kasları sıkamak zorunda kaldım. En büyük sorunum belki de dün gecenin benim için yeterli olmamasıydı; daha fazlasına ihtiyacım vardı ve bunun olacağından şüpheliydim. Josh bana dokunmama konusunda titiz davranmakla kalmamış, bu sabah yaptığı açıklama da anlaşılmayı oldukça mühürlemişti.

Konuyu tekrar açacağını düşünmemiştim ama bir süre sonra yanımdaki tezgâha yaslandı. "Özür dilerim Carly. Bu konuda konuşmamak en kolay çıkış yolu, çünkü başka türlü nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ben de bilmiyorum."

"Kendimi çok suçlu hissediyorum ve sevişmedik bile. Yine de dün gece seninle işleri çok ileri götürdüm."

"Ben de kendimi suçlu hissediyorum." Gerçek buydu. Suçlu hissediyordum ama bunun dışında pek çok şey hissediyordum. *Daha fazla suçluluk* hissetmediğim için suçluluk hissediyordum. Josh'a karşı sadece cinsel değil, gerçek duygular besliyordum ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyordum, özellikle de tek taraflı olduklarından oldukça emin olduğum için.

"Chicago'dayken biriyle çıktım," diye açıkladı. Midem bulandı.

"Aslında tam olarak bir randevu değildi," diye devam etti. "Daha çok beceriksiz bir buluşma gibiydi. Woodsboro'ya gelmeden önce ara sıra gördüğüm bir kızın evine gittim."

Kusmak istedim. Geri gelmeden hemen önce biriyle mi yatmıştı? Benimle uğraşmadan hemen önce mi? *Ya da kafamı karıştırmadan önce.* "Daha fazlasını duymak istemiyorum," dedim ona, midem bulanıyordu.

"Üzgünüm ama bunu çıkarmam gerek," diye ısrar etti. İsteksizce başımı salladım.

"Geçen gece seninle konuştuktan sonra plan yapmak için Naomi'ye mesaj attım. Konuşmamızdan sonra dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı. Sınırı aşıyormuşuz gibi hissettim." Nefes verdi. "Ama onun evine gittiğimde hiç ilgimi çekmedi. Birkaç kadeh içtikten sonra öpüştük. O odasına gitmek istedi ve ben... gitmek istemedim. Seni düşünmeden edemiyordum, telefonda bana söylediğin her şeyi. Ve her şeyi unutmak için onu kullandığımı fark ettim. Bu yüzden dairesinden ayrıldım. Kendime Woodsboro'ya döndüğümde aramızda hiçbir şey olamayacağını sana tekrar açıklayacağımı söyledim. Ama açıkçası, seni gördüğümde... kontrolümü kaybettim." Durakladı. "Suçluluk duysam da pişman değilim. Ama bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

"Böyle hissedeceğini tahmin etmiştim." Yere baktım.

Eli çenemi buldu ve gözlerimi onunkilerle buluşturdu. "Konuş benimle. Kabul etmiyor musun?"

"Nasıl hissedeceğimi bilmiyorum Josh," dedim, kendimi açıklayamayacak kadar kederliydim. Daha fazla bir şey söylemeyi reddediyorsa açılmamın bir anlamı yoktu. Bu sadece beni aptal durumuna düşürürdü.

"Başka biri olsaydın, bu büyük bir mesele olmazdı," dedi. "Buradayken arkadaş olabilirdik ya da her neyse, değil mi? Ama sen herhangi biri değilsin. Sen Brad'in hayatının aşkıydın. Vicdanım rahat bir şekilde seninle bu şekilde uğraşmaya nasıl devam edebilirim? Kalbinle oynamaya? Sana değer vermeye başladım." Durakladı. "Kırıldığını düşündüğünü ve Brad'den başka kimseyle bir gelecek istemediğini söylediğini biliyorum ama sen sadece seksle yetinecek bir kız değilsin. Her şeye sahip olmanı istiyorum. Bir gün yine biriyle mutlu olmanı istiyorum. Ama bu ben olamam. Asla ben olamam." Gözleri parlıyordu. "Seninle seks yapmak... kesinlikle benim için bir şey ifade ederdi. Ve bunu hissetmeye hakkım yok. Çünkü ben o değilim. Eğer o çizgiyi geçerse, bir daha asla geri dönemeyiz. Ve buradan ayrıldığımızda pişmanlık duymanı istemiyorum."

Gözlerindeki bakış samimiydi. Beni kolluyordu. Ve belki de bana karşı cinselliğin ötesinde duygular besliyordu. Çok mantıklı konuşmasına rağmen kendimi hâlâ reddedilmiş hissetmem berbattı. Olaylara daha mantıklı bakabilmeyi diledim ama yapamadım.

Saçını çekti. "Carly, ben sadece..." "Ne?"

"Berbat durumdayım."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Brad'in eski sevgilisi olman bir yana, ben senin için doğru kişi değilim." Tereddüt etti. "Annemle yaşadıklarımın dolaylı büyük bir travma yaşadığıma eminim. Babama yaptıkları yüzünden kadınlara karşı güven sorunu yaşadım. Sanırım böyle olmamın bir nedeni de buydu, sahada böyle oynuyordum, kimsenin bana yaklaşmasına izin vermiyordum."

Devam etmesini engelleyecek bir şey söylemeye cesaret edemedim.

"Babamı kardeşi için terk ettiği gerçeği mi? Amcamın babama bunu yapmasını mı? Onu asla affedemedim. Peki kardeşimin kızının peşinden gittiğim için kendimi nasıl affedebilirdim? Çünkü Brad her açıdan benim kardeşimdi. Sana bunları anlatıyorum çünkü

Buradaki sorunun *ben olduğumu* anla, tamam mı? Bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Bir parçan öyle olduğunu düşünüyor gibi hissediyorum." Başını salladı. "Sen harikasin Carly ve bir gün seni elde edecek adam çok şanslı bir piç olacak."

Elimi uzattım ve o da tuttu. Onun hislerine saygı duymalıydım. Travmasına katkıda bulunmak istemedim. Burada Scottie'nin içinde bulunduğu imkânsız gibi görünen duruma yardımcı olmam gerekiyordu, Josh için başka bir imkânsız durum yaratmam değil.

O anda, parmaklarımız iç içe geçmişken, Scottie'yi bir eve yerleştirmek ve Kaliforniya'ya sağ salim dönmek olan elimizdeki göreve odaklanmak için ne gerekiyorsa yapacağıma söz verdim.

CHAPTER 21

CARLY

FOR THE NEXT Birkaç hafta sonra Josh ve ben o gece odamda olanları geride bırakmış gibiydik. Hâlâ hayalini kuruyor olsam da, bu canlı anıyı gittikçe daha uzaklara saklamaya çalışıyordum.

Yani işler yeniden rayına oturmuştu. Scottie'nin durumunda da ilerleme kaydediyorduk, çünkü sonunda ikinci grup evini ziyaret edebildik ve en az ilki kadar güzel bulduk - belki daha da güzel. Scottie artık iki bekleme listesindeydi, bu da bekleme oyununun resmen başladığı anlamına geliyordu.

New Hampshire'da soğuk kış tüm hızıyla devam ediyordu. Aralık ayında bir Salı günü, mevsimin ilk büyük kar fırtınasını bekliyorduk. Evi kısmen ısıtan odun sobası için peletimiz bitmişti ve civardaki hiçbir dükkanda pelet bulunmadığı için bölgedeki herkes aynı sorunu yaşıyor gibiydi. Josh sonunda Batı Massachusetts'te pelet satan bir yer buldu ama orası da birkaç saat uzaklıktaydı.

Erkenden yola çıktı, ancak kar tahmin edilenden daha erken başladı ve ben de karda geri dönmesinden korkuyordum. Ondan en son haber aldığımda, peletleri arabamın bagajına ve arka koltuğuna başarıyla yüklemiş ve New Hampshire'a geri dönüyordu. Ama bu birkaç saat önceydi. Şimdiye kadar evde olmalıydı.

Sonra, Josh'un yolda iyi olup olmadığı konusunda endişelenmenin üzerine, en büyük kabusum gerçekleşti. Elektriğimiz kesildi, bu da Scottie'nin internete erişimi olmadığı anlamına geliyordu. Yayın sitelerine erişemediğinde hep öfke nöbeti geçirirdi. Neyse ki kavanoz mum zulumu hatırladım. Proaktif bir şekilde lavabonun altına, yanlarına birkaç kibrit yerleştirmiştim. Telefonumdaki el fenerini kullanarak üçünü yaktım, birini mutfığa, diğerini de oturma odasının iki yanına yerleştirdim.

İnternet olmayınca Scottie volta atmaya başladı. Josh'u tekrar aramaya çalıştım ama telefonu doğrudan sesli mesaja düştü. Sinyalini mi kaybetmişti yoksa bir şey mi olmuştu?

Kötü bir şey mi oldu? En kötüsünü hayal etmemek zordu. Ne de olsa Brad, Tahoe Gölü'nden eve dönerken karda ölmüştü. Arabası karşıdan gelen bir kamyonu çarpmıştı. Ölüm şekliyle ilgili hala TSSB yaşıyordum ve tetiklenmediğim günlerde bile korkunç düşünceleri aklımdan çıkaramıyordum. Ama Josh'un bu kar fırtınasında dışarıda olması şimdiye kadarki en büyük tetikleyicimdi.

Scottie tam bir panik moduna girmişti, o kadar güçlü bir şekilde zıplıyordu ki ev sallanıyordu.

"Dostum, çok üzgünüm. Söz veriyorum elektriği geri alacağız. Sadece ne zaman olacağını bilmiyorum."

Açıklamamı muhtemelen anlayamayacağını biliyordum. Yine de, her ihtimale karşı onu ikna etmek için elimden geleni yaptım.

"Uygulamalarınızla oynayın. Lütfen mi? Şimdilik uygulamalarınızla oynayın. Söz veriyorum interneti geri alacağız." Cihazındaki indirilmiş oyunların simgelerini göstermeye devam ettim. Ama tabii ki şu anda internete girmek dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Tekmelemeye ve çığlık atmaya başladığında gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Kendimi hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim. "Üzgünüm Scottie. Bundan ben de nefret ediyorum."

Ona telefonumu verebilirdim ama şarjı bitmek üzereydi ve bu onu tekrar kızdırmaktan başka bir işe yaramazdı. Ayrıca Josh'un bize ulaşmaya çalışması ihtimaline karşı şarjımın son damlasına kadar dayanmam gerekiyordu. Eğer Josh'a bir şey olursa, hayatta kalabileceğimden emin değildim.

Belki de kaderci düşünme konusunda bu kadar aceleci davranmamalıydım ama dışarıdaki kar fırtınası davama yardımcı olmuyordu. Daha da kötüsü, yan komşumuz Abe ve karısı evde bile değildi. İki haftalığına Florida'ya gitmişlerdi. Aksi takdirde, en azından Scottie'yle birlikte oraya gidebilirdim, böylece tekmeleyerek ve çığlık atarak yere düştüğünde ve onu kaldıramadığımda yalnız kalmak zorunda kalmazdım. Ama gerçekten tek başımaydım. Lorraine bu havada buraya gelmek istemezdi. Zaten bana yardım etmek için yapabileceği pek bir şey de yoktu. Scottie elektrikler gelene kadar çıldırmaya devam edecekti. Tek yapabileceğim dua etmektir. Ve çok dua ettim. Josh'un güvenliği için. Scottie'nin akıl sağlığı için. *Benim* akıl sağlığım için.

Scottie sonunda itiraz etmeyi bırakıp uygulamalarından biriyle ilgilenmeye başladığında dualarımdan en az biri kabul oldu. Kanepeye oturdu ve sanki öfke nöbetinin sihirli bir kapatma düğmesi varmış ve ben bir şekilde ona basmışım gibi onunla oynamaya başladı.

Ev her geçen dakika daha da soğuyordu. Paltomu alıp omuzlarıma attım ve Josh'un uyuduğu battaniyeyi alıp Scottie'nin üzerine örttüm. Kanepede onun yanına kıvrıldım ve Josh'un sağ salim dönmesi için tekrar dua etmeye başladım. Telefonunu bilmem kaçınıcı kez denerken ellerim titriyordu.

"Lütfen, Tanrım. Onu sağ salim eve getir," diye fısıldadım.

Dindar bir insan değildim ve Tanrı'yı günlük olarak kabul etmediğimde O'ndan yardım istediğim için kendimi biraz sahtekâr gibi hissediyordum. Ancak sıkıntılı anlarda dua etmeye yöneliyordum - bu da yukarıda birilerinin beni dinlediğini bildiğim anlamına geliyor olmalıydı.

Kapı aniden açıldığında adrenalın patlaması yaşadım. O kadar karanlıktı ki kim olduğunu hemen seçemedim.

"Carly?"

Koltuktan fırladım. "Josh!" Sesim çatallaştı. Kollarını bana doladı, bedenimi sardı. "Aman Tanrım. İyi misin?" diye sordu.

Gözyaşlarına boğuldum. "Senin için çok endişelendim."

"Ben mi? Scottie'yle evde yalnızsın ve elektrik yok diye çıldırıyordum. Telefonum bozuldu ama radyodan New Hampshire'ın yarısının elektriğinin kesik olduğunu duydum."

"Kaza geçirdin diye çok korktum."

Bana bakmak için geri çekildi, elleri yüzümü sarıyordu. Mum ışığında yüz ifadesini zar zor seçebiliyordum. Josh alnını hafifçe benimkine bastırdı ve birkaç dakika birlikte nefes aldık. Neden bu kadar korktuğumu anladığından şüpheleniyordum.

"Ah, dostum," diye fısıldadı. "Korktuğun için üzgünüm."

Yüzü bana bu kadar yakıncan, beni öpmesi için can atıyordum.

"Bana bir şey olduğunu düşüneceğini tahmin etmemiştim," dedi başparmağını yanağımda gezdirerek. "Seni arayamadım ve ağırdan alıyordum. Bu yüzden bu kadar uzun sürdü."

"Josh..."

"Ne oldu bebeğim?"

Dilinden dökülen *bebek* sesi içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu. "Evde olduğun için çok mutluyum."

Saçıma doğru konuştu. "Ben de."

Son birkaç haftayı ona karşı olan hislerimi inkâr etmeye çalışarak geçirmiştim ama bu gece her şey su yüzüne çıkmıştı.

Sonunda beni bıraktı ve hâlâ kanepede sakince oturan Scottie'ye döndü. "Nasıl bu kadar sessiz?"

"Kendini kaybedip sadece uygulamalarıyla oynamaya karar vermeden önce doksan dakika boyunca büyük patlamalar yaşadık."

Josh Scottie'nin sırtını okşadı. "Bu çok zor olmalı."

"Öyleydi... ama üstesinden geldim. Her şeyden çok senin için endişelendim."

Josh elimi uzattı, ben de yanına oturdum, parmaklarımız birbirine geçti. Basit bir jestti ama çok samimi hissettirdi.

"Seni korkuttuğum için özür dilerim. Bunun sana Brad'in öldüğü geceyi ne kadar hatırlattığını ancak tahmin edebilirim..." Sesi kesildi.

"Öyle oldu. Muhtemelen bu yüzden aşırı tepki verdim. Ama bu sadece benim travmamla ilgili değildi. Sana bir şey olursa ne yapacağımı bilmiyordum."

Gözleri mum ışığında titriyordu. "Scottie sonunda bir işe yerleştiğinde ve yollarımız ayrıldığında, bilmeni isterim ki bu deneyimden bir saniye bile pişmanlık duymayacağım Carly. Bundan korktuğuma inanmak çok zor."

Elini sıktım. "Bunu sensiz yapamazdım." "Ben de öyle, Balkabağım."

Ani bir ışık patlaması bizi özel anımızdan kopardı.

Elektrik geri geldi!

Etrafına bakındı. "Vay anasını!"

"Belki de sihirli kelime başından beri *balkabağıydı!* Söylediğin anda ışıklar yandı."

Scottie histerik bir şekilde gülmeye ve kanepede bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. Çok mutluydu ve hemen YouTube'a giriş yaptı.

Josh ellerini birbirine vurdu. "Bence bunu biraz Elton John ve bir şişe şarapla kutlamalıyız. Ne dersin Carly?"

"Kulağa kesinlikle harika geliyor."

Josh arabamdaki peletleri boşaltmak için dışarı çıktı. Sobayı yeniden doldurdu ve yeni bir ateş yaktı.

Her şeyin yeniden yolunda olduğunu bilmenin huzurunu yaşarken, hayatın ne kadar beklenmedik olabileceğini düşündüm. Her zaman bir aile duygusunun özlemine çekmişimdir. Parçalanmış bir aileden geldiğim ve tek çocuk olduğum için, annemin tüm çabalarına rağmen kendimi hep yalnız hissetmiştim. Tek gerçek istisna Brad ile geçirdiğim zamandı. Ama burada, bu derme çatma aileyle, kendimi yalnız hissetmekten çok uzaktım. En azından şimdilik.

O gece uyumadan önce yatağımın yanında Josh'tan bir not buldum.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teŖekkür:

Bütün kahramanlar pelerin giymez. Bazıları sarışın ve limon çekirdeklidir. Doksan dakika boyunca elektriksiz Scottie ile başa çıkabilir miydim bilmiyorum. Beynimi patlatmak isterdim. Bu gece kaleyi korumakta harikaydın, Balkabağım.

CHAPTER 22

CARLY

A WEEK LATER, Fırtınadan geriye kalan dağ gibi kar yığınları nihayet Woodsboro'da erimeye başlamıştı.

Kötü hava koşullarından kurtulmuştuk ama burada, kulübenin içinde, oda arkadaşına karşı beslediğim duygulardan kurtulamıyordum.

Bir öğleden sonra Scottie iPad'inde oynarken Josh oturma odasında egzersiz yapıyordu. Arkadaşım Christina'yı gizlice aramaya karar verdim.

Sesim kısık bir şekilde yatağıma oturdum ve Christina'ya birkaç gece önce yerel bir arkadaşımın dışarıdayken tanıştığım yeni adamdan bahsettim. Lisa, birlikte dışarı çıktığımız ilk seferde tanıştığı Rob ile gelmişti. Rob artık Lisa'nın erkek arkadaşıydı ve arkadaşı Mitch'i de getirmişti. (Mitch'in Josh'la akraba olmadığından emin oldum.) Mitch geceyi bana çıkma teklif ederek bitirmişti ve ben de bu ihtimale açık kapı bırakmışım.

Dün mesaj atıp Rob ve Lisa ile çifte randevu için The Bar'a dönmek isteyip istemediğimi sormuştu.

"Bunu düşünüyorum," dedim

ona. "Neden tereddüt ediyorsun?"

Tereddütlerime *bakıyordum*. Şu anda yatak odamın kapısının eşiğinde barfiks çekmeye gelmişti. Tereddütümün saçları ince bir çizgi halinde V'sine kadar uzanıyordu ve bana hala çok yasaktı. Tereddütüm cehennem gibi ateşliydi.

O gece Josh'la yaptığımız karşılıklı mastürbasyon seansını Christina'ya anlatmamıştım. Bu baharatlı bilgiyi çoktan yutmuş olurdu ama ben bu ayrıntıları kendime saklıyordum. Bununla birlikte, o ve benim birbirimize olan ilgimizi tartıştığımızı ve Josh'un herhangi bir şey olması konusunda kapıyı kapattığını biliyordu.

Bugün içimi dökmek için biraz daha mahremiyete ihtiyacım olduğuna karar verdim. "Bekle," dedim ve ceketimi kaptım. "Josh, ben markete gidip bir şeyler alacağım."

Kenara çekildi ve alnındaki teri sildi. "Biraz daha dondurma al, yumurtamız bitti."

"Tamam."

Arabama girdiğimde Christina kulağıma kıkırdadı. "Siz ikiniz çok... evcilsiniz."

"Bunun için bir kelime var." Kıkırdadım. "Berbat demek daha doğru olur." "Onun önünde konuşmak istemediğini söyleyebilirim. Ne oldu?"

"Evet. Josh'ın önünde Josh hakkında konuşamam. Keşke ona karşı hissettiklerimden kurtulabilsem. Beni bu randevuya gitmekten alıkoyan şeyin bu olduğunu biliyorum."

"Berbat bir durum ama Mitch denen adama bir şans vermelisin. Woodsboro'da ne kadar kalacağını bilmiyorsun. Scottie'nin bir eve çıkması yıllar sürebilir. O kadar uzun süre bekar kalamazsın. Eğer Josh ikiniz için bir gelecek olmadığını açıkça belirttiyse, hayatına devam etmelisin. Ama bunu zaten biliyorsun."

"Evet, biliyorum." Arabayı çalıştırdım ve yaşadığımız ormanlık alandan çıkan uzun ve dolambaçlı yolda ilerlemeye başladım.

"Josh biriyle görüşüyor olmalı, değil mi?" diye sordu.

"Garip olan da bu. Bildiğim kadarıyla değil. Genelde ya evde çalışır ya da bizim için ayak işlerini yapar. Ve her gece evde kalır. Herhangi bir anda nerede olduğunu hemen hemen biliyorum. Ne zaman biriyle buluşacağını tam olarak kestiremiyorum."

"Onun gibi erkeksi bir adamın düzenli seks yapmaması zor olmalı?"

Bende bir sorun vardı, çünkü o bunu söyler söylemez aklım Josh'un üstümde oluşuna gitti ve ıslandığımı hissettim. Vücudum onunla cinsel bir şeyler düşünmeye bile duyarlı hale gelmişti.

"Haklısın. Hayatıma devam etmek için kendimi zorlamalıyım. En son bir randevuya çıkmaya cesaret ettiğimde tam bir felaketti, Josh'un kardeşiyle çıkmamla sonuçlandı."

"Ah, doğru ya." Gülmekten kırıldı. "Bunun olma ihtimali nedir?"

"Woodsboro'da çok yüksek!"

"Bu muhtemelen doğru."

Gideceğim yere varana kadar birkaç dakika daha sohbet ettik. İçimi çektim. "Marketteyim. Gitmene izin vereceğim."

"Git erkeğine dondurma getir."

"Belli ki bir erkeğim yok. Aksi takdirde şu anda kendimi bu kadar sinirli hissetmezdim."

Dün mağazaya gittikten sonra Mitch'e mesaj atmış ve çifte randevuyu kabul etmiştim. Bu geceye karar vermiştik ve Josh Scottie'ye göz kulak olacaktı, ancak ona tam olarak *kiminle* çıkacağımı henüz söylememiştim.

Ancak bana doğrudan bir soru sorduğunda, artık planlarımı inkâr edemezdim.

Josh buzdolabından bir maden suyu aldı ve açtı. "Yani Lisa ve erkek arkadaşıyla mı buluşacaksın?"

"Evet." Durakladım. "Ve arkadaşlarından biri." Josh yudumun ortasında durdu.

"Oh...yani, bu bir randevu." "Evet. Sıradan bir randevu."

Başını salladı ve gömleğindeki tüyleri topladı. "Bu iyi işte."

Ondan sonra ortalık sessizleşti. Josh oturma odasının bir köşesine gitti, tişörtünü çıkardı ve sert bir şekilde çalışmaya başladı. Her zamanki gibi onun parlayan vücudunu izlemekten kendimi alamıyordum. Yine de bir daha asla *bakmayacaktım*.

Josh ve ben Scottie'nin yemeğinden sonra ortalığı toparlayana kadar bu geceki randevumun konusu bir daha açılmadı.

"Buluşacağın adam hakkında ne biliyorsun?" Josh bulaşığı silerken sordu.

"Sadece Rob'un arkadaşı olduğunu ve en son onlarla yemek yediğimde çok iyi davrandığını söyledim. Geçen sefer tesadüfen oradaydı. O bir biyoloji öğretmeni."

"Oh, demek onunla daha önce tanıştın." "Evet."

"Adı ne?"

"Mitch Ramos. Onu tanıyor musun?"

Josh başını salladı. "İsim tanıdık gelmiyor. Buralı mı?" "Aslında emin değilim."

"Nereli olduğunu bilmiyor musun?"

"Sanırım ona hiç sormadım. Nereli olduğu benim için pek önemli değil ama bu akşam sorarım. Her neyse, Lisa ve Rob ile birlikte olacağım için kendimi oldukça güvende hissediyorum."

Homurdandı. "Hmm..."

Başımı öne eğdim. "Başka sorunuz var mı?" "Hayır." Çenesi gerildi. "Sanırım yok."

Arkasını döndü ve kendini mutfağı temizlemeye verdi. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Evet." Nefes verdi. "Ben iyiyim. Neden sordun?"

"Biraz garip davranıyorsun."

Tezgâhı sertçe sildi. "Hayal gücün olmalı."

Başımı salladım, kıskandığını itiraf etmesini dilediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Konuyu hızla değiştirdim ve onu temizlik yaparken izlerken aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırdım. "Saçların çok uzamış Josh. Tüylerin de öyle. Yine de iyi görünüyor."

"Ormanda mahsur kalmakla birlikte gidiyor."

"İşin sakal konusunda tuhaf mı?"

"Onlara iş getirdiğim sürece umurlarında değil." "Güzel.

Olması gereken de bu."

Sonunda silmeyi bıraktı ve bana döndü. "Sana sormak istiyordum... Noel için eve mi gidiyorsun?"

"Oregon'a mı?"

"Ya o ya da Kaliforniya?"

"Bunu planlamıyordum."

"İstersen gidebilirsin. Anneni görmek istiyorsan Scottie'yle birlikte gemiyi idare etmekte bir sakınca görmüyorum."

Noel'de Woodsboro'dan başka bir yerde olmak gibi bir arzum yoktu. Brad'le birlikte olduğumuz iki Noel'de ailelerimizi görmek için ayrılmıştık, bu yüzden Noel'i hiç burada geçirmemiştik.

"Burada bir Noel geçirmeyi dört gözle bekliyordum," dedim ona. "Gelecek yıl Woodsboro'da olacağıma dair hiçbir garantim yok. Yani, olabiliriz ama..."

"Tamam." Başını salladı. "Kardeşim Michael genellikle Noel arifesinde ailemizi orada ağırlar. Sen de gelmelisin. Scottie de tabii ki."

"Bunu çok isterim."

"Eminim Neil seni görmeyi çok ister." Göz kırptı.

Ürperdim. "Bunu hiç düşünmemiştim. Orada olursam garip olur mu?"

"Hayır, o iyi biri. Gücenecek bir şey yok."

"Güzel."

Josh'un beni ailesinin Noel toplantısına davet etmiş olması beni çok etkiledi. Muhtemelen başka seçeneği yokmuş gibi hissetmiştir ama yine de bunu önceden düşünmesi ve benim dışlanmış hissetmemi istememesi beni etkiledi.

"Ben de babanla tanışmak isterim," dedim.

"O bir gezgin. Çok şey yaşadı ama hala iyi bir mizah anlayışı var. Yıllar içinde iniş çıkışlar yaşadı ama şu anda iyi bir yerde."

"Orada herkes hediye alışverişi yapıyor mu yoksa..."

"Aslında Michael'ın eşi Vanessa, hepimizi satın almamız için bir kişiye atıyor.

Geleceğinizi haber vereyim de sizi listeye eklesin." "Oh, bu fikre bayıldım. Bu her şeyi çok daha kolaylaştırır."

Josh başını salladı. "Bu yıldan önce Noel eve geldiğim tek zamandı. Ama hiçbirini kaçırmamaya özen gösterdim."

"Brad de öyle," dedim. "Noel'de Woodsboro'ya gelmeyi çok severdi."

"Evet." Bir süre sonra Josh ekledi: "Bir ağaç almalıyız."

"Öyle mi?" Önerisine şaşırarak gülümsedim. "Nereye koyacağız Bu mu?"

"Küçük bir tane alırız. Babamın a r k a d a ş ı n ı n bir ağaçlığı var. Biz bu hafta bir gece gitmeliyiz. Scottie'yi de al. İmtiyaz standında sıcak kakao satıyorlar."

"Kulağa Hallmark filmi gibi geliyor."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." Bana bir bakış attı. "Hiç Noel filmlerinden birini izledin mi?"

"Yapmış olsaydım bile itiraf etmezdim."

Güldüm. Josh'la çıkacağımız ağaç gezisini bu geceki randevumdan çok daha fazla beklediğimi zaten biliyordum. *İç çektim.*

Tam o sırada kapı çaldı. Scottie dışarıdaki teslimat kamyonunun yanıp sönen ışıklarıyla heyecanlanarak koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıpladı. Josh paketi almak için dışarı çıktı. Ön kapımızın eşiğinden sarkan buz sarkıtlarını görebiliyordum.

Tekrar içeri girdiğinde, beyaz, dolgulu zarfı yırtarak açtı ve sonra dondu kaldı. "Kahretsin."

"Ne?"

"İnternette bir şey sipariş ettim ve bunun o olduğunu düşündüm. Ama bu sizinmiş. Açtığım için özür dilerim."

Neden özür diliyor? Bana uzattıktan sonra anladım. Parlak pembe bir dildoydu.

Başımı salladım. "Bunu ben sipariş etmedim."

"Biri yaptı. Üzerinde senin adın yazıyor."

Gözlerimi kapattım. Christina geçen gün adresimi istemişti. Bana erken bir doğum günü hediyesi ya da ev için bir şeyler göndereceğini düşünmüştüm. Kesinlikle bunu değil. İçinde Josh'un neyse ki görmediği bir not vardı. *Küçük sorununuz için geçici bir çözüm.*

"Arkadaşım Christina'dan."

"Yalan söylemek zorunda değilsin. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Bunu biliyorum. Ve utanmam da. Ama bunu kendim için sipariş etmedim."

Josh kaşlarını oynattı. "O zaman *hepimizin* Christina gibi daha çok arkadaşı olmalı."

Gülümsemeyi başardım. "Deli ama onu seviyorum." Paketi salladım. "Bunu bir kenara koyayım."

"Bunu gönderme ihtiyacı hissetmesinin bir nedeni var mı?" Josh ben odama doğru giderken sordu.

"Hayır." Yutkundum. "Bu sadece bir şaka hediyesi." "Ona yaptığımız hatadan bahsettin mi?"

İçimde bir sıcaklık dalgası dolaştı. "Hayır, söylemedim." "Ona her şeyi anlatmadın mı?"

"Her şey değil." Başımı öne eğdim. "Kardeşlerine söyledin mi?"

"Hayır."

"Utaniyor musun?" diye sordum. "Bu yüzden mi?" "Hayır. Bu kimseyi ilgilendirmez."

"Aynen öyle."

Aşağı baktım ve Josh'un pantolonundaki şişkinliğin normalden biraz daha büyük olduğuna yemin edebilirdim. *Tahrik mi olmuştu?* Yoksa sadece öyle olduğuna inanmak mı istiyordum?

"Ben duş alıp hazırlanacağım." "Evet." Bana baktı.

"Bunu sen yap."

Su üzerime yağarken kendime dokunmamak için direndim. Bunu yaparsam Josh'ı hayal edeceğimi biliyordum ve bu geceki randevuya başka bir adamı düşünerek gitmek istemiyordum - orgazm beni sakinleştirecek olsa bile.

Banyodan çıktığımda Josh'un Scottie'nin yatak odasında konuştuğunu duyabiliyordum. Sanki ona kitap okuyor gibiydi. Bu kalbimi sıkıştırdı. Scottie teknik olarak bir yetişkindi ama rafında, cihazlarına bağlı olmadığı zamanlarda ara sıra ona okuduğumuz bir sürü çocuk kitabı vardı. Canlı renkleri ve hikayelerin sadeliğini takdir ediyor gibiydi.

Giyinmeye başlamak için odama girdim. Sütyenimi ve külotumu giydikten sonra, saçım ve makyajımla uğraşırken vücuduma ipek bir bornoz sardım.

Birkaç dakika sonra kapı hafifçe vuruldu. "İyi misin?" Josh'un sorduğunu duydum.

Bir an için saçımı kıvırmayı bıraktım ve ütüyü yere bıraktım. "Evet. İçeri gelin."

"Selam." İçeri girerken ellerini ceplerine soktu. "Scottie'ye kitap okuduğunu duydum. Buna bayılıyorum."

"Sayfaları çevirmeyi seviyor -bazen ben daha okumayı bitirmeden." Gülümsedi. "Görünüşe göre ipucu alamıyorum."

"Şimdi ne yapıyor?" Ben sordum.

"Sadece iPad'yle takılıyor." Josh'un gözleri benimkilerde oyalandı. "Her neyse... Dildo meselesi yüzünden seni rahatsız ettiysem özür dilemek istiyorum."

"Yanlış bir şey yapmadınız. Yanlışlıkla açtın. Konuşulmak için yalvardı."

Kahverengi saçları dağınık bir şekilde alnına düşüyordu ve odamdaki ışık ela gözlerini parlatıyordu. Tanrım, çok yakışıklı görünüyordu. Meme uçlarım sertleşti. Bu geceki ruh halinde farklı bir şeyler vardı.

Josh'la aramızda her zaman cinsel bir gerilim vardı ama bu gerilim gün boyunca daha da artmıştı. İtiraf etmeye cesaret edemiyordu ama bu gece dışarı çıkmamı istemediğini hissediyordum.

Saç demirimi kaldırdım ve tekrar kullanmaya başladım.

"Kadınların yaşamak zorunda olduklarını hissettikleri şey büyüleyici," diye belirtiyor.

"Kimse beni zorlamıyor. Saçımı kıvırmayı seviyorum."

"Ne giydiğin ya da saçını nasıl yaptığın önemli değil Carly. Demek istediğim, her şekilde çok güzel görüneceksin. Bu adamın ağzı sulanacak ve saldırmaya hazır olacak. O yüzden dikkatli ol."

Ona döndüm. "Benimle flört mü ediyorsun, Mathers?" "Hayır," dedi. "Sadece seni uyarıyordum."

Kaşlarım kalktı. "Bubba-Hank üzerine yemin et."

Nefesinin altında bir şeyler mırıldandı, ancak özellikle değerli eski altın kanişimize küfür etmedi.

Saçımı bitirip dolaptaki kıyafetleri incelemeye başladığımda Josh beni izlemeye devam etti. Yanımda bir sürü güzel kıyafet getirmemiştim.

Dışarıda geçirilecek bir gece için işe yarayacak sadece birkaç parça vardı. "Karar vermek için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordu.

Nefesimi saçlarıma doğru üfledim. "Evet, aslında."

Josh yanıma geldi ve iri, erkeksi parmaklarını dolapta asılı eşyaların üzerinde gezdirdi. O giysilere imreniyordum, çünkü o elin bana dokunmasından başka bir şey istemiyordum. Askılardan birini kaldırdı ve ince siyah bir kazak elbise seçti.

Bana doğru tuttu. "Seni bunun içinde seviyorum." "Beni bunun içinde mi gördün?"

"Evet. İkinci grup evini ziyarete gittiğimiz gün giymiştin. Sana gerçekten çok yakışmış."

Mükemmel hafızası karşısında şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. "Eğer beğenirsen giyerim," dedim, ses tonumda baştan çıkarıcı bir ifade vardı. Çapkın gibi görünmek istememiştim ama tüm bu alışveriş bana böyle bir hava vermişti. Sadece oyun oynuyordum.

Josh kıyafeti yatağımın üzerine koydu. Sonra önümdeki yerine döndü, gözlerinde belirgin bir istek ifadesi vardı - şu anda bende de aynı ifadenin olduğundan emindim.

Boğazımı temizledim. "Giyinmeliyim." Hareket etmeyince, "Orada durup beni izleyecek misin?" diye ekledim.

Josh cevap vermedi. Ama o da yerinden kıpırdamadı, bakışları benimkilere yapışmıştı.

Kendimi biraz kontrolden çıkmış hissederek yavaşça bornozumu açtım ve yere düşmesine izin verdim, üzerimde sutyen ve külottan başka bir şey yoktu. Josh'un gözleri vücudumda gezinirken cam gibi oldu.

Sertçe yutkundu.

Bana dokunması için her şeyimi verirdim ama dokunmayacağını biliyordum. Josh alay ve kısıtlama kralıydı. Geçen her saniyede, göz bebekleri büyümüş bir şekilde bakmaya devam ederken daha da ıslandım. Bedenim onun dokunuşu için sessizce yalvarıyordu. Bana vereceği her şeyi kabul ederdim.

Bana doğru ilerledi, nefesi yüzümü okşuyordu. Elini boynuma doladı ve bir anlığına nefes almayı unuttum.

Kirpiklerim dalgalandı. "Şu anda pek kibar davranmıyorsun, Mathers."

"Kibar hissetmiyorum." Başparmağını boynumun derisinde gezdirdi. "Birine onu canı yanana kadar becermek istediğini *kibarca* nasıl söylersin?"

Dizlerim neredeyse bükölüyordu.

"Siktir." Başını salladı ve sanki sersemlikten yeni uyanmış gibi boynumdaki tutuşunu bıraktı. "Özür dilerim. Bu..."

Josh geri adım atıp odadan çıktı ve beni tahrik olmuş bir lapa yığını halinde bıraktı.

Beni becermek istiyor.

Acıyana kadar.

Şimdi bu çifti giydiğimde lanet olası külotumu değiştirmek zorunda kalacaktım.

Josh'un kararlılığı sonunda kırılmıştı. Yine de gitmeyi reddetti, benimle *oraya gelmeyi reddetti*. Onu daha fazla kışkırtmayacaktım çünkü onun en büyük pişmanlığı olmak istemiyordum. Ama bana bakış şekli, sanki gözleriyle beni yiyebilirmiş gibi bakması ve ardından bütün gece kafamda tekrar tekrar dönecek olan o sözler. Beni uçurumun kenarına itmişti. Rahatlamaya *ihtiyacım vardı*.

Christina'nın bana gönderdiği paketi kaptığım gibi yırtıp açtım. Josh'un geri gelme ihtimaline karşı, gizlice dolaba girdim ve bacaklarımı açmadan önce yerde bir yer seçtim. Bu hiç de uzun sürmeyecekti.

Ama hiçbir şey olmadı. Pakete tekrar baktım. *Piller dahil değil.*

Evet. Şu anda burada açık olan *tek* şey bendim.

CHAPTER 23

JOSH

AFTER CARLY LEFT randevusu için, tamamen çıldırmış hissediyordum. Ona söylediklerime inanamıyordum ama o küçük striptiz aklımı kaçırmama neden olmuştu. Ne düşünüyordum ki, o hazırlanırken odasının etrafında dolanıp duruyordum, sırf o gitmeden önce ona bakıp kendimi tatmin edebilmek için? *Başka bir adamla buluşmak için gittiğini* kendime hatırlattım.

Onu en kötü şekilde istiyordum ve belli ki artık bunu saklamaya bile çalışmıyordum. Ayrıca, bana flört ettiğimi söylediğinde bir saniyeliğine yalan söyleyememe ve köpeğin hayatı üzerine yemin edememe ne oldu? Her gün kendin hakkında yeni bir şey öğreniyorsun.

Bu gece batıl inançları olan bir korkak olduğumu öğrendim.

Kendimi deli ediyordum. Biriyle konuşmam gerekiyordu, ben de kardeşim Michael'ı aradım.

Üçüncü zil sesinde telefonu açtı. "Hey, ahbap." "Selam."

Sesi kalabalık bir restorandaymış gibi geliyordu.

"Sorun nedir? Beni hiç aramıyorsun, Josh."

"Sanırım haklıydın," dedim ona. "Carly ve benim hakkımda." Saçımı çekiştirdim.

"Peki ya Carly?"

"Sikimi pantolonumun içinde tutamamam. Ben saatli bir bombayım. Bu gece fena çuvalladım - çizgiyi aştım ve söylememem gereken şeyler söyledim. Woodsboro'da ne kadar uzun kalırsak, bu iş o kadar zorlaşacak."

"Ona ne söyledin?"

O anın sıcaklığıyla *tam da bunu* düşünüyordum. "Bilmek istemezsin."

"Bence bu *kesinlikle* bilmek isteyeceğim bir şey olduğu anlamına geliyor." "Ne söylediğimin bir önemi yok. Sadece aklımı kaçırdığımı bil."

"Bekle," dediğini duydum birine. Sonra ses kaybolur gibi oldu. "Özür dilerim. Sizi daha iyi duyabilmek için dışarı çıktım." İç çekti. "Her neyse, Brad'in kızıyla sınırı geçememek gibi kendi kendine koyduğu bir kuralın olduğunu biliyorum ama bunu farklı bir açıdan düşünmelisin. Artık etrafta incitecek kimse yok."

Brad'in sonsuza dek gittiği gerçeği her zaman dalga dalga yayıldı. Bir parçam hâlâ bunu tam olarak kavrayamamıştı. Michael sadede gelmişti ve bıçak gibi kesmişti.

"Bu sadece Brad'in ne düşüneceğiyle ilgili değil," dedim tekrar tam bir nefes alabildiğimde. "Bu, onun ne hissedeceğinden bağımsız olarak benim kendi suçluluğumla ilgili."

"Anlıyorum. Ve bunu elimden alamam, ama-

" "Bu gece bir randevusu var," diye ağzımdan kaçırdım.

"Bu çok aptalca. Gitmesine izin mi verdin?"

"Ne demek *birakayım*? Ona sahip değilim. Biz birlikte değiliz." İçimi çektim. "Neredesin sen?"

"Bar. Vanessa ve ben randevu gecesi yapıyoruz."

"Kahretsin."

"Neden?"

"İşte orada."

Carly Michael'la hiç tanışmamıştı, bu yüzden onun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Şaka yapıyorsun. Bekle biraz. İçeri girip etrafı kolaçan edeceğim. Yine neye benliyordu?"

"Onu gözetlemeni istemiyorum..."

Beni görmezden geldi. "Uzun sarı saç mı?"

"Evet..." Bir şeyler söylemesini bekleyerek dudağımı çiğnedim. "Vay anasını. Sanırım onu gördüm. Siyah bir elbise giyiyor, değil mi? Yanında bir adam ve başka bir çift var. Sadece bir tane güzel sarışın var. O olmalı."

Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. "Evet, bu o."

"Bekle," dedi.

Karısıyla konuşurken çıkardığı boğuk sesi duyabiliyordum.

"Üzgünüm, Vanessa'ya bilgi vermek istedim."

"Lütfen Carly'nin yanına gitme."

"Tabii ki hayır. Burada olduğumu bilmemesi daha iyi. Ama gördüklerimle ilgili güncellemeleri sana mesaj atabilirim."

"Güncellemelere ihtiyacım yok. Onun ne yaptığı beni ilgilendirmez."

"Yani, şu anda bir adamın kucağında oturup onu öpüyor olması umurunda değil mi?"

Midem bulandı. Cevap verecek kelimelerim bile yoktu.

"Hâlâ orada mısın?"

"Benimle taşak mı geçiyorsun, Michael?" "Vay be, adamım." Güldü.

"Ne?"

"Telsiz sessizliğine büründün." Kıkırdadı. "Sadece seninle dalga geçiyordum."

"Bok kafalı." Bir an için bile olsa buna kandığırna inanamadım. Belki de onu o kadar gaza getirmiştim ki hıncını o adamdan çıkarıyordu diye düşündüm.

"Onun karşısında oturmuş konuşuyor. Adam oldukça yakışıklı. Ama senin kadar ateşli değil. Ve kesinlikle benim kadar ateşli değil."

Onu gözetlemek yanlış geldi. Bu bilmem gerekenden çok daha fazlasıydı. "Artık onu izleme," dedim ona. "Onu rahat bırak. Mahremiyeti hak ediyor. Gitmene izin vereceğim."

Başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattım.

Scottie'nin odasına girdim ve yatağının kenarına oturdum. Üç farklı tablette üç farklı videoya dalmıştı. Ve dördüncü bir iPad ile üç tabletin de fotoğraflarını ve videolarını çekiyordu. Scottie böyle takılıyordu. Wayne ona elektronik cihazlar almak için beş parasız kalmış olmalı. Yine de nedenini biliyordum: Cihazlarından birinin pili ne zaman bitse Scottie çılgına dönerdi. Diğeri şarj olurken her zaman fazladan bir tane bulundurmamak zorundaydınız. Tedbirli olmak üzölmekten iyidir.

"Dostum, keşke şu anda beni anlayabilseydin çünkü konuşacak birine gerçekten ihtiyacım var."

Dikkatini iPad'e geri vermeden önce kısa bir an için başını kaldırdı.

Güldüm. "Heck, belki de anlayabilirsin ve ben bunu bilmiyorum. Belki sen de benim en büyük aptal olduğımı düşünüyorsundur." Derin bir iç çekerek sırtını okşadım. "Hiç sahip olmaman gerektiğini bildiğın bir şeyi istedin mi Scottie? Ama sonunda, onu istemekten vazgeçemedin mi? Seninle bağdaştırabileceğın bir şey düşünmeye çalışıyorum." Parmaklarımı şıklattım. "Sen ve internet gibi. Çok fazlası senin için iyi değil, değil mi? Sürekli uyarılıyor ve gözlerin için zararlı. Ama yine de yapıyorsun. Sürekli o bokun içindesin ve bunu istememen için hiçbirimizin yapabileceğı bir şey yok." Gözlerimi tavana diktim. "Son zamanlarda Carly'nin durumu da böyle. "Son zamanlarda

Kendime ona sahip olamayacağımı söyledikçe onu daha çok istiyorum. Bu berbat bir şey." Onu şakacı bir şekilde salladım. "Bana bir tavsiyen var mı koca adam? Muhtemelen bu konuda güvendiğim tek kişi sensin, biliyorsun değil mi?"

Scottie cevap vermek yerine müzik uygulamasını açtı ve Elton John'u tersten çalmaya başladı, neredeyse kulak zarımı patlatacaktı. Bir dakika sonra bunun "Crocodile Rock" olduğunu anladım.

Bir süre çeşitli şarkılar çalmasını dinlerken transa geçtim ve sonunda yatağın üzerinde onun yanında uyuyakaldım.

Bir süre sonra uyandığımda derin bir uykudaydım. Cihazlarını aldım ve ışığını kapatmadan önce hepsini odanın köşesindeki şarj cihazlarına bağladım.

Telefonumdaki saate baktım. Gece yarısını geçmişti. Carly bu kadar geç saate kadar dışarıda kaldığına göre iyi vakit geçiriyor olmalıydı.

Sonra Michael'dan gelen bir mesajı fark ettim.

Michael: I know you said you didn't want updates, but I'm gonna give you my overall assessment. Her body language told me she wasn't that into him. She kept checking her phone. I'd be willing to bet she was looking to see if you'd texted her. When we left, they were still there, but I got the impression she was bored.

Mesajından çıktığımda, Carly'den gelen başka bir mesajı fark ettim.

Carly: I'm trying to enjoy this date, but I can't stop thinking about you—what you said, and the way you were looking at me tonight.

Hay sikeyim. Bunu birkaç saat önce göndermişti ve hala evde değildi. He

nüz Daha önce kafasını karıştırmıştım. Randevusunu mahvetmek istemiştım, . değil mi?

Oturma odasında oturuyordum, o geldiğinde kendimi nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

Eve. Ama aynı zamanda bu gece beni düşündüğü için de çok memnun hissediyordum. Ve bu berbat bir şeydi.

Kapı açıldığında ayağa kalktım ama hiçbir şey söylemedim.

"Hey," dedi sonunda. Yüzü kızarmıştı ve bunun soğuktan mı yoksa üzgün olduğu için mi olduğunu anlayamadım.

"Kısa bir süre öncesine kadar mesajını almamıştım," diye açıkladım.

"Scottie ile odasında takılırken uyuyakalmışım."

"Oh..." Bakışlarımı karşıladı. "Sadece nasıl cevap vereceğini bilmediğini düşündüm." Başını iki yana salladı. "Göndermemeliydim."

"Bana karşı dürüst olduğun için asla özür dileme."

Ona doğru birkaç adım attım, hala kendimi nasıl idare edeceğimden ya da ne yapmak istediğimden emin değildim. Ama sadece birkaç santim uzaklaştığımda beynim artık tutarlı cümleler kuramıyordu. Vücudum yanıyormuş gibi hissediyordum ve içimdeki ilkel arzunun geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaştığını biliyordum.

Saniye saniye, ağızlarımız neredeyse birbirine değene kadar yaklaştım. Yüzümdeki hızlı nefeslerinin sıcaklığı aletimin sertleşmesine neden oldu.

"Bana durmamı söyle Carly," diye fısıldadım dudaklarına, sertleşirken kokusunun tadını çıkarıyordum.

"Hayır." Nefes nefese kaldı. "Yapmanı istemiyorum."

"Bu gece dışarı çıkmayı istemedim," diye itiraf ettim. "Evde benimle olmanı istedim."

Carly başını salladı ve tırnaklarını göğsüme geçirdi. "Biliyorum."

"Böyle hissetmek istemiyorum," diye mırıldandım ağzından. "Sanki sana sahip olmak istiyormuşum gibi. Sana sahip değilim. Sen benim değilsin. Asla da olmayacaksın."

"Bunu vücuduma söyle." Nefes alış veriş hızlandı. "Josh, gitmene izin vermeni istiyorum." Gömleğimi kavradı. "*Sana* ihtiyacım var."

Bu tüm kararlılığımı ortadan kaldırdı. Ağızını ağızıma aldığımda artık aramızda bir boşluk yoktu, dilinde tatlı bir şey olduğunu fark ettim. Bu sadece onun tadı mıydı yoksa yediği bir şey mi? Umurumda değildi; sadece hepsini tüketmem gerekiyordu. Onu yeterince hızlı yiyip bitiremiyordum.

Bana ihtiyacı var.

Ve lanet olsun, ona ihtiyacım vardı.

Paltosunun düğmelerini açtım ve kollarından aşağıya kaydırıdıktan sonra bir kenara fırlattım ve göğsümü onunkine bastırdım. Kalbinin benimkine karşı attığını hissedebiliyordum ki bu daha da hızlı atıyordu. Suçluluk duygusu hâlâ içimde bir yerlerdeydi ama kalp atışlarımın yoğunluğunu, o anda ona duyduğum arzunun yoğunluğunu bastıracak kadar güçlü değildi. Sanki bir şekilde suçluluk duygumun içeri sızmaya ve bunu mahvetmeye çalıştığını biliyormuş gibi, Carly saçlarımı kavradı ve fikrimi değiştirmemem için sessiz bir yalvarışla beni kendine çekti. Artık geri dönme şansım olmadığının farkında değildi. Vücudum patlamaya hazırdı.

Carly bacaklarını bana doladığında onu yerden kaldırdım. Onu yatak odasına taşıırken bir tüy kadar hafif hissediyor, dudaklarımı onunkilerden hiç ayırmıyordum. Onu öpmek lanet bir uyuşturucu gibiydi, durdurmak imkansızdı, dilim

Her saniye onu daha hızlı keşfediyordum. İşte bu yüzden onu daha önce hiç öpmemiştim - bir şekilde böyle olacağını biliyordum. Düzgün düşünemeyecek kadar bağımlı olacağımı.

Kapıda kilit yoktu ama arkamızdan kapattım ve Scottie'nin her zamanki gibi mışıl mışıl uyuması için dua ettim. Odasındaki statik ses makinesinin güzelliği de buydu.

Ben onun üzerine düştüğümde Carly yatağa geri yuvarlandı. Bir kez daha durmamam için bana yalvaran puslu gözlerle bana bakarken öpüşmemize ara verdik.

"Durmayacağım, Carly. Tamam mı?" Boynundan aşağı öptüm. "Sevişmek üzereyiz ve yarın benden nefret edeceksin. Ama zamanının her saniyesine değmesini sağlayacağım."

Siyah elbisesini çıkarmasına yardım ettiğimde başıyla onayladı. Sütyenini önden açtı ve bir kenara fırlattı. Ağzımı indirdim ve sertçe emmeden önce meme ucunu dişlerimin arasına aldım ve altımda kıvrılırken tenine doğru inledim.

Carly ellerini saçlarımda gezdirdi. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Meme ucunu daireler çizerek yaladıktan sonra, "Sanırım göğüs ödülünü buldum," diye alay ettim. Ben onun muhteşem memesini yalayıp yutmaya devam ederken vücudu kahkahalarla sarsıldı. "Ağzını üzerimde hissetmeyi seviyorum," diye inledi.

"Bunu her yerde hissedeceksin." Yumuşak teninin üzerinde konuştum.

Pantolonumun içinden onun tümseğine sürtünürken sikim o kadar sertleşmişti ki ağrıyordu. Daha aşağı inmeye karşı koyma kapasiteme ulaşmadan önce eşit sevgi vermek için diğer göğsüne geçtim.

Dilimi alt dudağımda gezdirdim. "Seni tatmam gerek."

Başını salladı ve külotunu indirdim, bacaklarından aşağı kaydardım ve havaya fırlattım.

Dilimi klitorisine bastırıp uyarılmışlığının lezzetli ıslaklığını yaladığımda ağzım ihtiyaçtan titredi. Tadı tıpkı kontrolümü kaybettiğim o ilk gece parmaklarının yaptığı gibiydi. Ama bu yüz kat daha tatlı ve daha bağımlılık yapıcıydı. *Yasak meyve*. Carly saçlarımı çekmeye devam etti - ki buna bayılıyordum - ben onu yerken, parmaklarımı içine sokarken dilimi klitorisinin etrafında dolaştırdım. Bir an durup yüzündeki coşku ifadesine tanık oldum, başı geriye eğikti ve gözleri kapalıydı. Parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettirirken, "İçine böyle girmemi mi istiyorsun?" diye mırıldandım.

"Uh-huh," diye mırıldandı. "Evet."

Sormak zorunda kaldım. "Prezervatif takmamı ister misin?"

Sustu. "Hayır. Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Sen değilsen-"

"Ben güvendeyim, Carly. Buraya gelmeden önce son testlerimi yaptırdım ve kimseyle birlikte olmadım."

Bana bakarken başını salladı. "Aynen."

Onu çığ çığ becerme düşüncesi neredeyse oracıkta boşalmam için yeterliydi. Kot pantolonumu çözüp aşağı çekmek için kendimi onun üzerinden kaldırdım. Boxer külotumu indirip kaya gibi sertleşmiş sikimi çıkardığımda Carly ayağa kalktı ve bana doğru sürünerek ağzını tepeme dayadı. Tereddüt etmeden beni içine ve boğazına aldı.

Kendimi başka bir boyuta taşınmış gibi hissediyordum. Başımı arkaya eğdim ve gerçekleşmesine izin verdiğim en bencilce şeymiş gibi hissettiğim şeyin tadını çıkardım. Eğer bir saniye bile durup bunun Brad'in beni emen kadını olduğunu gerçekten kabul etseydim, her şey mahvolurdu. Bu yüzden aklımın oraya gitmesine izin vermedim. Hayatımın en uzun kuraklığından sonra, bu boşalmaya bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı. Sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektim.

Boşalmak üzere olduğumu hissettiğimde, aletimi dudaklarının arasından çıkardım ve ardından gelen patlama sesinin tadını biraz fazla çıkardım. Dudaklarını yalayıp, onları boyayan bir parça prekumu yuttuğunda neredeyse tekrar boşalıyordum.

"Tadım nasıl?"

Homurdandım. "Lezzetli,"

diye nefes aldı.

"Şimdi senin içinde olmalıyım Carly," dedim, ona orgazm yaşatacak kadar uzun süre dayanabileceğimden şüphe ederek. Hayatımda hiçbir kadın tarafından bu kadar tahrik edilmemiştim.

Carly arkasına yaslandı, bacaklarını iyice açtı ve ben de kendimi onun içine bıraktım. Onun için bir süre geçtiği için nazik olmaya niyetliydim. Ama sıcak ıslaklığı sikimi sarar sarmaz, ağırdan alma yeteneğimi kaybettim. Birkaç saniye içinde o kadar sert sokmuştum ki taşaklarına kadar girmiştım, ritmik bir şekilde girip çıkıyordum ve artık o kadar nazik değildim.

"Bu iyi mi?" Mırıldandım.

"Evet. Çok iyi hissediyorsun. Böyle yapmaya devam et."

Sonuna kadar çektim ve tekrar içine girerek dibe vurdum. "Sikimin etrafına sarılmış amın şimdiye kadar hissettiğim en güzel şey Carly," diye fısıldadım kulağına. "Çok iyi."

İticilerim o kadar sertleşti ki yatak sallanıyor, yatak başlığı duvara çarpıyordu. Scottie'nin uyanmaması bir mucize olurdu.

ama bu tehdit bile beni durdurmaya yetmedi. Onu şu anda başka bir şekilde beceremezdim - haftalardır bastırdığım hayal kırıklığı içinden çıkarken böyle olmalıydı.

Sonra amını sertçe sıkıp bırakarak nabız atmaya başladı.

Neredeyse kendimi kaybediyordum. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Onu daha sert öperek inledim.

Dudaklarımın üzerinden güldü.

"Kes şunu, yoksa hemen şimdi içine boşalacağım."

"Yap şunu," diye alay etti.

"Siktir, hayır. Bunun bitmesine hazır değilim."

Beni daha sert öptü ve neyse ki kaslarını sıkmayı bırakarak bana biraz zaman kazandırdı. Ama Carly hareketlerimi yönlendirmek için kıcımı tuttuğunda bunun kısa süreceğini biliyordum. Nefes alış verışı daha da yoğunlaştı ve yakınımnda olması gerektiğini biliyordum. Bu iyi bir şeydi çünkü taşaklarım patlamak üzereydi.

Birkaç saniye sonra, anlaşılmaz bir ses çıkarırken amının etrafımda titreştiğini hissettim. İşte o zaman sonunda kendimi kaybettim, doruk noktasının her son anını yakalamak için itişlerimi hızlandırırken, içine sonsuz sperm akıntıları gibi hissettiren şeyi boşalttım. Artık geri dönüş yoktu. Carly sonsuza dek benim tarafımdan lekelenmişti. Bunu geri alamazdım ve almak da istemiyordum. Aslında, şimdiden her şeyi tekrar yapmak istiyordum.

Sonunda vücutlarımızın eşzamanlı hareketleri hafif bir sallanmaya yavaşladı, ancak birbirimize kilitli kaldık. Onu öpücük yağmuruna tutarken, dölleriimi onun içinde daha da derinlere taşımanın, sadece bir geceliğine bile olsa ona sahip çıkmanın tadını çıkardım.

CHAPTER 24

CARLY

I OPENED MY ve hemen aklına bir düşünce geldi. *Dün gece gerçekten oldu mu?*

Josh'la seks hayal ettiğim her şeydi. Aslında, daha da fazlasıydı - ona giden yavaş işkencenin her saniyesine değdi. Vücudumun kontrolünü ele geçirme şekli daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu. Ama dün gece ne kadar muhteşem olsa da, bugün üzerimde bir gerçeklik bulutu asılı duruyordu.

Josh, Scottie ile erken kalkmıştı. Yaptıklarımız hakkında konuşmak zorunda kalmamak için bu göreve gönüllü olmuş olabileceğinden şüpheleniyordum. Bu onun tarzı gibi görünüyordu. Umarım herhangi bir beklentim olduğunu düşünmemiştir. Kalbimin oraya gitmesine izin vermeyecek kadar akıllıydım. Bedenlerimiz daha fazla direnememişti. Bu akıllara durgunluk veren, ilkel bir seksten başka bir şey değildi. Bunu kabullenmişim, ne kadar acı olsa da. *Sadece seks*. En azından hayatta kalma mekanizması olarak kendimi ikna etmeye devam etmem gereken şey buydu.

Bir şekilde Josh'u dün gecenin hiçbir şeyi değiştirmedeği konusunda ikna etmem gerekiyordu. Eğer kendini baskı altında hissederse -ya da daha kötüsü, suçluluk duygusuyla dolup taşarsa- burada geçireceğimiz zamanın geri kalanını atlatmamız çok zor olacaktı. Birbirimize ihtiyacımız vardı ve yirmi dört-yedi saat garip hissetmeyi göze alamazdık.

Josh ve Scottie çoğu zaman geceleri banyo yapıyor olsalar da, banyoda suyun aktığını duyabiliyordum. Belki Josh dün gecedен sonra kendini kirli hissediyordu.

Onunla yüzleşmeden önce biraz yalnız kalabileceğimi düşünerek kendimi sürükleyerek ayağa kalktım.

Banyodan önce Scottie çıktı. Saçları nemliydi ve bir tür tıraş losyonu gibi kokuyordu. "Günaydın dostum," diye seslendim mutfaktan. Her zamanki gibi beni görmezden geldi.

Yakında benim de bir duşu ihtiyacım olacaktı. Josh ve ben dün gece üç kez seks yaptık ve sonunda kendimizden geçtik. Muhtemelen dört saat uyumuşumdur.

"Günaydın," dedi Josh arkamdan.

Onunla yüzleşmek için arkamı dönmeden önce elim kahve makinesinin üzerinde durdu. Derin sesi bile beni titretiyordu.

Tanrım, dün gecenin her saniyesine bayıldım.

Kot pantolondan başka bir şey giymiyordu. Gözlerim gömleksiz göğsüne kaydı, vücudu bana girdiği tüm yolları hatırlatan bir başka şeydi. *Başka bir hatırlatma* çünkü en büyüğü bacaklarımın arasının ağrıyor olmasıydı. Onu tekrar istiyordum ve artık ona sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bildiğim için bu tekrar eden bir sorun olacaktı.

"Günaydın." Boğazımı temizledim. "Erkenden duş almaya karar vermişsin, görüyorum?"

"Aslında Scottie uyandığında çok terlemişti. Sanırım ateşi var, bu yüzden onu serinletmek için duş aldırıldım."

Scottie'nin alnına dokunmak için kanepeye doğru yürüdüm. "Tanrım. Haklısın. Sıcak hissediyor."

"Termometre aradım ama bulamadım," dedi Josh. "Wayne'in eski vitaminlerinin yanındaki dolapta bir tane var." Ben de gittim. Getir onu.

Neyse ki sadece alnına sürülen türdendi çünkü Scottie'nin ağzına bir şey koymamıza izin vereceğini sanmıyordum. Termometre bittiğinde bip sesi çıkardı ve hafif bir ateşi vardı.

"Zavallı adam," dedim numarayı Josh'a doğru çevirerek.

"Gidip onun için biraz ilaç getireyim." Josh başına bir gömlek geçirdi ve ceketini buldu.

Kaçmak için sabırsızlanıyor gibiydi. Scottie'nin ateşi için bir şeyler alması gerekiyordu ama Josh'un dün gecenin ne anlama geldiği ya da gelmediği konusundaki kaçınılmaz tartışmayla yüzleşmeden önce biraz hava almaya ihtiyacı olduğu izlenimini edindim.

"İbuprofen yutmasını nasıl sağlayabiliriz?" Ben sordum.

Josh başını kaşıdı. "Wayne'in ona sıvı olanından aldığını ve gizlice meyve suyuna kattığını hatırlıyorum. Bilirsiniz, çocuklar için yapılanlardan. Hiç yoktan iyidir."

"Tamam."

"Ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

Tuhaf davranmayacak mısın? "Hayır, ben iyiyim." Gülümsedim.

"Tamam... Geri döneceğim."

Daha sonra Josh, Scottie'nin vişne aromalı ilacı ve içine saklamak için biraz Gatorade ile döndüğünde, doğru dozu bulmak için birlikte çalıştık. Küçük harflerle yazılmış talimatları okumak için omzuma eğilen Josh'un yakın varlığı dikkatimden kaçmadı. Dün gecedен sonra her zamankinden daha kötü olan fiziksel tepkimi kontrol etmek için çok uğraştım. Hiç bu kadar yoğun orgazm olmamıştım. Birinin içinde hiç bu kadar kaybolmamıştım.

Ve evet, bu farkındalık beni kesinlikle daha da suçlu hissettirdi. Brad hayatımın aşkıydı ve bu deneyim ona ait olmalıydı. Ama değildi, Josh'a aitti. Ve dürüst olmak gerekirse, her ne kadar kendimi aksi yönde ikna etmeye çalışsam da, kalbim de Josh'a ait olmaya başlamıştı. Ya da en azından kalbimin Brad'le birlikte gömülmemiş olan kısmı.

Ama Josh'un neyle başa çıkabileceğini biliyordum ve bu benim ona bu şekilde aşık olmamı içermiyordu. En iyi arkadaş söz konusu olduğunda çözülmemiş çok fazla suçluluk duygusu vardı. Bunu daha da kötüleştirmenin sorumlusu ben olamazdım.

Sadece seksti. Bu benim mantram olurdu.

İlacı Gatorade'in içine koyduktan sonra Josh onu Scottie'ye götürdü ve yanına oturdu. Scottie başını Josh'ın omzuna yasladığında tüylerim diken diken oldu ve Josh ilacı içmesi için onunla nazikçe konuştu. Josh bir gün harika bir baba olacaktı. Kalbim sıkıştı. Woodsboro'dan ayrıldıktan sonra onunla görüşmeye devam edip etmeyeceğimizi merak ediyordum. En azından zaman zaman konuşmadığımız bir hayatı hayal bile edemiyordum. İronik bir şekilde, Brad'den geriye kalan tek şey oydu. Belki dün gecedен sonra bu kulağa berbat geliyordu. Ama gerçek buydu.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Josh nihayet koltuktan kalktı. Boş bardağı salladı. "Hepsini içtim."

"Bunun için cidden benim kahramanımsın," dedim.

"Umarım kendini daha iyi hissetmeye başlar." Fincanı durulamak için mutfığa gitti. "Ateşin onu sakinleştirmesi çok garip. Bu sabah hiç uyarılmadığını fark ettin mi?"

Stimming, Scottie'nin sürekli olarak sergilediği el çırpma ve mırıldanma gibi kendini uyarıcı davranışlar için kullandığımız terimdi.

"Evet," dedim. "Büyüleyici bir şey. Bunu araştırmalılar, ateşin otizmlili insanları nasıl etkilediğini."

Josh başıyla onayladı. "Bu sabah kahve içtin mi?"

"Hayır." Şakağımı ovuşturdum. "Dikkatim dağıldı ve asla başaramadım. Lanet başımın ağrmasına şaşmamalı."

"Bize biraz yapacağım," dedi. "Teşekkürler."

Kahve kapsüllerini karıştırmasını izlerken ne kadar gergin olduğunu fark ettim. Belli ki nedenini biliyordum. Ve bu sessizliğe daha fazla dayanamadım.

"Sanırım dün gece hakkında konuşmalıyız, yoksa konuşmasak daha mı iyi olur?"

Josh donakaldı -kelimenin tam anlamıyla yaptığı her şeyi bıraktı ve tezgâha yaslandı.

Sonunda bana döndü. "Ben de bunu anlamaya çalışıyordum. Boş verdiğimi düşünmeni istemiyorum, tam tersi. Başka bir şey düşünemiyorum. Sessiz kaldığım için özür dilerim."

"Biliyorum." Başımı salladım. "Anlıyorum. Dün gece..."

"İnanılmaz," dedi. "Ama nasıl başa çıkacağımı bulamadım o."

"Bununla nasıl başa çıkacağımı ben de bilmiyorum. Belki de biz başa *çıkamıyoruzdur*.

ve doğru kelimeleri bulmak ya da anlamlı kılmak için birbirinize baskı yapmayın." Omuz silktim. "Ne olduysa oldu. Sadece seksti."

İşte oradaydı. Söylediğim en büyük yalanlardan biriydi.

Bir süre boşluğa baktı. "Bence bunu tekrar yapmamalıyız."

Bu açıklama sürpriz olmadı. İlk kez takıldığımızda da aynı şeyi söylemişti.

"Katılıyorum," dedim, ama bu istediğim son şeydi. Hazır olmadığı bir şey için onu asla zorlayamazdım. Belki de bir adım geri çekilmemiz daha iyiydi, şimdi bunu sistemimizden çıkarmıştık.

Sessizce kahvenin makineden damlamasını izledik. Sonra cep telefonum çaldı. Arayanın Scottie'nin sosyal hizmetler ajansı olduğunu görünce Josh'un da dinleyebilmesi için hoparlörü açtım.

"Alo?"

"Merhaba, Carly Garber ile mi görüşüyorum?" "Evet?"

"Ben Johnson Pruitt Merkezi'nden Maxine Gerard." "Evet..."

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama başvurduğunuz grup evinde bir açık var gibi görünüyor. Jones Caddesi'ndeki."

Josh ve ben birbirimize baktık.

Gözleri büyüdü.

Çenem düştü.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordum. "Bize bunun aylar, hatta yıllar sürebileceğini söylediler."

"Bazen olduğu gibi, aile üyeleri farklı bir yerin daha uygun olabileceğine karar veriyor. Bu evde başka bir sakin tarafından çok tedirgin edilmiş görünen bir sakin vardı, bu nedenle ailelerden biri eyaletin diğer ucundaki başka bir eve nakil için başvuruda bulundu. Ve onaylandı."

"Bu yer ne zaman müsait olur?" Ben sordum.

"Geçiş yeni yıl sonrasına kadar gerçekleşmeyecek. Noel'e sadece bir hafta kaldığı için her şey biraz yavaşlayacak. Şu anki sakinimizin resmi taşınma tarihi 3 Ocak ve sonrasında, eğer bu açılışı kabul ederseniz, mekânı Scottie için hazır hale getirmek için birkaç güne ihtiyacımız olacak."

"Karar vermek için ne kadar vaktimiz var?" Josh sordu.

"Size yarın sonuna kadar süre verebilirim. Dürüst olmak gerekirse, Scottie bekleme listesindeki ilk kişi değildi, ancak bu özel ev için daha uygun olacağını düşünüyoruz, çünkü oldukça sakin. Her ev herkes için uygun olmayabilir. Ancak karar vermeniz için size bir günden fazla süre veremeyiz çünkü tüm geçiş evraklarını hazırlamamız ve eğer kabul etmezseniz bu fırsatı başkasına vermemiz gerekiyor. Lorraine Longo resmi olarak Scottie'nin en yakın akrabası olduğu için her şeyi onun imzalaması gerekecek, ancak bize önce sizinle iletişim kurmamızı söylediğini biliyorum."

"Tamam... Josh ve ben bunu tartışacağız ve Lorraine'i de bilgilendireceğiz. Yarın size geri döneceğiz." Hızla çarpan kalbimi zapt etmek için elimi göğsüme koydum. "Seni bu numaradan arayayım mı?"

"Evet, bu kesinlikle iyi olur."

Josh omzumun üzerinden konuştu. "Aradığın için teşekkürler, Maxine." Telefonu kapattıktan sonra şaşkınlıkla oturma odasına baktım.

Scottie, hayatındaki bu önemli dönüm noktasından habersiz, yumuşak ve kırmızı suratlı bir şekilde orada oturuyordu.

"Vay anasını," diye mırıldandı Josh.

Sanki fırlatmaya hazırmışım gibi karnımı tuttum.

"Biliyorum." "Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum. Ya sen?"

Başımı salladım. "Hiç de değil."

Josh'un yüzü çökmüş görünüyordu. "Kendimi hazır hissetmiyorum..." "*Hiç hazır hissedecek miyiz,* Josh?"

Kaşlarını çattı. "Muhtemelen hayır."

"Sanki... ne dilediğine dikkat et, değil mi?" İçimi çektim. "Başından beri bunun için çalışıyorduk ama şimdi gerçekleşiyor olması korkutucu. Gerçekten istedikleri şeyin bu olup olmadığını da merak edip duruyorum..."

Alnını dikleştirdi. "Wayne ve Brad'i mi kastediyorsun?"

"Evet." Başımı salladım. "Bunu sorun etmezler mi, yoksa kalmamızı isterler mi?"

Josh başka tarafa baktı. "Kalmamızı bekleyeceklerini hiç sanmıyorum."

"Bekledikleri bu değil ama ne isterlerdi? Ne isterler?"

Eğer isteseydik kalabilir miydik?" Başımı salladım. "Sanırım bunun bir önemi yok. Açıkçası, bu mümkün değil. Kendi kendime grup evinin onun için bizden daha fazla kaynağa sahip olduğunu söyleyip duruyorum."

"Bizim hayatımıza devam etmemiz gerekiyor, Scottie'nin de öyle," dedi. "Hepimiz için biraz alışmak gerekecek ama grup evi durumu en iyisi."

Yüzündeki üzgün ifade benim kadar onun da kendini ikna etmeye çalıştığını gösteriyordu.

"Evet." Kolunu ovuşturdum. "Bu iyi bir şey. Ama karar vermek için hâlâ yarına kadar vaktimiz var. Yine de bizi neyin caydıracağından emin değilim."

"Beni caydıracak hiçbir şey yok... seni?" Gözlerimin içine baktı. Beni caydıracak her neden bencilce olurdu. Josh'tan ayrılmak istemiyordum, ve bir parçam Scottie'ye gerçekten bağlanmıştı, ona bakmanın ne kadar zor olmasına rağmen. Ama sonuçta Scottie'nin yirmi dört saat bakıma ihtiyacı vardı ve benim de Kaliforniya'daki hayatıma geri dönmem gerekiyordu. Brad kardeşini ne kadar severse sevsin, Scottie'ye tam zamanlı bakmak için özgürlüğümünden vazgeçmemi asla kabul etmeyeceğini kalben biliyordum.

"Beni caydıracak bir şey yok, hayır," diye cevap verdim sonunda.

"O zaman sanırım anlaştık." Uzun bir nefes verdi.

"Yarın Lorraine'le birlikte onları arar ve kabul ettiğimizi söyleriz." Josh,

"Evet" diye mırıldanırken dalgın görünüyordu.

O günün geri kalanında kasvetli bir ruh hali bizi takip etti. Tek iyi şey Scottie'nin ilaçlarının işe yarıyor gibi görünmesi ve ateşinin düşmesiydi. Ona yemek yedirmeye çalıştık ama iştahı yoktu, bu da anlaşılabilir bir durumdu. İbuprofen ya da hastalık onu uykulu yaptı, bu yüzden o gece normalden daha erken yattı.

Josh, Scottie tamamen dışarı çıkana kadar onunla odasında oturdu ve sonunda dışarı çıktığında ben de küçük çamaşır odamızda çamaşır makinesini boşaltıyordum. Ben hissettim

Arkamdan geldi.

Kolunu belime doladığında gözlerimi kapattım. Vücudum ne kadar da hızlı bir şekilde tam teslimiyetin olduğu bir yere geri döndü. Dokunuşu dizlerimin bağının çözülmesine neden oldu.

"Kendime sana bir daha dokunmayacağımı söyledim," dedi belimi sıkıca kavrayarak.

"Bu senin için nasıl gidiyor?" Nefesini boynumda hissedebilmek için başımı geriye doğru eğdim.

"İyi değil..." Nazik kahkahasının gümbürtüsü sırtımı sarstı. Sonra boynumda dudaklarının sıcak okşayışını, çenesinin kaşınışını hissettim.

"Açlıktan ölüyorum, Carly." Tenimin üzerinden konuştu, ereksiyonu bana baskı yapıyordu. "Dün gece üzerinde bıraktığım izleri fark ettin mi?"

"Mmm-hmm."

"Bütün gün onlara bakıp durdum, daha fazlasını yapmak istedim." Boynumu emdi. "Seni becermeyi, içine boşalmayı düşünmeden edemiyorum. Bugün ne zaman yanımdan geçsen sertleşiyorum. Delirecekmişim gibi hissediyorum."

"Durmamız gerektiğini söylediğini sanıyordum." Başımı tekrar arkaya eğdiğimde kelimeler dilimden tembelce döküldü.

"Ne dediğimi biliyorum," diye fısıldadı. "Sadece bir kez daha. Yarın soğuk hindiye bırakabiliriz."

O kadar tahrik olmuşum ki kelimelerle bile karşılık veremiyordum. Düzensiz nefesler alırken sadece başımı salladım. Bu sabah yataktan kalktığım andan itibaren onu tekrar istediğimi düşünürsek, bu hiç de zor değildi. Josh'ı bir kez daha içime almak için göze alamayacağım hiçbir şey yoktu.

Sert çıkıntısının sıcaklığı kıcıma baskı yapıyordu. Külotum çoktan sıırılsıklam olmuştu. Josh elini indirdi ve yoga pantolonumu aşağı kaydırđı. Külotumu çıkarmadan durdu ve yana doğru kaydırđı.

"Seni hep bu şeye karşı becermek istemişimdir. Birçok kez sen çamaşır yıkarken yanından geçtim ve sana ne yapmak istediğimi düşünerek sertleştim."

Kıcıımı ona doğru ittim. Sonra fermuarını duydum ve bir sonraki bildiğim şey, saf nirvana gibi hissettiren sert bir hamleyle içime girdiğiydi.

İnledi. "Siktir... Şimdiden çok ıslanmışsın."

Adı dilimden bir solukta döküldü. "Josh..."

"Adımı söyleme. Beni boşaltacaksın."

Ellerimi amaşır makinesine yaslar ken bacaklarımı açtı m. "İşte böyle, benim için daha geniş a bebeğim."

Josh daha sert itiyor, içime o kadar hızlı girip çıkıyordu ki uyarılmamın kaygan sesini duyabiliyordum. Eskiden nefret ettiğin biri tarafından becerilmenin çok ateşli bir yanı vardı. Bu sadece ateşi körüklüyordu.

"Josh..."

"Adımı söyleme konusunda ne demiştim?"

"Josh..." Tekrar alay ettim.

Beni daha sert becerdi, saçlarımı tutup çekti. Onu ıldırtan o şeyi yapmaya karar verdim. Kaslarımı sıktım ve sonra bıraktım.

Josh'un nefesi kesildi. "şu anda onu kaybetmemi istiyor olmalısın." Nefes nefese, "İstiyorum." dedim.

"Seni tekrar dllerimle doldurmak için sabırsızlanıyorum."

Bu beni tamamen çözdü. Doruk noktam yüzeye çıkarken, kalçalarımın hareketini yavaşlattım ve kendimi bitirmek için elimi klitorisime indirdim. Josh kendi boşalmasına izin verirken bana daha sert vurdu, boşalmasının sıcak hissi benim son boşalmamı daha da tatlı hale getirdi.

Bu beni şimdiye kadar en hızlı orgazma ulaştıran şeydi. Bunun amaşırhane seksi olması gerekiyordu; kaba, hızlı ve daha fazlası değil. Ama bu sefer sıcaklığı içimi doldurduğunda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Kalbim kırılacaktı, hem de dünyada bu güce sahip olabileceğini hayal ettiğim son adam tarafından.

İçime girip çıkarken Josh boynumun kıvrımına doğru konuştu. "Bu inanılmazdı, güzelim."

ekildiğinde, yüzümü ona döndüm. Gözleri hâlâ kapşonluydu ve süregelen arzuyla sarhoş olmuştu. Göğsümdeki ağırlık dayanılamayacak kadar fazlaydı, özellikle de bu sabah aldığımız haberle birlikte. Ona söylemek zorundaydım.

Ellerimi yüzüne doladım ve "Sana karşı dürüst olmadım" diye geveledim.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Duygularım belli ettiğimden daha güçlü." Onun için nasıl attığını hissedebilsin diye elini kalbimin üzerine koydum. "Artık içimde bir l hissetmiyorum, Josh. Bunu sen yaptın. Ama şimdi gerçekten durmamızın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum. Çok fazla şey hissetmeye başladım. Yakında birlikte olamayacağız ve daha fazla zarar vermeden dursak iyi olur."

Gözlerini kapattı. "Özür dilerim. Hepsi benim hatam." Yaklaştı ve alnını benimkine dayadı. "Çok zayıfım."

"Bir tek sen değilsin," dedim. Dölünün kalçamdan aşağı damladığını hissedebiliyordum.

Ona durmamız gerektiğini söyledikten sadece birkaç saniye sonra onu tekrar istiyordum. Ama sorun neydi? Onu sadece içimde değil, bu gece yatağımda da istiyordum, bana sarılmasını. Josh'la ilgili *her şeyi* istemeye başlamıştım -büyük ihtimalle bana vermek istemeyeceği şeyleri. İşte tam da bu yüzden bir adım geri atmamız gerekiyordu.

CHAPTER 25

JOSH

THE FOLLOWING MORNING, Kahvaltı için kardeşim Michael'la buluştum. Planım Carly ile aramızda cinsel bir şey olduğunu inkâr etmeye devam etmekte. Ne yazık ki kardeşim her zaman içimi görebiliyordu.

"Carly ve Scottie Noel'de benimle birlikte senin evine geliyorlar," dedim. "Umarım sorun olmaz..."

"Şaka mı yapıyorsun?" dedi ağzı krep doluyken. "Ne kadar çok o kadar iyi. Vanessa'ya haber veririm. Çok heyecanlanacaktır."

"Evet, Vanessa'ya Carly ve Scottie'yi Gizli Noel Baba görevlerine eklemesini söyleyebilir misin?"

"Bunu biliyorsun. Çok heyecanlanacak."

"Teşekkürler." Bir paket şeker aldım ve fincanıma boşalttım, defalarca fiske vurdum.

"Peki... geçen gece Carly randevusundan eve döndükten sonra ne oldu?" diye sordu. "Bana hiç anlatmadın, mesajıma da cevap vermedin."

Kahvemi karıştırırken bir şey söylemedim ama yüzümde bir şey gördüğü belliydi. Ya da belki de kafamı kaldırıp ona bakmadığım gerçeği idi.

"Onunla yattın, değil mi..."

Kahretsin. Bunu inkâr etmenin bir anlamı yoktu. Kaşığımı bardağa vurarak sonunda gözleriyle buluştum. "Bir anda oldu. Kısıkalmıştım. Ve sen haklıydın. Bana oradan mesaj atıyordu. Ama o gece aramızda her ne olduysa bitti."

"Bekle, yani o gece döndükten sonra onunla gerçekten yattın mı?"

Başımı salladım, "En azından ilk seferinde..." diye mırıldandım.

"Ve bekle..." dedi. "*Bitti* derken ne demek istiyorsun? Daha yeni başlamadı mı? Bu sadece iki gece önceydi."

"Karar verdik-" Kendimi durdurdum. "Aslında son zamanlarda durmamız gerektiğine karar verdi. Ve haklı da. Woodsboro'da daha fazla kalamayacağız."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sana söylemek istediğim şeylerden biri de buydu." Zorla gülümsedim. "Scottie bir eve girdi."

"Olamaz. Bunun bir yıl ya da daha fazla süreceğini sanıyordum."

"Biz de öyle yaptık. Ama onun için bir açık var. Yeni yıldan sonra taşınacak."

"Vay canına." Kardeşim pencereden dışarı baktı. "Söylemeliyim ki... Biraz üzüldüm. Daha uzun süre kalacağını umuyordum."

Evet. Ben de öyle. "Her şeyin bir sebebi vardır. Carly ile yaptığım şeyi geri alamam. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu istemezdim. Ama seks ve aşk iki farklı şeydir. Eğer daha fazla ilişkiye girersek... bu iyi olmaz. Onunla seks yapmış olmam yeterince kötü, ama başka hiçbir şey bana ait değil. Bu her zaman Brad'e ait olacak. Onun bıraktığı yerden onunla devam etmeye hakkım yok." Şakaklarımı ovuşturdum. "Tanrım, bu çok boktan."

"Sen sadece bir insansın Josh. Birbirinize karşı böyle duygular beslemeniz son derece doğal. Özellikle de ikiniz de aynı kaybı yaşadığınız için. İşin ironik kısmının bu olduğunu biliyorum ama muhtemelen sizi birbirinize en çok bağlayan şey de bu."

Brad'in Carly ile beni birbirimize bağlayan bağ olduğu düşüncesi içimi burktu. Konuyu değiştirdim. "Her neyse, bugün Pete'in Noel Ağacı Çiftliği'ne gidiyoruz. Scottie'yi de getirmeye çalışacağım. Bakalım nasıl olacak."

Michael gülümsedi. "Eminim sıcak kakao standını sevecektir."

"O şeyi içip içmeyeceğinden bile emin değilim. Yemek seçimleri konusunda tuhaftır. Ama Wayne'in Noel ağacındaki ışıkları sevdiğini hatırlıyorum. Bu onun o evdeki son Noel'i olacağına göre, onun için bir ağaç almadan edemezdim." Gözlerimin dolmaya başladığını hissettim. "Ne oluyor lan? Onun asla geri dönmeyeceğini düşününce neredeyse ağlayacaktım."

Kardeşim başını salladı. "Tamam, şimdi beni ağlatacaksın. İki yetişkin adam bir lokantanın ortasında lanet kreplerine ağlıyor. İyi bir görüntü değil."

O öğleden sonra eve döndüğümde Carly gitmeye hazırды. Hazır olmasını söylemek için ona mesaj atmıştım. Beyaz bir palto, ona uygun beyaz bir şapka ve şeker kamışı çizgili bir atkı giymiş, tam bir kar prensesi gibi görünüyordu.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim ona. Kendimi durduramadım.

Etrafında döndü. "Noel ruhu olayına girebileceğimi düşündüm."

Eve döneli bir dakika bile olmamıştı ve bacaklarını etrafıma sarıp duvara yaslayarak onunla birlikte olmayı diliyordum. Bu son günleri ona dokunmadan geçirmek dayanılmaz olacaktı.

Onun Noel'ini öpme dürtüsüyle hareket etmek yerine Scottie'nin paltosunu aldım. "Gitmeye hazır mısın, dostum? Bir Noel ağacı alacağız!"

Anlıyor gibiydi çünkü montunu giydirirken bize hiç zorluk çıkarmadı. Çoğu zaman onu evden dışarı çıkarmaya çalıştığınızda direnirdi ama neyse ki bugün öyle olmadı.

Pete'in Noel Ağacı Çiftliği'ne giderken, tatil müziği çalan radyo istasyonunu açtım. Arka koltuktan gelen Scottie'nin iPad'inin sesiyle karıştı.

Oraya vardığımızda mekân tıklım tıklımdı; Noel'e oldukça yaklaştığımız için bu hiç de şaşırtıcı değildi. Ancak bol miktarda ürün kalmıştı. Açık alanda akla gelebilecek her boyutta ve genişlikte ağaç sıraları vardı ve havaya mevsimin kokusu yayılıyordu. Hafif kar taneleri uçuşmaya başlamıştı, bu da mükemmel tatil ambiyansına katkıda bulunuyordu. Nostalji üzerime çöktü. Küçüklüğümünden beri buraya gelirim, genellikle Longo'larla ve Brad'le birlikte. Sonra bir suçluluk dalgası beni vurdu.

Scottie'nin burada uzun süre kalmak istemeyeceğinden şüphelendiğim için, onu ve Carly'yi birkaç küçük ağacın bulunduğu bir alana götürdüm.

İçlerinden birini işaret ettim. "Peki ya bu? Her tarafı oldukça düzgün görünüyor."

"Bence mükemmel." Carly Scottie'ye döndü. "Bu ağacı beğendin mi?" Scottie anlaşılmaz bir şeyler söyledi ve bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Scottie bunu seviyor gibi görünüyor, sanırım bu o." Gülümsedim ve kasaya götürmemiz gereken bileti ağaçtan kestim. "Neden onunla birlikte ödeme yapmak için sıraya girmiyorum? Zaman kaybetmemek için kakao sırasına girebilir misin? Şimdiden kıpırdanmaya başladığını görebiliyorum."

"Hiç de değil. Bu iyi bir plana benziyor."

Ödeme sırası salyangoz hızıyla ilerliyordu. Bir rüzgâr paramı uçurdu, ben de sonsuza dek kaybolmadan önce banknotları almak için acele ettim. Gözlerimi Scottie'den en fazla üç saniye ayırdım. Ama hepsi bu kadar sürdü.

"Hey! Dur! Benim!" Arkamda bir çocuğun çığlığını duydum. "Bu adam az önce iPad'imi almaya çalıştı!"

Bir de baktım ki çocuğun babası Scottie'nin boğazını sıkmış.

Kalbim neredeyse duracaktı.

"Lütfen! Bırakın onu!" Scottie'yi adamdan uzaklaştırmak için yalvardım. "O ne yaptığını bilmiyor!" Bağırdım.

"Çocuğumun iPad'ini almak da neyin nesi?" diye öfkeleni adam.

"Otizmi var," dedim nefes nefese. "Doğruyla yanlış ayırt edemiyor. iPad'leri çok seviyor, o yüzden düşündü ki..."

Adamın gözleri şaşkınlıkla ileri geri hareket etti. "O zaman ona daha iyi göz kulak ol." Sonra da sümüklü çocuğunu arabaya bindirip götürdü.

Carly koşarak yanımıza geldi, yıpranmış görünüyordu. "Ne oldu Josh? Kargaşayı gördüm ve imtiyaz sırasından ayrıldım."

"Tam olarak üç saniyeliğine arkamı döndüm ve Scottie bir çocuğun iPad'ini kaptı. Babası onun hırsız olduğunu düşündü. Neredeyse ona zarar verecekti." Sesim çatallaştı.

"Olamaz." Ağzını kapattı.

"Gözlerimi ondan ayırmamalıydım."

Kolumu ovaladı. "Bu senin hatan değil Josh."

"Öyle. Arkamı döndüm. Her şey olabilirdi."

"Bu ikimizin de başına gelebilirdi. Onu saf dışı bırakmak kolay değil. Bunu yapacağını bilmenize imkan yoktu. Bazen çok dengesiz olabiliyor."

Scottie'nin elini tuttu ve diğer eliyle parmaklarını usulca saçlarımda gezdirdi. "Sorun değil. Son birkaç aydır onun için... ikimiz için de çok şey yaptın. Kendini affet, tamam mı? O iyi. Hepimiz iyiyiz."

Hepimiz iyiyiz.

Ama birlikte geçirdiğimiz zaman sona erdiği için içimde bir boşluk hissediyordum. Ve zavallı Scottie başına geleceklerin farkında değildi.

Hepimiz iyiyiz.

Gözlerimi kapatarak Carly'nin beni çok rahatlatan dokunuşunun tadını çıkardım. *Bunu hak etmemiştim.*

Bu sersemlikten kurtulmak için başımı salladım. "Tamam. Bitti. Ağacı alıp eve gidelim."

Oradaki zamanımızın geri kalanı oldukça sorunsuz geçti. Ağacı Carly'nin arabasının üstüne bağladım ve Scottie arka koltukta güvenli bir şekilde iPad'ini izledikten sonra onu Carly'ye bıraktım ve eve dönüş için hepimize sıcak kakao almak üzere imtiyaz standına geri döndüm. Çok sıcak olmaması için Scottie'ninkine fazladan süt koymalarını söyledim. Hoşuna gitmiş gibiydi.

Geri dönerken radyoda The Carpenters'ın "Have Yourself a Merry Little Christmas" şarkısı çalıyordu. Şarkıcının sesinin yatıştırıcı tınısı beni biraz sakinleştirdi. Öğleden sonra olanların gecemizin geri kalanını mahvetmesine izin vermeyeceğime yemin ettim.

Eve döndüğümüzde, Carly ve ben Noel ağacını kurarken, Scottie etrafta zıplayıp ters Elton John çalıyordu. Normalde oturur ya da odasına kaçardı, bu yüzden bu gece bilerek bizimle takılıyormuş gibi görünüyordu. Işıkların geleceğini biliyordu ve onu bu kadar heyecanlı görmek çok hoştu - özellikle de elektronik bir cihaz olmayan bir şey için. Taze çam kokusunu derin derin içime çekerek, bir an için beni bu evde geçirdiğim birçok Noel'e geri götürmesine izin verdim.

Carly bir an için yatak odasına gitti ve elinde büyük kırmızı bir kutuyla geri döndü. "Bir sürprizim var."

Karışık ışıklarla uğraşmayı bıraktım. "Ne oldu?"

"Bir süre önce bu Noel süsleri kutusunu buldum. Walmart'tan bazı süs eşyaları aldığımızı biliyorum ama Longo'larinkini de ekleyebiliriz."

"Vay anasını, Carly. Bu harika."

Kutuyu birlikte açtık. Ampuller kağıt mendile sarılmıştı ve her birini dikkatlice açtık. Bazıları uzun yıllar öncesine ait görünüyordu. Bir tanesinin üzerinde Brad'in adı parıltıyla yazılmıştı.

Bir noktada Carly bir başkasını kaldırdı ve "Josh, bak..." dedi.

Vay canına. İşte burada.

"Bu senin." Gülümsedi.

Brad ve benim mutfak masasında oturup Yvonne ile birlikte bunları yaptığımız günü hâlâ hatırlıyorum. Her yıl onların ağacında adımı görmeyi hep sevmişimdir. Babamın evindeki iç karartıcı manzaranın aksine burada Noel gerçek bir bayram gibi gelirdi. Annem gittikten sonra babam hiç Noel ağacı dikmemişti.

"O gün Scottie için de bir tane yapmıştık," diye hatırladım. "Orada bir yerde olmalı."

Sonunda Scottie'nin süsünü ve hatırladığım diğer pek çok duygusal süsü bulduk. Her birini astık ve Walmart'tan aldıklarımızın çoğuna ihtiyacımız kalmadı. Hiç yer yoktu.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Scottie'nin odasında kaybolurken, "Hemen dönerim," dedim.

Lauren'in onunla el işi yapmak için getirdiği simleri olduğunu biliyordum. Ben de biraz yapıştırıcı buldum. Oturma odasına döndüm ve Walmart'tan süslerden birini aldım, üzerine parıltılar serpiştirmeden önce dikkatlice yapıştırıcıyı kullanarak CARLY yazdım. Simler yere saçıldı ama kimsenin umurunda değildi.

"Sen de artık bu geniş ailenin bir parçasısın. Ağaçta bir yeri hak ediyorsun," dedim ona. "Sadece kurumasını beklememiz gerekiyor."

Carly dağınık eserime gülümsedi. "Teşekkür ederim, Mathers."

"Sanırım Noel'den sonra tüm bu süslemeleri alıp kaybolmamaları için babamlarda saklayacağım. Lorraine burayı satmadan önce istediklerimizi almazsak muhtemelen her şeyi atacaktır."

Carly kaşlarını çattı. "Bunu düşünemiyorum bile. Scottie grup evine gittiğinde bir daha buraya gelemeyeceğini düşünmek beni çok üzüyor. Ama haklısın. Zaten paraya ihtiyacı olduğunu söylemişti."

Carly'ye yandan sarılmak için kolumu doladım. "Her şey berbat, Balkabağım."

Yüzü neredeyse Noel ağacının ışıklarına gömülmüş olan Scottie'ye baktık.

"Ona baksana," dedi. "Şu anda o kadar mutlu ki."

Kıkırdadım. "Ne kadar heyecanlanacağını bilseydim o ışıkları çok daha önce yakardım."

"Onu memnun etmek o kadar da zor değil. Sadece yaşamak için güvenli bir yere, elektriğe ve tavuğuna ihtiyacı var. Ve şimdi de ışıklar." Carly bana gülümsemek için döndü ve beni ona bakarken yakaladı. "Ne?"

"Hiçbir şey."

Onu çok fena öpmek istiyordum. Ben de bunu düşünüyordum. Tüm gece boyunca onu öpebilmeyi ve geceyi onun içinde bitirebilmeyi diledim. Yine de ona karşı hissettiklerimin cinsellikten çok daha fazlası olduğunu biliyordum. Bu daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyordu. Onun içine kaçmak, ona sarılmak ve kollarımda onunla birlikte uykuya dalmak için derin bir arzu duyuyordum. Onunla bir olmak. Noel ağacı çiftliğinde beni nasıl rahatlatmıştı, tek yapması gereken o n a dokunmaktı.

ve her şey daha iyi görünüyordu. O her zaman her şeyi daha iyi yapardı. Hayatımı daha iyi yaptı. *Beni daha* iyi yaptı. Ve bu beni korkutuyordu. Çünkü birbirimizden sonsuza dek uzaklaşmak üzereydik. *Çünkü ayrılmak zorundaydık.*

CHAPTER 26

CARLY

THREE DIFFERENT TYPES meyveli kek. Şeker kamışı martinisi. Kavrulmuş kestaneler. Josh'un baldızı Vanessa, Noel arifesinde oldukça güzel bir sofraya hazırlamıştı. O ve Michael'ın beni kollarını açarak buraya davet etmeleri çok hoştu.

Ama gecenin şenlikli havası biraz buruktu. Josh ve ben Woodsboro'daki zamanımızın sonuna yaklaşıyorduk. İki haftadan kısa bir süre içinde Scottie grup evine taşınacak, Josh ve ben de geldiğimiz yere geri dönecektik. Zamanı hiç bu kadar duraklatmak istememiştim.

En iyi tatil kıyafetim olan parlak kırmızı bir kokteyl elbisesi giymiştim ama Vanessa ve Michael'ın evindeki hava rahattı. Hatta Vanessa manda derisinden pijama giymişti. Yani biraz abartılı giyinmiş olabilirim. *Oh neyse.* Scottie çoktan iPad'iyle Noel ağacının yanına yerleşmişti ve Josh oturma odasının bir köşesinde yeğeni Max'le takılıyor, ona yeni bir oyuncağı monte etmesinde yardım ediyordu. Michael babasıyla televizyon izlerken yeğeni Maya da annesiyle birlikte mutfaktaydı. Geriye ben ve Neil büfede, rahatsız edici bir konuşma yapmak üzereydik.

"Sadece merhaba demek istedim," dedi. "Garipliği aradan çıkaralım." Bir zeytin aldı ve ağzına attı.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Teşekkür ederim. Eminim ki berbat randevunuz ortaya çıkmadan ailenizin Noel'inin tadını çıkarmayı tercih edersiniz."

"Şaka mı yapıyorsun, Carly? Sen ve Scottie'nin burada olmanıza sevindim." "Teşekkür ederim, Neil."

"Ve gerçekten hiçbir şekilde kırgınlık yok." Şeker kamışı martinilerinden birini aldı. "Artık aramızdaki ilişkinin asla yürümeyeceğini biliyorum."

"Nedenmiş o?" Neredeyse sormaya korkuyordum.

"Bilmiyor musun?" İçkisinden bir yudum aldı ve etrafına bakındı. "Aramızda kalsın, sana bir şey söyleyebilir miyim?"

"Tabii..." Benim de şu anda bir martiniye ihtiyacım vardı, ben de bir tane aldım.

"Kardeşimin hiç kimseye sana baktığı gibi baktığını görmedim. Bunu duymanın acı tatlı nedenleri olduğunu biliyorum. Ama sadece bir gözlem. Buluşmamızda onun hakkında konuşma şeklini de fark ettim. Belki ikiniz de inkâr ediyorsunuz. Ama birbirinize çok düşkün olduğunuzu görebiliyorum."

İçkimden uzun bir yudum aldım. "Bu konuda haklısın. Ama eminim siz de farkındasınızdır, bu karmaşık bir durum."

"Oh, biliyorum." İçkisini yere bıraktı. "Ama... Bence Josh bazen hiç gerekmediği halde işleri karmaşıktırıyor. Hayat dağınıktır, bilirsiniz." İçini çekti. "Ama bu olaydaki ikilemi de anlıyorum. Sanırım demek istediğim, Josh ile aranızda ne olursa olsun, Woodsboro'dan ayrıldıktan sonra ikiniz için de en iyisini diliyorum. Scottie'ye bakma sorumluluğunu üstlendiğiniz için sizi gerçekten takdir ediyorum."

Gülümsedim. "Josh olmadan bunu yapamazdım." "Onun da senin için aynı şeyi söylediğini biliyorum."

"Ne, yine atışını yapmaya mı çalışıyorsun?" Josh odaya girip konuşmamızı böldüğünde azarladı.

"Ya öyleysem?" Neil bana göz kırparak alay etti. "Aslında Carly az önce benim daha yakışıklı bir kardeş olduğumu düşündüğünü söyledi."

"Artık çok fazla içtiğini biliyorum." Josh bana gülümsedi ve bu beni ürpertti.

"Güzel sohbetti Carly." Neil içkisini aldı. "Gidip Vanessa'nın yardıma ihtiyacı olup olmadığına bakacağım."

Yüzümün kızardığını hissettim.

"İyi misin?" Josh sordu.

"Evet. Neil çok iyi biri. Tüm aileniz harika."

Josh bu gece bordo kazağıyla çok yakışıklı görünüyordu. Tırnaklarımı kazımak istedim. Daha fazla seks yapmama kuralını koyan bendim ama buna sadık kalmak zordu. Josh'u her gün her saniye istiyordum ve bu gece de bir istisna değildi.

Gözleri göğüs dekolteme kaydı. Küçük kırmızı elbisem bir aile ilişkisi için hayal gücüne çok az şey bırakmış olabilirdi. Josh'u bu gece beni defalarca süzerken yakalamıştım ve her seferinde bu bana heyecan veriyordu. Gerçi ben

Aramızda bir şey olmasına izin vermeyeceğime yemin etsem de, yine de onun ilgisini ve arzusunu onaylamasını arzuluyordum. Bu benim tek teselli ödülümdü.

Gözlerini bir kez daha yukarı kaldırırken boğazını temizledi. "Vanessa hediyeleri değış tokuş etmek üzere olduğumuzu sana bildirmemi istedi."

"Oh, harika."

İçkimi aldım ve Josh'u takip ederek oturma odasına geçtim, iki kanepeden küçük olanında yanına oturdum. Bana yakın otururken kalçasının sıcaklığı tenimi ısıttı ve bunu tam bacaklarımın arasında hissettim. Martini'nden uzun bir yudum alarak bu işkence hissini uyuşturmayı umdum.

Vanessa odanın ortasında yere oturmuş, elinde tüm Gizli Noel Baba hediyeleriyle dolu dev bir çanta tutuyordu. Hediyelerden birkaçı pijamalarıyla uyumlu manda derisinden yapılmış bir kâğıda sarılmıştı.

Çantanın içine uzandı. "Tamam, bu hediyeleri dağıtacağım ve sonra odanın etrafında dolaşıp sırayla açacağız."

Josh'ın babası Tom ilk sıradaydı. O benim görevlendirildiğim kişiydi. Josh bana babasının hevesli bir balıkçı olduğunu söylemişti, ben de ona Bass Pro Shops'tan bazı malzemeler almıştım. Hediyesini açmasını izlerken tüylerim diken diken oldu, hayal kırıklığına uğramamasını umuyordum.

Bay Mathers eşyaların bana ait olduğunu anladıktan sonra ayağa kalktı ve bana sarıldı. "Carly, ben bile daha iyi bir hediye seçemezdim. Teşekkür ederim, hayatım. Nelerden hoşlandığımı nereden bildin?"

"Küçük bir kuş söyledi." Bize sıritan Josh'a baktım.

Babası tatlı bir adama benziyordu ve karısının ona ve oğullarına bu kadar yanlış yapmış olması beni kızdırdı. Ben babasız büyümüştüm, bu yüzden Josh ve kardeşlerinin ne kadar iyi bir babaya sahip olduklarını takdir ediyordum.

Vanessa hediyesini açmak için sıradaydı: Starbucks kahvesi ve çeşitli kupalardan oluşan bir sepet. "Kocam beni çok iyi tanıyor." Michael'a bir öpücük vermek için ayağa kalktı. "En yakın Starbucks kırk dakika uzaklıkta," diye açıkladı bana. "Bu yüzden ne zaman gitsem bir okul gezisi gibi oluyor."

Ardından Scottie Vanessa'dan aldığı hediyeı açtı: yepyeni bir Kindle Fire tablet. Sanki başka bir cihaza ihtiyacı varmış gibi. Ama görünüşe göre, onun kalbine giden en hızlı yolun bu olduğunu biliyordu. Asla yeterince elektronik eşyası olamazdı.

"Diğerlerinin hepsinin pili aynı anda biterse diye Scottie." Sırıttı.

Bu gece yanında birkaç tane daha vardı ama Scottie yeni cihazı büyük bir ilgiyle inceledi. En sevdiği uygulamaların çoğunu yüklemişti bile. Josh

ona bu konuda yardım etmiş olmalı.

Sonra, çocuklar hediyelerini açtı. Birbirlerine atanmışlardı. Max, Maya'ya Hollister'dan kıyafetler almış, Maya da Max'e bir oyun mağazası için hediye kartı ve biraz şeker almıştı.

Sıra bana geldiğinde, Gizli Noel Baba'm için sadece birkaç olasılık kalmıştı. Kutumun üstündeki kartı açtığımda, üzerinde şöyle yazdığını görünce çok heyecanlandım: *Josh'tan Carly'ye*. İçimi sıcacık bir duygu kapladı. Acaba zarlar bu şekilde mi geldi, yoksa Josh torpil mi yaptı diye merak ettim.

Bir saniye önce kalbimin dolu olduğunu düşünmüştüm, ama küçük kutuyu açtığımda, acaba patlayacak mı diye düşündüm. İçinde bir dizi takı olan gümüş bir bileklik vardı. Her birine yakından baktım; küçük bir ev, bir köpek, dondurma... ve bir limon. "Eşyalarımızın" çoğu. Ama beni en çok etkileyen, el ele tutuşan üç kişinin tılsımıydı: iki erkeğin arasında bir kız. İlk içgüdüm Josh, Brad ve beni düşünmek oldu, ne kadar çılgınca olsa da. Ama bu mantıklı değildi. Scottie, Josh ve bendim. Dağılmak üzere olan geçici ailemiz.

"Josh, bu..." Bunun ne kadar tatlı olduğunu ifade edecek kelimeleri bulamadım.

"Sona ermek üzere olduğu için bu çılgın zamanı ölümsüzleştirebileceğimi düşündüm."

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim." Gözlerim yaşarmaya başladı. "Gerçekten, alabileceğim en iyi şey."

"Bir şey değil." Gözleri benimkileri buldu. "Beğendiğin için çok mutluyum."

Ona doğru uzanıp kollarımı boynuna doladığımda odadaki tüm gözler üzerimizdeydi. Duygularımı savuşturmak için verdiğim mücadelenin bana hissettirdiği kadar başkalarına da belli olup olmadığını merak ediyordum.

Sonra Josh tokayı açtı ve bileziği bana taktı. Elinin bileğine teması bile içimde kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Hediyelerin sonuncusu da açılırken bileziğe bakmaya ve geçirdiğimiz zamanın sona erdiğini düşünmeye devam ettim. Josh ve ben kendi şehirlerimize döndüğümüzde, bu zaman sadece bir anı olarak kalacaktı. En azından hatırlamak için bu bileziğe sahip olacaktım.

Herkes hediyesini aldıktan sonra yemeğe oturduk. Scottie'nin tavuğunu yanımızda getirmiştik ve ben onu mutfığa götürüp tost makinesinde ısıttım.

Yemek yerken, Josh ve ben yemek masasındaki çeşitli aile üyeleriyle sohbet ettik, ancak zaman zaman onu bana gizlice bakarken yakalıyordum. Gözleri

Sessizce bana bu gece benimle aynı özlemle mücadele ettiğini söyledi.

Yemekten sonra tabağımı lavaboya götürmek için mutfağa geri döndüm. Birkaç saniye sonra Josh içeri girdi ve bir an için ikimiz yalnız kaldık. Lavabonun başında dururken arkamdan yaklaştığında ensemdeki tüyler diken diken oldu. En son bu kadar yaklaştığında, çamaşır makinesine karşı sevişmiştik.

Döndüğümde yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Sadece seks değildi, Balkabağım. Sorun da bu zaten." Çok hafifçe eğildi.

Dudaklarım onunkilerle birleşmek için çaresizce aralandı.

Bir saniye sonra Josh'un yeğeni odaya atladı. Hemen geri çekildi.

"Josh Amca, gel de yeni kaykayımı gör!"

Onu sürükleyerek götürdü ve beni çarpan kalbimle baş başa bıraktı.

CHAPTER 27

JOSH

THE DAYS FOLLOWING Noel çok hızlı geçti. Yeminimi ve dolayısıyla sikimi pantolonumun içinde tutmayı başarmıştım. Bunun için kahrolası bir ödölü hak etmişim. En azından bir bubi ödölü. Neredeyse birkaç kez hata yapacaktım ama sonunda Carly'nin isteklerine saygı duymam gerektiğini ve ikimizin başlattığı şeyin geri dönemeyeceğimiz bir şeye dönüşmesine izin vermeyeceğime dair kendi sözümü tutmam gerektiğini biliyordum.

Sanki gözümü kırpmıştım ve birdenbire Scottie'yi yeni evine uğurluyorduk. Hazırlanmak için elimizden gelen her şeyi yapmış olmamıza rağmen taşınma günü gerçeküstü geldi. Carly ve ben son birkaç gündür sırayla yeni evine gidiyor, Scottie'nin eşyalarını yavaş yavaş getiriyorduk. Amacımız buradaki odasını evdeki yatak odasına olabildiğince benzetmekti. Ama her şeyi alamazdık. Yer yoktu. Carly üçümüzün bir resmini çerçeveletip yatağının başucuna bırakmıştı. Baldızım onu Noel Arifesi partisinde çekmişti. Tek umudum Scottie'nin ona her baktığında, onu terk ettiğimiz için bizden nefret etmemiş olmasıydı.

Carly ve ben şimdi onun yeni yatağının iki yanında oturuyorduk ve henüz eve gitmek istemiyorduk. Şimdiye kadar gitmiş olmamız gerekiyordu.

"Bu doğru gelmiyor," dedim.

Carly iPad'inde oyun oynayan Scottie'ye baktı. Bugünün büyüklüğünü anlamış gibi görünmüyordu ya da en azından bunu belli etmiyordu.

"Keşke geceyi onunla birlikte geçirebilseydik," dedi.

"Yapamayız. Bu onu burada bırakmamızı daha da kötü ve zor hale getirir."

"Evet." Yatak örtüsündeki tüyleri karıştırdı. "Sanırım bu, yara bandını söküp atmanız gereken durumlardan biri."

Bu bana ona karşı hissettiklerimle ilgili ne yapmam gerektiğini hatırlattı - her şeyden bir anda uzaklaşmak. Sadece bugün Scottie'ye veda etmek zorunda değildik, yarın da birbirimize veda edecektik.

"Lorraine'den tavuğu Cuma günü getireceğini teyit ettim bile," dedi Carly. "Yeni yaptığım parti o zamana kadar idare eder."

"Umarım bunu başarır." Pencereden dışarı baktım; yağmur çiselemeye başlamıştı.

Carly yatağın direğine tutundu. "Bu yatağın üzerine atlayıp kırması ne kadar sürecek merak ediyorum."

"İki gün veriyorum." Kıkırdadım. "Bir dahaki ziyaretimizde yerde bir şilte olacağından eminim. Derslerini alacaklar."

Kapıya biri geldi. "Birazdan akşam yemeği yiyeceğiz. İsterseniz kalabilirsiniz ama Scottie'nin her zamanki rutine alışabilmesi için gitmeniz daha iyi olabilir."

Bir ipucu alabilirim.

Bunun gerçekten berbat olduğunu söylemiş miydim?

"Teşekkür ederim." Başımı salladım. "Birazdan yola çıkacağız."

Daha fazla uzatmadan ona sarılmak için uzandım. "Seni seviyorum dostum. Woodsboro'ya daha sık geleceğime söz veriyorum. Ve geldiğimde, ilk durağım sen olacaksın."

Carly kollarını ona sararken gözleri yaşarmıştı. "Ayrılmak zorunda olduğumuz için üzgünüm Scottie. Yine de bu işin sonunda en iyisinin olacağını biliyorum. Umarım burayı sevmeye başlarsın. Gerçekten seviyorum."

Her şey o kadar doğal gelmiyordu ki. Ama kendimi zorladım çünkü asla ayrılmak istemeyeceğimi biliyordum. Carly ve ben koridorda ilerlemeye başlamıştık ki arkamızdaki ayak seslerini fark ettik.

Döndüm.

Scottie'ydi.

Ceketini ve iPad'ini aldı.

Bizimle birlikte gideceğini sanıyordu. Anlamadı. Lanet kalbim kırılmak üzereydi.

"Hayır, Scottie. Sen kalıyorsun," dedi Carly. Gözlerinde çaresiz bir bakışla bana döndü. "Ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Bilmiyorum." Başımı kaşıdım ve "Bilmiyorum lan" diye mırıldandım.

Kolundan tutarak onu odasına geri götürdüm. "Scottie, sen burada kal, tamam mı?" Geri döneceğimizi bile söyleyemedim... çünkü gerçek bu değildi. "Artık burada yaşayacaksın."

Bir mucize eseri, ikinci kez dışarı çıktığımızda bizi takip etmedi. Ama bunun gözlerimin içine baktığı nadir anlardan biri olmasından korkarak arkama bakamadım. Bu, oradan uzaklaşmamı imkânsız hale getirirdi.

Ana kapıdan çıkarken Carly ve ben, Scottie'nin emin ellerde olduğunu söyleyen personelle vedalaştık.

Dışarı çıktığımızda Carly yıkıldı. Onu kollarıma aldım ve saçlarına doğru konuştum. "Her şey yoluna girecek, Balkabağım. Bugün zor olsa da ikimiz de bunun uzun vadede onun için en iyisi olduğunu biliyoruz."

"Anladığımı sanmıyorum - onu eve götürmek için bir daha geri gelmeyeceğimizi."

İçten içe beni öldürüyor olsa da onun için güçlü olmalıydım. "Eninde sonunda o kadar da önemli olmayacak. Burayı evi olarak görmeye başlayacak. Sadece biraz zaman alacak."

"Umarım benim için de daha kolay olur." Burnunu çekti. "Çünkü şu anda bu dayanılmaz bir his."

"Eve giderken biraz fıstıklı dondurma ve şarap alalım. Rahatlamaya çalışmalıyız. Yarın ikimiz de erken kalkmak zorundayız."

Ona henüz söylemediğim bir şey vardı. Dürüst olmak gerekirse bekleyemedim. Moralini o kadar da düzeltmeyeceğimi biliyordum ama yardımcı olacağını umuyordum. Sadece eve dönene kadar beklemek istedim.

Evin kapısını açtığımızda sağır edici bir sessizlik vardı. Scottie'nin iPad'inin sesi, mırıldanması ya da Elton John'un tersten çalınması yoktu. İlk defa böyle bir sessizlikle karşılaşıyorduk. Onunla ilgilenirken pek çok kez bir anlık huzur ve sessizlik dilemişim ve şimdi bu istediğim en son şeydi. Kafamı çevirip adamımı kanepede, kulağında cihazı, ileri geri sallanırken, fırında ısınan kızarmış tavuğunun kokusuyla görmek için her şeyimi verirdim.

Carly onun odasına doğru yürüdü. Geride hâlâ çok şey kalmıştı.

"Lorraine'in burayı temizleyip satışa hazır hale getirmeyi başarabileceğini sanmıyorum."

"Buna gerek kalmayacak," dedim, duruşumu düzelterek, içimi d ö k m e k için çok heyecanlıydım.

Carly şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Yardım etmek için geri mi dönüyorsun?"

"Hayır, Carly." Ona doğru birkaç adım attım. "Bu ev... hiçbir yere gitmiyor."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne demek istiyorsun?" "Satın aldım," dedim gururla.

Yüz ifadesi umutla doldu. "Ne?"

"Lorraine'den aldım."

Carly elini kalbinin üzerine koydu. "Buraya mı taşınıyorsun?"

"Hayır. Yani, sürekli olarak içinde yaşayacağımı sanmıyorum. Ama burayı tutuyorum. Tatillerde eve uçabileceğimi düşünüyordum - Scottie'yi alıp ziyaret için buraya getirebilirim, böylece her şeyin sonsuza kadar gitmediğini bilir. Bazen geri gelirler."

Gözleri sulanmış, sesi zar zor duyuluyordu. "Oh, Josh..." Carly kollarıma atladı. "Bu şimdiye kadarki en iyi haber."

Göğüslerini bana bastırıldığını hissettiğimde aletim canlandı. Saçlarından bir koku aldım ve aletimin sakinleşmesini diledim.

"Ben de hiçbir şeyi değiştirmeyi düşünmüyorum," dedim kendimi geri çekilmeye zorlayarak. "Yani burada geçireceğimiz son geceyi ortalığı temizleyerek geçirmemize gerek yok. Her şeyi olduğu gibi bırakabilir ve rahatlayabiliriz."

Gözlerini sildi. "Bunu yaptığına inanamıyorum." Gülümsedi. "Buranın hâlâ onun evi olacağını bildiğim için artık ondan ayrıldığım için o kadar üzülüyorum." "Güzel. Çünkü suçluluk duymanı istemiyorum Carly. Sen gittin

Senin yerinde olan herhangi birinin yapacağının ötesinde bir şey yaptın. Brad'i gururlandırdın. Ve dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyorsun."

"Sen de Josh." Burnunu çekti ve koluyla burnunu sildi. "Ciddiyim."

Eğer tek bir dileğim olsaydı, o da bu gece bu kadınla, durduğumuzdan beri kaydettiğimiz ilerlemeyi geri almadan sevişebilmek olurdu. Ama yarın ayrılacakken bir hamle yapmak şimdiye kadarki en aptalca karar gibi görünüyordu. Bu yüzden vücudumun bana yalvardığı her şeye boyun eğmekten kaçındım.

Bunun yerine Wayne'in DVD'lerinden bazılarını izledik, dondurma yedik ve Scottie ile geçirdiğimiz zamanı düşündük. İçimdeki her şeyi patlatmamak için kendimi zor tuttum.

çözdüm, ama bir şekilde geceyi berbat etmeden atlatmayı başardım.

Ertesi sabah Carly bize kahve ve kahvaltı hazırladı ama benim pek iştahım yoktu. Adreslerimizi değiştirdiğimizde, birbirimizden ayrılacağımız gerçeği çok gerçekçi gelmeye başladı. Burada geçirdiğim son birkaç aydan sonra kendimi çok boş hissettiğim Chicago'daki hayatıma geri dönmekten korkuyordum.

Planımız Carly'nin beni havaalanına bırakması ve Kaliforniya'ya doğru uzun yolculuğuna devam etmesiydi.

Dün geceki mücadele bu sabah da devam etti. Her saniye onu kendime çekmekten, son bir kez yatak odasına sürüklemekten ve onu hâlâ ne kadar çok istediğimi göstermekten kendimi alıkoymak zorundaydım -gerçek bir veda. Carly'yi hiç bu kadar çok istememiştim. Ama dün gece kontrolümü kaybetmek için kötü bir zamandıysa, bu sabah daha da kötü olabilirdi. Şimdi yetişmem gereken bir uçak vardı ve geri dönüşü yoktu. Ben on birinci saatte her şeyi karmaşıklaştırmadan hayatına dönmeyi hak ediyordu. Carly benim tarafımdan oyalanmaktan çok daha fazlasını hak ediyordu. Keşke kalbim, beni havaalanına bıraktığı anda aramızdaki her şeyin resmen sona erdiğini bilmekle sızlamasaydı.

Manchester'daki havaalanına gidiş bir saatten fazlaydı ama her nasılsa dakikalar sürmüş gibiydi. Neredeyse tüm yolculuk boyunca fikrimi değiştirmeyi ve Kaliforniya'ya giderken ona eşlik etmeyi teklif etmeyi düşündüm. O kadar uzağa tek başına seyahat etmesi fikri bana pek de iyi gelmiyordu. Onun için endişeleniyordum, uçağımı değiştirip Los Angeles'tan Chicago'ya geri dönmek istiyordum.

Ama kendime güvenemezdim; plan değişikliği sadece onunla daha fazla zaman geçirmek ve günaha girme riskini göze almak için bir bahane olurdu.

Carly arabasını havaalanına bırakma alanına park etti. İçimdeki her şey eğilip onu öpmek istiyordu ama bunun yerine uzanıp parmaklarımı saçlarına geçirdim.

"Lütfen dikkatli sür," dedim.

"Olacağım."

Gözlerindeki hüznü elle tutulur gibiydi. Tam da benim hissettiğim gibi görünüyordu. İkimiz de ayrılmak istemiyor gibiydik ama yine de burada vedalaşmak üzereydik.

"Josh..." dedi sonunda.

Elimde olmadan elini ağzıma götürdüm ve nazikçe öptüm. "Evet, bebeğim?"

"Gelecek Noel'de Woodsboro'ya dönsem senin için çok mu fazla olur sence? Bilirsin, Scottie'yi görmek için?"

"Benim için çok fazla, neden?" "Bilmiyorum..."

Aptalı oynadım ama ne demek istediğini biliyordum. Bir yıl içinde her şey olabiliirdi. O ve benim birbirimizi tekrar görmemiz, eğer birimiz hayatına devam etmişse kaçınılmaz bir gariplik anlamına gelecekti. Bu konuda olgun davranmalıydım çünkü onunla iletişimimi kaybetmek istemiyordum. Onun mutlu olduğunu bilmem ve acı verici olsa bile onu tekrar göreceğime inanmam gerekiyordu.

"Tabii ki, buna bayılırım. Scottie de öyle."

"Bunu gerçekleştirmeyi gerçekten çok isterim," dedi.

Gelecek Noel'de onu tekrar görme ihtimali beni hem korkutuyor hem de dört gözle bekleyeceğim bir şey veriyordu. O zamana kadar ya dehşete kapılacaktım ya da her lanet günü sayacaktım. "Gitsem iyi olacak..." Kendimi onun elini bırakmaya zorlayarak söyledim.

Beni arabadan dışarı kadar takip etti ve kaldırımında karşımda durdu. "İyi uçuşlar."

Onu son kez kollarıma aldığımda, kendime ne kadar kötü yalan söylediğimi fark ettim. Sadece kalbim canlanmakla kalmadı, aynı zamanda içimde sakladığım tüm duygular yüzeye çıktı. Kalbim aramızdaki her şeyin bittiği mesajını almamıştı. Hâlâ asla sahip olamayacağı birine aşık olmanın tam ortasıındaydı. Ellerimi yüzüne doladım ve dilimin bir saniye bile onun tadına bakmasına izin vermayerek ona sert ama iffetli bir öpücük verdim.

İlk geri çekilen Carly oldu. Arabasının sürücü koltuğuna dönmesini izledim. El salladım ve ona bir öpücük gönderdim. Sonra kendimi arkamı dönmeye ve sürgülü cam kapılardan geçmeye zorladım. Son bir kez daha arkama döndüğümde onu hâlâ gözden kaybolmamı beklerken buldum. Ona bir öpücük daha verdim ve bir daha arkama bakmamaya yemin ettim.

Göğsümdeki tüm hüzne rağmen, check-in yapmak için yürüyen merdivene doğru yürürken hiçbir pişmanlığım yoktu. Birlikte geçirdiğimiz zaman ve kalbimi açma kapasitem hakkında öğrendiklerim hakkında hiçbir şeyi değiştirmezdim. İçimde bir ölü olduğunu düşünüyordum ama Carly Garber beni hayata döndürmüştü ve bunun için her zaman minnettar olacağım.

CHAPTER 28

CARLY

I ALWAYS CARRIED Josh'un bana bıraktığı son not. Zaman zaman çantama uzanıp tekrar bakıyordum.

Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:

Hayatımın en güzel üç ayı için teşekkür ederim.

Not: Muhtemelen yaşadığım sürece son bir kez daha teslim olmadığım için pişmanlık duyacağım.

Josh o kâğıt parçasını bir ay önce Woodsboro'dan ayrılmadan önce çantama koymuştu. Ama Kaliforniya'ya dönüp bavullarımı açana kadar onu bulamamıştım.

Günün son makyaj müşterisini yeni bitirmiştim ve eve gitmek üzereydim ki telefonumu elime aldım, onun adına kaydurdım ve yazdım: **Seni özledim.**

Ama göndermek yerine hemen sildim. Bu üç kelimeyi son zamanlarda sayamayacağım kadar çok yazmıştım. Ve bir kez bile mesajı ona göndermeye cesaret edememiştim. Çünkü bunu söylemenin ne anlamı vardı ki? Hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Kaliforniya'ya döndüğümde beri dört hafta geçmişti. Yeniden alışmak kolay olmamıştı. Evim soğuk ve steril geliyordu. Döndüğümde birkaç makyaj işi ayarlamış olacak kadar şanslı olsam da, işin daha fazla dikkat dağıtıcı olmasını diliyordum. Uykumda nasıl makyaj yapacağımı bildiğim için fondöten sürerken ve gözlerime çizgi çekerken düşünmek için çok fazla zamanım oluyordu. Düşüncelerim sürekli Josh'a kayıyordu; ne yaptığını, henüz biriyle çıkıp çıkmadığını merak ediyordum. Woodsboro'daki ev hakkında hayaller kuruyor, pelet sobasının yanında Josh ve Scottie ile oturup takıldığımızı hayal ediyordum. Ve özellikle cinsel karşılaşmalarımızı yeniden canlandırırken kaybolurdum.

Hangisinin daha kötü olduğunu bilmiyordum, Josh'u düşünmeden edemiyor olmam mı, yoksa eskiden aklımın Brad'de dolaşıyor olması mı? Josh'a olan takıntım dikkatimin bir kısmını Brad'i kaybetmenin üzüntüsünden uzaklaştırmıştı. Bunun bir lütuf mu yoksa günah mı olduğundan emin değilim.

İşten eve döndüğümde kendime akşam yemeği hazırlıyordum ki bir mesaj geldi.

Josh: Is it even possible to see one of these ever again and not think of your lemon pits?

Ardından Chicago'daki bir süpermarkette elinde limon tutarken çekilmiş bir fotoğrafı geldi. Limonu tutan büyük elini görmek bile tüylerimi ürpertti. Nasırlı başparmağına baktım. Bedenim onu en kötü şekilde özlemişti. *Ben de* onu en kötü şekilde özlemiştim. Şimdi neydik biz? Arkadaş mıydık?

Başka bir mesaj daha geldi.

Josh: Okay, maybe I think of you even when I'm not staring at lemons. I hope you're having a good day. xo

Bir kez daha yazdım: **Seni özledim.** Sonra sildim, bunun yerine daha az duygusal bir yanıt yazdım.

Carly: I am. Long day at work but happy it's over.

Ona çok daha fazlasını söylemek istiyordum - Kaliforniya'ya döndüğümde yalnızlık ve depresyon hislerimin tüm gücüyle geri geldiğini. En son mutlu olduğum zaman onunlaydım.

Josh: I'm sorry you had a long day.

Yaklaşık bir saat sonra, bir teslimatçı dairemin kapısını çaldı. Bir şey sipariş etmediğimi biliyordum ama doğru adres olduğunda ısrar etti. Poşeti açtığımda içinde bir kutu fıstıklı dondurma vardı. Not yoktu ama buna gerek de yoktu.

Ertesi gün, parlak Kaliforniya güneşi dairemin penceresinden içeri süzülüyordu. Dışarıdaki küçük palmiye ağacı esintiyle hafifçe dalgalanıyordu.

"Ah kalbim. Bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey." Christina iç çekti.

Ona Josh'un Longo'ların evini nasıl satın aldığını anlatmayı yeni bitirmiştim. L.A.'e döndüğümünden beri onunla sohbet etme fırsatımız olmamıştı çünkü Portekiz'de büyükannesini ziyaret ediyordu. Ama nihayet bugün çay içmek için evime uğramıştı.

"Scottie yeni evine nasıl alışıyor?"

"Lorraine yemeğini bırakmak için oraya gittiğinde iyi görüldüğünü söylüyor. Eninde sonunda onu ziyaret etmeliyim. Yapacağıma söz verdim. Beni anlayıp anlamaması umurumda bile değil. Sadece onu tekrar görmek, iyi olduğunu bilmek istiyorum. Belki gelecek Noel'de diye düşünüyorum."

"Scottie'yi görmen gerekiyor... Josh'u değil?" Bana şüpheyle baktı.

Çay fincanımın içine baktım. "Ben de onu tekrar görmek istiyorum. Sadece bir yıl sonra bunun nasıl olacağını hayal etmekte zorlanıyorum."

Kanepemde rahatça otururken bacak bacak üstüne attı. "Biriniz hayatına devam ederse bunun garip olacağını mı düşünüyorsun?"

"Doğru. Mesela biriyle birlikte olsaydı onunla aynı evde kalmak istemezdim."

Kıkırdadı. "Bunun ne kadar kötü olabileceğini anlayabiliyorum." "Yine de muhtemelen hak ettiğim şey bu olurdu." Kaşlarını kaldırdı. "Brad yüzünden mi demek istiyorsun?"

Parmağımı bardağımın kenarında gezdirerek omuz silktilim. "Bu konuda asla suçluluk hissetmeyeceğim. Yine de suçluluk duygusu beni durdurmaya yetmedi."

Christina bir kurabiyeye uzandı. "Ya her şeyi Brad planladıysa?" Bir ısırık aldı. "Bunu hiç düşündün mü?"

Gözlerimi kıstım. "Ne demek istiyorsun? Yukarıdan mı?"

"Evet." Ağzı doluyken konuştu. "Josh'la birlikte olmanızla bir ilgisi olmadığını nereden biliyorsun? Her şey mümkün."

"Brad neden bana en iyi arkadaşı dışında başka birini göndermedi?"

"Çünkü belki de yaşadıklarını Josh gibi başka kimsenin anlayamayacağını biliyordu. Bilmiyorum." Bir ısırık daha aldı. "Bunu göz ardı edemezsin."

"Ya da en yakın arkadaşıyla defalarca korunmasız seks yaptığım için mezarında ters dönüyor olabilir. Ben paramı *bu* senaryoya yatırıyorum."

"Lafı açılmışken..." Bir yudum aldı. "Sana seks hakkında hiç soru sormadım. Bu konuda çok soğuk davrandın. Ama eminim harikaydı."

Kızardım. "Öyleydi."

"Daha önce de söylediğim gibi, bu adama bir kez baktığınızda nasıl sevişileceğini bildiğini anlıyorsunuz." Christina durakladı, sonra sırtıttı. "Tamam, bana detay vermek istemediğini söyleyebilirim."

"Haklısın. Bilmiyorum." Yanaklarım yandı.

Buraya döndüğümünden beri Josh'tan başka bir şey düşünmediğimi de itiraf etmekten kaçındım. Ya da onu özlediğimi söylemek için neredeyse yüz kez mesaj attığımı.

"Biriyle yatmak için gelecek Noel'e kadar oturup bekleyemezsin. Artık geri döndüğüne göre hayatına devam etmeye çalışacaksın, değil mi? Kendini ortaya koyacaksın?"

Bu düşünce midemi bulandırdı. "Başka seçeneğim yok." "Biraz yardıma ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bir kurabiyeye uzandım ve ısırdım. "Olabilir."

Christina tüm bu "yardım etme" olayını biraz fazla ciddiye aldı.

Ertesi hafta Cuma gecesi, beni davet ettiği bir partiye gittim - Newport Beach'teki bir müşterisi için. Trafikte oraya varmam iki saatimi aldı. Uzun bir günün ardından bitkin düşmüştüm ama çoğu gece evimde tek başıma takılmaya devam edemezdim.

Şehir kulübüne girdiğimde, bunun bir partiden daha fazlası olduğu açıkça ortaya çıktı. Christina beni daha önce randevulaştığı bir adamla tanıştırdı ve -sürpriz bir şekilde- adamın bir arkadaşı da onunla birlikte etkinliğe gelmişti.

Bu bir tuzaktı. Oraya geri dönmeme yardım edeceğini söylemişti ve görünüşe göre bunda ciddiye.

Todd Marino Orange County'de çekici ve karizmatik bir emlakçıydı. Normalde çıktığım erkeklerden biraz daha yaşlı olmasına rağmen - muhtemelen otuzlu yaşlarının sonundaydı- uzun boylu, yakışıklı ve harika kokuyordu. Makyaj sanatçısı olarak kariyerim ve yardım kuruluşu hakkında bilgi almakla çok ilgileniyor gibiydi.

Yakında yerel bir evsizler barınağı için yeniden çalışmaya başlayacaktım, iş gücüne yeniden katılmak isteyen kadınlara ücretsiz makyaj yapıyordum.

Todd özenli, yakışıklı, başarılıydı - isteyebileceğiniz her şey, değil mi? Ama ne yazık ki, bunu hissetmiyordum. Ve dakikalarca "açık" olmak zorunda kalmak çok yorucuydu. Henüz kimseyle çıkmaya hazır olmadığımı fark etmemi sağladı.

Christina ve ben banyoya kaçtığımızda, bana üçüncü dereceden hakaret etti.

Aynaya bakarken elini uzun, siyah, kıvrıkcık saçlarında gezdirdi. "Peki... onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Öncelikle, bana bu gecenin çiftte randevu olduğu hakkında hiçbir şey söylemedin."

"Gelmiş olsaydım gelir miydin?"

"Muhtemelen gelmezdim."

"İşte böyle." Güldü.

"O harika bir adam. Sadece ona hak ettiği ilgiyi göstermeye hazır hissetmiyorum."

"Tercümesi: Josh'ı hala unutamadım."

İnkâr etmeye bile çalışmadan ellerimi kaldırdım. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Hissettiklerime engel olamıyorum..."

Dudaklarını sildi ve bana döndü. "Seninle bir geleceği olmadığını açıkça ortaya koyan bir adamın özlemini çekmek, çünkü seni becermekten başka bir şey yapamayacak kadar suçlu hissediyor, zamanını iyi kullanmıyorsun Carly."

Sözleri çok sertti. Gerçekten göğsümü acıttılar.

"Bunun farkındayım." Yutkundum. "Ama duyguların her zaman mantığa dayanmadığını da biliyorsun."

İç çekti ve başını salladı. "Pekâlâ... Özür dilerim. Sert sevgi için biraz erken. Ben oraya geri döneceğim. Çocuklara kendini iyi hissetmediğini ve eve gitmen gerektiğini söylememe ne dersin?"

"Bunu yaparsam günlerce benimle dalga geçeceksiniz."

"Taşaklarımı patlatmam dışında, şu anda ne yapmak istiyorsun?"

"Gitmek istiyorum."

"Tamam, kızım. Git o zaman. Tuttum seni."

"Teşekkür ederim," dedim, büyük bir rahatlama hissederek.

Banyodan çıkıp yan kapıdan sıvışmadan önce ona sarıldım.

Ama yine de doğruca eve gitmedim. Bunun yerine yakındaki bir iskelede uzun bir yürüyüş yaptım. Güneş batarken, parti teknelerinde bir Cuma gecesinin tadını çıkarmaya hazırlanan çok sayıda mutlu insan etrafta dolaşıyordu.

Dalgaların çarpma sesini dinleyerek büyük bir kayanın üzerine oturdum ve telefonumu çıkardım. Bir kez daha onun adına geldim ve yazdım: **Seni özledim.**

Ama bu sefer gerçekten gönderdim.

CHAPTER 29

JOSH

I LOOKED AROUND Restoranda, onun dışında her yerde. Sydney'in hiçbir sorunu yoktu ve Chicago'ya döndüğümde beri çıktığım ilk kadın olma özelliğini taşıyordu. Kendimi flört uygulamasına geri dönmeye zorlamıştım çünkü hayatıma devam edebilmek için tek şansım buydu. Neredeyse oturduğumuz andan itibaren ilgisizliğime bakılırsa, bu karar biraz erken verilmiş gibi görünüyordu.

Bu akşam konuşmanın çoğunu Sydney yapmıştı. Bana boşanmasının yeni sonuçlandığını ve flört sahnesine yeni girdiğini söyledi.

"Aslında bu benim ilk çıkışım," diye açıkladı.

Harika. İlk kez dışarı çıkıyordu ve bu, ondan pek hoşlanmayan bir adam için boşa gitmişti. Şimdi zavallı kadın için gerçekten kötü hissediyordum. "Bunu fark etmemiştim. Kocandan sonraki ilk randevunu mu kastediyorsun?"

"Evet."

"Flört sahnesinde yeni olduğunu söylemiştin. Aslında bunun ilk randevun olduğunu düşünmemiştim."

"Evet, öyle. Ve büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissediyorum." Kırpiklerini kırıştırdı. "Çok tatlısın."

"Peki, teşekkür ederim." İçkimi yudumladım. "Bu benim de bir süredir ilk dışarı çıkışım... döndüğümde beri."

"Geri mi?" Başını öne eğdi. "Nereye gittin?"

"Ailevi bir meseleyle ilgilenmek için Woodsboro, New Hampshire'daki evime gittim."

"Ah." Peçetesini kucağına koydu. "Şimdi her şey yolunda mı?"

"Evet." Bir içki daha sipariş etmek için elimi kaldırdım. Woodsboro'dan bahsetmek bile ihtiyacım olacakmış gibi hissetmeme neden oldu. Garsonun getirmesini beklerken göğsümde bir ağrı oluştu ve bu ağrı Sydney'in bir sonraki sorusuyla daha da arttı.

"En son ilişkin ne zamandı Josh?"

İyice düşünmeden cevap verdim: "Ben pek ilişki kurmam. Liseden beri kız arkadaşım olmadı."

Vay canına. Her zaman dilimin ucunda olan hazır cevap buydu. Ama bu sefer söylemek yanlış geldi. Yanlıştı. Sydney bana boşanması hakkında içini açmıştı ve karşılığında ben de onun yüzüne karşı yalan söylemişim. Carly ve ben resmi olarak "erkek ve kız arkadaş" olmayabilirdik ama yaşadığımız şeyi bir ilişkiden daha az bir şey olarak tanımlamak bir yalandı. *İlişki* kelimesi bile yeterince güçlü görünmüyordu. Sadece birkaç ay için bile olsa gerçek bir ortaklıktı. Ve artık bitmiş olsa da, hiç yaşanmamış gibi davranmak doğal gelmiyordu.

"Aslında bu pek doğru değil." Başımı salladım ve boş bardağıma baktım. "Özür dilerim."

Sydney şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

Garson kız yeni içkimi önüme koydu ve bardağı amaçladığımdan daha sert bir şekilde yere çarpmadan önce uzun bir yudum aldım. "Yakın zamanda bir ilişkim oldu. New Hampshire'da. Yaklaşık bir ay önce bitti."

Gözleri kısıldı. "Neden yalan söyledin?"

"Bu konuda konuşmak istediğimden emin değildim. Özür dilerim."

Sydney sempatiyle başını salladı. "Yaralar hâlâ taze o zaman."

Göğsüm sıkışmıştı. "Öyle de denebilir."

"Ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Bu ortak bir karardı. O da benim gibi geçici olarak New Hampshire'daydı. Ülkenin farklı taraflarında yaşıyoruz." Yutkundum.

Başka bir yalan. Birlikte olmamamızın sebebi bu değildi. İşler daha basit olsaydı Carly için her yere giderdim.

"Aslında... bu da tam olarak doğru değil." İçkimden uzun bir yudum daha aldım. "Yaptığım şeyi kabul etmek biraz zor."

"Çok iyi bir yalancı değilsin, Josh." Güldü. "Gerçeği saniyeler içinde itiraf ediyorsun."

"Siktir. Biliyorum." Şakaklarımı ovuşturdum. "Gerçekten çok üzgünüm Sydney. Gerçekten üzgünüm. Korkarım bu gece benim en iyi halimi göremeyeceksin. Döndüğümünden beri keyifsizim."

Merakla eğilerek kızıl saçlarını karıştırdı. "Bu kadar kötü ne yaptın?"

Yargılanmaya hazırlanarak derin bir nefes aldım. "Carly ölmeden önce dünyadaki en iyi arkadaşım ile nişanlıydı. Brad bir araba kazasında öldü."

birkaç yıl önce."

"Nişanlısının yanına mı taşındın?"

Midemde bir düğüm oluştu. "Bu o kadar basit değil. O etrafta olmadığı için onun peşinden gitmeye karar vermedim. Aslında, birlikteyken ondan hiç hoşlanmamıştım." Kıkırdadım. "Birbirimizden nefret ettiğimizi bile söyleyebilirsin."

"Neden birbirinizden hoşlanmadınız?"

"Yanlış anlamalar. Doğru olmayan önyargılar. Benim tarafımdan verilen aptalca kararlar. İstedığınızı seçin. Kimseyle vakit geçirmeden onu gerçekten tanıyamayız."

Başını öne eğdi. "Peki nasıl oldu da onunla çıkmaya başladın?"

O noktada Scottie'yle olan tüm durumu ve Woodsboro'da o birkaç ay boyunca olan her şeyi anlattım.

"Yani aynı anda aynı duruma düşmüş iki kişiydiniz. Sanırım bunun nasıl olabileceğini anlayabiliyorum."

Belki de böyle başlamıştı. Ama işte şimdi Carly'den çok uzaktaydım ve hala her gün onu düşünüyordum, vücudum hala onu arzuluyordu. Yani bu benim için tam olarak durumsal değildi. Ona karşı hissettiklerim artık normal, günlük hayatıma da taşınmıştı. Sanırım biri kalbinize girdiğinde böyle oluyor. Nerede olduğunuzun bir önemi yok; onlar orada sizinle birlikte.

"Ona aşık olduğumdan oldukça eminim." Kendi açık sözlülüğüme şaşıarak bunu düşünmek için durakladım. "Hâlâ aşık olduğuma eminim."

"O zaman neden burada benimlesin?"

Bu randevudaki performansım için F notu. "Bilmiyorum." Başımı salladım. "Özür dilerim."

"Ben de." Yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

Sonra bir de baktım ki Sydney'in gözleri yaşarmış.

"Kahretsin. Neden ağlıyorsun?"

Gözlerini silmek için bir peçete aldı. "Çünkü ondan bahsettiğini duymak bana eski kocam hakkında hâlâ neler hissettiğimi hatırlatıyor. Bu gece muhteşem bir adamla dışarıdayım ama yine de tek düşünebildiğim Ray."

Sandalyemde arkama yaslanarak kollarımı kavuşturdum. "Biz rüya takım değil miyiz..."

Sydney ve ben ümitsiz vaka olduğumuza karar verdikten sonra birlikte yemek yiyebilmemiz dikkat çekiciydi. Durumun tüm baskısı buharlaştı.

Bana eski sevgilisinden bahsetti ve ben de Woodsboro'daki hikayeleri hatırladım. Hatta ona silikon göğüs takılan tavuk olayını bile anlattım. Öyle bir kıkırdadı ki altına işeyecek sandım.

Yemeğimizi bitirdiğimizde Sydney ve ben ayrılmadan önce birbirimize iyi dileklerimizi sunduk. Onu bir daha göreceğimden şüpheliydim ve bu sorun değildi. Buluşmamız bir amaca hizmet etmişti; birbirimiz aracılığıyla bu gece kendimiz hakkında bir şeyler öğrenmiştik.

O gittikten sonra ödeme yapmak için masada kaldım ve telefonumda gezindim. Carly'den gelen mesajı bir şekilde kaçırdığımı fark ettim.

Carly: I miss you.

Başparmağımı ekranın üzerinde gezdirdim, sanki bu kelimeleri okşamak ister gibi. Carly de benim onu düşündüğüm kadar yoğun bir şekilde beni düşünüyor olmalıydı.

Josh: I'm sorry I didn't see this come in. But how did you know I was thinking about you tonight?

O yazdıkça küçük noktalar hareket ediyordu.

Carly: Can you talk?

Josh: Yeah, give me a few. I'm in a noisy restaurant at the moment.

Yeni bir motivasyonla hesabı ödedim ve arabama doğru yola çıktım. Motoru çalıştırır çalıştırmaz Carly'yi aradım ve hoparlöre aldım.

"Hey," dedim.

"Gecenizi böldüm mü?" diye sordu.

"Bölünecek bir şey yoktu."

"Bana mesaj attığında yalnız mıydın?"

"Yalnızdım."

"Restorana tek başınıza mı gittiniz?" "Şey, orada daha önce bir kadınla tanışmıştım."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Ah," diye mırıldandı. "Bu tür şeyler hakkında konuşabilir miyiz?" diye sordum.

"Gerçekten istemiyorum ama bana yalan söylemeni de istemiyorum.

Yani, evet.

Anlat bana." Telefona doğru uzun bir nefes verdi.

"Döndüğümünden beri ilk kez yeni biriyle tanışmaya çalışıyordum. Ve epik bir başarısızlıktı. Hissetmiyordum."

"Sorun neydi?"

O sen değildin, demek istedim. "Sadece kimyam tutmadı. Dürüst olmak gerekirse, kendimi biriyle çıkmak için hazır hissetmiyordum."

"Bir itirafım var..." Carly söyledi. "Christina'nın ayarladığı bir tür tuzak randevudan eve yeni geldim."

Kıskançlık hemen ortaya çıktı ama belli etmemeye çalıştım. "Christina? Dildo Girl?"

"Evet." Kıkırdadı. "Nasıl geçti?"

"Erken çıktığımı ve kendimi iyi hissetmediğime dair bir hikaye uydurduğumu düşünürsek... pek de iyi sayılmaz."

"Vay canına, şu halimize bak, ha?" "Evet." İç çekti.

"Bilgin olsun, ben de seni özledim Carly."

Kısa bir duraksamadan sonra, "Sesini duymak çok güzel. Gerçekten tek istediğim buydu."

Evimin önüne geldiğimde birkaç dakika konuştuk.

Evime girdiğimde, "Artık araba kullanıyor gibi görünmüyorsun" dedi.

"Eve yeni geldim." Anahtarlarımı yere attım. "Gitmen gerekiyor mu?"

"Olmaz. Başka bir yere gitmeyeceksen telefonda kalalım mı?" "Yok," dedi.

Kıyafetlerimi çıkarıp yatağa girerken konuşmaya devam ettik, umutsuzca yanımda olmasını diliyordum.

Carly bana "Arizona'ya babamı ziyarete gittim," dedi. Yatak başlığıma yaslanarak doğruldum. "Ne zaman?"

"Geçen hafta sonu."

"Onu yıllardır görmedin, değil mi?"

"En az yedi yıldır, evet."

"Bunu sana ne yaptırdı?"

"Sanırım Noel zamanı babanı gördüğümde kendi babamı özledim - ya da en azından onun *fikrini* özledim. Onunla aramı düzeltmeye çalışmazsam belki de pişman olacağıma karar verdim."

"Nasıl geçti?"

"Beni gördüğüne gerçekten çok sevindi. Ondan nefret ettiğimi hissettiğini ve bunun benimle iletişime geçmesini engellediğini, beni üzmemek istemediğini söyledi. Bunun bir anlamda saçmalık olduğunu biliyorum, çünkü eğer çocuğunuzu seviyorsanız, ne olursa olsun ona ulaşırsınız. Ancak yolculuk boyunca fark ettim ki, olayları ele alış biçimini etkileyen belli bir olgunlaşmamışlığı var. Onun kötü biri olduğunu ya da beni incitmek istediğini düşünmüyorum. Ama beni dilediğim şekilde sevdiğini de düşünmüyorum."

Bunu söylediğini duymak kalbimi kırdı.

"Brad öldüğünde beni gerçekten seven tek adamı kaybettiğime eminim."

"*Hayır, yapmadın,*" diye bağırarak istedim. Ama bunu yaparsam geri dönüşü olmayacağını biliyordum. Dahası, Brad'in ona olan gerçek aşkıyla ilgili bir açıklamayı, kusursuz bir zamanlamayla kendi uygunsuz ifşaatımı ortaya çıkararak gölgeleyemezdim. İlişkimizi bitirmiş olmamız gerekirken ona boş yere umut vermek de istemiyordum.

Gözlerimi kapattım, sonra açtım ve gerçekten söylemek istediklerimin sadece bir kısmını aktardım. "Senin için en iyisi henüz gelmedi, Carly. Bunu biliyorum. Lütfen aşk fikrinden vazgeçme. Biz hayatta olduğumuz sürece her zaman umut vardır. Bektan babanın hayata bakışını etkilemesine izin verme."

"Bence kendi tavsiyelerine kulak vermelisin, Josh."

Carly ile birçok açıdan kendimin kadın versiyonunu bulmuş gibi hissettim. Bir noktada birbirimizden ne kadar hoşlanmadığımızı düşünürsek bu ironik bir durumdu.

"Pek çok ortak noktamız var," dedim ona. "Brad'den daha fazlası. Annemin öylece çekip gitmesini hiçbir zaman kabullenemedim. Ve bu benim kendime değer verme duygumu etkiledi. Babanın sana neden böyle hissettirdiğini anlıyorum, ama değerimizi muhtemelen zihinsel yardıma ihtiyacı olan insanların kötü eylemleri ya da kararlarıyla tanımlayamayız. Kendimi buna inandırmaya çalışıyorum. Ve sizi dinlerken, babanızın davranışları nedeniyle bazı şeylere inanmanız için yanlış yönlendirildiğinizi ne kadar güçlü bir şekilde hissettiğimi bilmek, kendim hakkında yanılıyor olabileceğimi anlamamı sağlıyor. Ben de annemin davranışlarını kişisel olarak algıladım. Senin durumunu dışarıdan görmek aydınlatıcı."

"Berbat halimin sana yardımcı olabilmesine sevindim, Josh."

"İkimiz de biraz kafayı yemiş durumdayız, Balkabağım.

Ama sorun değil." "Bu gece başka bir şey itiraf edebilir miyim?" dedi.

"Tabii ki."

"Seninle seks yapmayı özledim."

Kaslarımı sıkarak tısladım. "Bunu çok iyi yaptık, değil mi?"

"Bittiğini biliyorum. Ama... bunu çok düşünüyorum," diye itiraf etti.

"Hayatımın en iyi seksiydi."

Vay be.

Bu oldukça iyi bir bildiriydi.

Brad'den daha mı iyi?

Bu düşünceden kaçındım çünkü iğrençti.

"Seninle farklıydı," diye ekledi. "Belki *en iyisi* doğru kelime değildi ya da adil değildi... ama seninle daha önce yaşamadığım şeyleri yaşadım. Demek istediğim buydu." Tereddüt etti. "Seni onunla kıyaslamıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Seninle yaşadığımız her şey tamamen ayrı."

Onun için ne kadar çok şey hissedersen hissedeyim, asla onunla boy ölçüşemeyeceğim, artık burada olmadığı için ona sahip olacağım fikri sinirime dokunmuştu. Ve eğer bir şekilde mucizevi bir şekilde geri gelirse, onu seçecekti.

Kendimi artık yaşama ayrıcalığına sahip olmayan biriyle kıyaslamak dünyanın en bencilce şeyi gibi geliyordu. Bu yüzden bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Aynı zamanda, onu cinsel olarak daha önce kimsenin götürmediği yerlere götürdüğümü bilmenin verdiği tatmini de kabul etmek istemiyordum. Böyle bir şeyden gurur duymak beni ne tür bir insan yapardı?

Carly ve ben, onun uyukladığını hissedene kadar telefonda konuşmaya devam ettik. Bu geceye girerken, sonunda yeniden birileriyle çıkabileceğimi umuyordum. Sonunda çıktığım kişinin gerçekten istediğim tek kişi olduğu ortaya çıktı.

CHAPTER 30

CARLY

IT STARTED OUT normal bir iş günü gibi. New Hampshire'dan bir numaranın telefonumu aradığını fark ettiğimde, TV için yapılmış bir film setindeydim ve sabah 6'da bir müşteri için hazırlanıyordum.

Bu çok garip.

Hemen telefonu açtım. "Alo?"

"Carly, ben Lorraine. Ne yapacağımı bilmiyorum. Çıldırarak
üzereyim." "Ne oldu?"

"Az önce grup evinden bir telefon aldım. Scottie bu sabah kaçmış.
O kayıp."

Kalbim yerinden çıkacaktı. "Ne?"

Sesi titriyordu. "Sanırım evde çalışan yeni bir personel vardı ve arka
kapıyı kilitlememişlerdi."

Oda dönüyormuş gibi hissediyordu. "Bu az önce mi oldu?"

"Beni on dakika önce aradılar. Polis zaten bölgede. Şimdi oraya
gidiyorum. Sadece size haber vermem gerektiğini hissettim."

Kalbim dakikada bir mil hızla atıyordu. "Josh biliyor mu?"

"Henüz değil. Önce seni aradım."

"Tamam. Şimdi onu arayacağım." Eşyalarımı olabildiğince hızlı bir
şekilde toplamaya başladım. "Lorraine, her şey yoluna girecek. Onu
bulacaklar." Akılsızca çeşitli tüpleri taşıyıcıma atarken, "Bir sonraki uçakla
oraya gidiyorum" dedim.

"Teşekkür ederim Carly. Şu anda titriyorum. Ne düşüneceğimi ya da ne
bekleyeceğimi bilmiyorum."

Büyük makyaj çantamı kapattım. "Bir değişiklik olursa lütfen beni
hemen arayın."

"Yapacağım."

Müşterime döndüm. "Çok özür dilerim. Ailevi bir acil durum yaşadım.
New England'a giden bir uçağa binmem gerekiyor."

Gözleri büyüdü ve başını salladı. "Oh hayır. Yerine bakacak birini buluruz. Endişelenmeyin."

Binadan koşarak çıkarken Josh'ı aradım. Bir hafta önceki uzun telefon görüşmemizden beri konuşmamıştık ve bunun onu yıkacak olmasından nefret ediyordum.

"Carly? Her şey yolunda mı?" diye sordu. "Oh, Josh..."

Ağlamaya başladım.

"Carly, sorun ne? Ağlıyor musun?"

"Az önce Lorraine aradı." Burnumu çektim. "Scottie grup evinden kaçmış.

Polis onu arıyor."

"Ne?" diye çığlık attı. "Aman Tanrım. Bu nasıl olabilir? Orası Fort Knox gibiydi."

"Yeni bir personel arka kapıyı kilitlemeyi ihmal etti ve görünüşe göre tek gereken buydu."

"Siktir. Bir sonraki uçağa biniyorum."

"Ben de. Şu anda arabamdayım ve havaalanına gidiyorum. Telefonu kapatır kapatmaz bir sonraki uçakta yer ayırtmak için arayacağım."

"Carly..." Nefes alış verişleri düzensizdi. "Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim."

"Oraya gitme, Josh." Arabamı çalıştırdım ve hızla yola çıktım. "Oraya gidemeyiz."

Tanrıya şükür, New Hampshire'a indikten sonra oldukça hızlı bir şekilde kiralık bir araba bulabildim. Başka bir nimet? Manchester ve Woodsboro arasında neredeyse hiç trafik yoktu.

Wayne'in evine vardığımda kapıyı açmak için anahtarımı kullandım.

Lorraine oturma odasının ortasında durmuş, kaybolmuş gibi görünüyordu. "Bir şey var mı?" Yalvardım.

"Hayır. Çok korkuyorum." Koşarak yanıma geldi ve kollarını bana doladı. Geri çektim. "Josh daha gelmedi mi?"

"Evet." Başını salladı. "Zaten arama ekibiyle birlikte dışarıda."

"Tamam." Derin bir nefes aldım. "Tuvalete gideceğim ve sonra onunla buluşacağım."

Eve girdiğim kadar hızlı bir şekilde tekrar arabama bindim ve yola geri döndüm. Telefonumu kullanmamam gerektiği halde

Araba kullanırken, tam yerini öğrenmek için Josh'a sesli mesaj attım.

Grup evinden bir blok ötedeki sokağa geldiğimde onu köşede dururken gördüm. En yakın park yerini bulduktan sonra aceleyle arabadan indim.

Josh'un gözleri çökmüş ama aynı zamanda vahşi görünüyordu. Tamamen perişan haldeydi ve beni henüz fark etmemişti.

"Josh," diye seslendim dikkatini çekmek için.

Döndü, gözlerindeki acı biraz olsun hafifledi. "Hey." Bir an için birbirimizin kollarına düştük.

Beni serbest bıraktığında, "Polis bana karışmamamı söyledi ama o dışarıda bir yerlerdeyken hiçbir şey yapmadan oturmamın imkânı yok. Bölgeyi yaya olarak arıyordum ama sanırım artık arabayla dolaşmalıyız."

"Gidelim," diye ısrar ettim.

Josh'un kiralık arabasına atladık ve mahalleye doğru yola çıktık. Tüm bu süre boyunca elini tuttum, sanki ona tutunmak ikimizi bir arada tutuyormuş gibi. Scottie iyi *olmalıydı*. Ama gerçekten, şimdiye kadar her şey olabilirdi. Scottie daha önce tek başına karşıdan karşıya bile geçmemişti. Ya olursa düşüncelerini zihnimden uzaklaştırmak zorundaydım.

Josh'u hiç böyle görmemiştim, lazer gibi odaklanmıştı. Sessizlik içinde yavaşça ilerlerken, dikkatini yola verip ipucu bulmak için etrafı kolaçan etmeyi dengeliyordu.

Aniden kenara çekti. "Sanırım buraya park edip biraz yürümeliyiz."

"Ayrı yönlere mi gidelim?"

Josh bunu bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Bu muhtemelen iyi bir fikir. Zamanın en iyi kullanımı." Nefes verdi. "Ama lütfen dikkatli ol Carly."

Akıllıca davranıp evden iki el feneri aldı, çünkü artık hava kararmıştı. İkimiz de birer tane aldık ve mesaj yoluyla iletişimde kalacağımıza söz vererek zıt yönlere gittik.

Bir saat kadar aradıktan sonra durum kötüleşmeye başladı. Karanlık kırsal yollarda tek başıma dolaşırken kendimi pek güvende hissetmiyordum ama Scottie'yi bulmak için bütün gece burada kalabilirdim.

Josh'a mesaj attım.

Carly: Anything?

Josh: No. I can take you back to the house for the night, but I'm going to stay out.

Carly: I don't want to go back. I want to keep looking.

Josh: Okay. Meet me back at the car?

Arabaya döndüğümde Josh'un elinde bir çanta vardı.

"Biraz su ve atıştırma aldım," dedi ve bana uzattı. Başını ellerinin arasına alarak arabaya yaslandı. "Dua ediyor musun, Carly?"

"Yeterince değil, ama bugün kesinlikle öyleydim - neredeyse sürekli nefesimin altındaydım."

Bana döndü, gözleri kıpkırmızıydı. "Eğer yanına bir cihaz aldıysa, şimdiye kadar pili bitmiş olmalı." Başını iki yana salladı. "Ne oluyor lan? İşlerin bu şekilde sonuçlanmaması gerekiyordu. Eğer ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyeceğim."

"Biliyorum," diye mırıldandım sırtını sıvazlarken. "Onu kaybedemeyiz."

Biraz gözyaşı ve kısa bir histeri anından sonra kendimizi tekrar toparlamayı başardık. Gün doğana kadar el fenerlerimizle sokakları taramaya devam ettik. Gözlerim çok ağırlaşmıştı ve Josh'ın gözlerinin altı torbalanmıştı. Zombi gibi görünüyor olmalıydık.

Scottie'yi herkesten iyi tanıdığımız için polisler bu sabah Wayne'in evinde onlarla buluşmamızı istemişlerdi. Sormak istedikleri soruların bir listesi vardı.

Eve vardığımızda bir memur bizi bekliyordu. Onu içeri davet ettik ve yanına oturmadan önce telefonlarımızı şarja taktık.

"Sanırım dün gece uyumadın?" dedi Josh'a. "Hayır, efendim."

"Sizi temin ederim ki Bay Longo'yu aramak için hala tam bir ekibimiz var. Ancak sizden bize yardımcı olabilecek bazı bilgiler almayı umuyoruz."

Sonraki yarım saati onlara Scottie'nin en sevdiği şeyleri anlatarak geçirdik - tavuğu, uygulamaları, tersine Elton John müziği. Bunlardan herhangi birinin onu bulmalarına nasıl yardımcı olacağından tam olarak emin değildim, özellikle de bu noktada bu şeylerin hiçbirine sahip olamayacağı için. Dışarıda onu arayan bir polisin bile evde olmaması düşüncesi beni tedirgin ediyordu.

Memur gittikten sonra Josh'un ceketini çekiştirdim. "Hadi dışarı çıkalım." "Uyumak istemediğine emin misin?"

"Pozitif. Sadece işemem lazım."

Hızlıca tuvaleti kullandıktan sonra arabaya döndük ve bu kez grup evinin bulunduğu mahalleden birkaç mil ötedeki başka bir bölgeye gittik. Belli bir nedeni yoktu ama biraz uzaklaşmamız gerekiyordu. Park ettikten sonra Josh ve ben tekrar ayrıldık ve farklı yönlere doğru ilerledik. Yolun her adımında sessizce dua ediyor, sanki bir mucize diliyormuşum gibi hissediyordum. Ne kadar çok zaman geçerse, bulma ihtimalimiz o kadar azalıyordu.

Scottie zarar görmemiş.

Her birimiz kilometrelerce yürüdük ve yetkililerin üzerinde Scottie'nin yüzünün olduğu broşürleri dağıttık. Tanrım, o fotoğrafta Brad'e ne kadar da benziyordu. Sonunda, yine hiçbir ipucu bulamadığımız uzun bir gün oldu.

Karanlık tekrar çöktüğünde, çözüldüğümü hissettim ve Josh'un da aynı noktaya geldiğini söyleyebilirdim. Şimdiye kadar Woodsboro'nun her köşesi araştırılmıştı. Josh ve ben, dün gece bir marketten aldığı atıştırmalıklar dışında bir şey yememiştik. Şu anda ikimiz de aç hissetmesek de, bir gece daha arayış için yiyeceğe ihtiyacımız olacağını biliyordum. Ve bir noktada, vücudumun kapanacağını biliyordum.

Tuvaleti kullanmak için evde durmaya ve yolda aldığımız fast food yiyecekleri atıştırmaya karar verdik. İşe yarar bir şeyler bulmak için elimden geleni yapmıştım. Glütensiz diyetimin böyle zamanlarda bir önemi yoktu.

Lorraine bizi arayarak Wayne'in evinden ayrılıp kendi evinde duş alacağını ve birkaç saat uyuyacağını söyledi, bu yüzden döndüğümüzde ev boştu. Josh ve ben mutfak masasında karşılıklı oturup yemeklerimizi mideye indirirken ortalık o kadar sessizdi ki neredeyse ürkütücüydü. Bir noktada gözlerimiz kilitlendi. Josh'un yüz ifadesi benim şu anda yüzümde olduğunu hayal ettiğim kadar umutsuzdu.

Birkaç kez konuşmaya başladım ama ağzımdan bir şey çıkmadı. Josh'a her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilmeyi diliyordum ama buna yürekten inanmadığım sürece bunu söylemeyecektim. Telefonla aranmak fikri beni dehşete düşürüyordu, ancak bir yandan da haber almak için yanıp tutuşuyordum. En kötüsüne hazırlandığım için sınırlarım gerilmişti. Her ihtimale karşı hazırlıklı olmalıydım.

Tam tekrar yola çıkmak üzereyken Josh'un cep telefonu çaldı. Numarasını polise vermiştik ve kalbim tahmin ettiğimden daha derine battı.

CHAPTER 31

CARLY

"HELLO?" JOSH'S HAND telefonu kulağına götürürken titredi.

Gözleri bir o yana bir bu yana hareket ederken göğsü inip kalkıyordu.

Bir haber var. Sadece ne olduğunu bilmiyordum. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Başını sallamaya devam etti ve aniden dudakları titremeye başladı.

Bana baktı. "O yaşıyor. Onu buldular. Yaşıyor! O iyi."

O iyi. Bir

şeyi yok.

Aman Tanrım! O iyi!

Gözyaşlarına boğuldum, içimden büyük miktarda hava kaçtı. Vücuduma oksijen geri gelmiş gibi hissediyordum. Buraya geldiğimden beri yürüyen bir kabuk gibiydim ve yeniden hayattaydım.

Josh volta atarken elini saçlarının arasında gezdirdi. "Nerede o? Yanına gidebilir miyiz?" Başını sallamaya devam etti ve bana dönüp fısıldadı, "Onu buraya getiriyorlar." Biraz daha başını salladı. "Tamam. Tamam. Tamam. Tamam. Teşekkür ederim, memur bey. Çok teşekkür ederim."

Telefonu kapattıktan sonra Josh telefonu fırlattı ve dizlerinin üzerine çöktü. Başını ellerinin arasına aldı ve ağlamaya başladı. Ona doğru yürüdüm ve diz çökerek yerde ona katıldım. İkimiz de sevinç gözyaşları dökerken birbirimize sarıldık. Aşk gözyaşları.

Birkaç dakika sonra burnumu çektim ve "Onu nerede bulmuşlar?" diye sordum.

Josh'un gözleri parladı. "Adamın biri çocuklarının salıncak setine bağlı kulüp binasında bir ayı olduğunu düşündüğü için polisi aramış. Tanrıya şükür ateş etmemiş. Oraya vardıklarında ayı olmadığını görmüşler. Scottie'ymiş." Josh gözlerini sildi. "Tanrı bilir ne kadar zamandır bu kulüp binasının içinde saklanıyordu. Tek bildiğim bu. Sağlık görevlilerinin onu eve götürmeden önce kontrol ettiklerini söylediler ama iyi görünüyordu, belki de bir şekilde yiyecek ve su bulmuştu çünkü susuz kalmış gibi görünmüyordu."

Lorraine'i arayıp harika haberi verdikten sonra Josh ve ben arabanın gelmesini beklerken yerimizde zor duruyorduk. Sonunda geldiğinde, onları dışarıda karşılamak için koştuk.

Bir memur arka koltuğu açtı ve Scottie'yi dışarı çıkardı. Sarı saçları dağınıktı ve gömleğinde biraz kir vardı ama onun dışında harika görünüyordu. Tıpkı bizim Scottie gibi.

Josh ellerini Scottie'nin yanaklarına doladı ve yüzünü öptü. "Ödümüzü kopardın dostum."

Scottie'nin kolunu okşadım. "İyi olduğun için çok mutluyuz."

Gözleri puslu olan Scottie biraz şaşkın görünüyordu, muhtemelen hâlâ kaybolma deneyiminin şokundaydı. Ekranı siyah olmasına rağmen iPad'i hâlâ elindeydi. Muhtemelen uzun zaman önce ölmüştü.

Bana baktı ve cihazını işaret etti.

"Evet. Evet!" Elimi uzattım, onun için bir şey şarj etmekten hiç mutlu olmamıştım. "Senin için şarj edeceğim. En azından bunu yapabilirim." Telefonumun şarj aletine takmak için eve koştum.

İki polis bize içeride eşlik etti. Scottie kanepedeki yerini aldı ve o tabletinin şarj olmasını beklerken ben de telefonumu ona uzattım. En sevdiği yayın sitesini açtım ve neyse ki o an için yeterli görünüyordu.

"Bu ev tam olarak neredeydi?" Josh polislerden birine sordu.

"Grup evinden bir milden biraz fazla uzakta. Ona araba çarpmamış olması bir mucize."

Tavana baktım ve Brad'i düşündüm. *Kardeşi ona göz kulak oluyordu.*

Josh Scottie'ye baktı. "Sahibinin orada ne kadar kaldığından haberi yok mu?"

"Hayır. Adam onu bir saat kadar önce fark etti. Kulüp binasının içinde hareket eden bir gölge görmüş ve daha önce bahçesine girdikleri için bunun bir hayvan olduğunu düşünmüş."

"Tanrı'ya şükür Scottie'nin kalbi çocuk gibi," dedim. "Muhtemelen salıncak setini gördü ve onu o bahçeye çeken de bu oldu. Güvenli bir yerde olduğu için şanslıyız."

"Sağlık görevlileri onu olay yerinde kontrol etti. Onu acil servise götüreceklerdi ama hayati değerleri iyi ve susuz kalmış gibi görünmüyor. Bir şekilde yiyecek ve suya erişimi varmış. Bir marketten bir şeyler çalmış olabileceğinden şüpheleniyoruz çünkü

Bay Longo'nun tarifine uyan biri hakkında ihbarda bulunmuşlar. Bir adamın içeri girip buzdolabından bir şişe kızılçik suyu ve bir kutu Oreos aldıktan sonra dışarı çıktığını bildirdiler. Kasadaki yaşlı kadının bacağı sakatmış ve adamın peşinden koşmak istememiş. Kadın, adama bağırdığında adamın kendisine boş boş baktığını söyledi. Yani bu Scottie'nin davranışıyla ilgili raporunuzla aynı doğrultuda. Ama bu rapor onu bulmamızdan kısa bir süre önce geldi, bu yüzden bağlantıyı kuramamıştık. Her neyse, bu neden iyi durumda olduğunu açıklayabilir. Her halükarda, ona su ve birkaç granola bar verdik, ama eminim hala açtır."

"Scottie kaçan bir hayduttu." Josh güldü. Kapı hızla açıldı ve Lorraine içeri girdi.

Scottie'ye doğru hücum etti. "Bizi çok endişelendirdin." Scottie onu görmezden gelerek telefonuyla oynamaya devam etti.

Onu birkaç saniye tuttuktan sonra Lorraine memurlarla birlikte durduğumuz yerde bize katıldı.

"Ben Lorraine Longo, teknik olarak Scottie'nin vasisiyim," dedi elini uzatarak. "Ama muhtemelen bildiğiniz gibi, grup evine taşınmadan önce Carly ve Josh ile birlikte yaşıyordun."

Polislerden biri ona "Onu o eve geri götürmeyi düşünüyor musunuz?" diye sordu.

Lorraine yol göstermemiz için bize doğru baktı.

"Hayır," dedi Josh kararlılıkla. "En azından yakın zamanda değil. Henüz o kadar ileri gitmedik."

"Tamam, onu buraya getireceğimizi onlara bildirdik çünkü Bayan Longo bulunması durumunda böyle yapmamızı söyledi. Grup eviyle irtibata geçmeniz ve planlarınızdan haberdar etmeniz gerekecek."

"Yapacağım, Memur Bey," dedi Josh. "Onu sağ salim eve getirdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Memur başıyla onayladı. "Bizim işimiz bu evlat. Bu bizim için bir zevk."

Memurlar kapıdan çıkmak için döndüler ve Scottie kanepeden atladı. Josh'un yanına geldi ve soyunmaya başladı. Josh buna bir son verdiğinde pantolonu bacaklarının yarısına kadar inmişti.

"Bunu hep yapar mı?" Polislerden biri kıkırdadı.

"Banyo yapmak istiyor," diye açıklamaya çalıştım. "Pek kurnaz değildir." "Tamam, gecenize devam etmenize izin vereceğiz," dedi. rahatsız edici.

Kapı kapandıktan sonra Josh gömleğini çıkarıp fırlattı. "Hayatımda soyunduğum için hiç bu kadar mutlu olmamıştım." Güldü. "Hadi, Scottie! Gidip bir duş alalım!"

"Erkek duşu partisi!" Güldüm.

Josh daha sonra yanına yedek kıyafet almadığını fark etti ve Wayne'in eski dolabına girerek kendisi ve Scottie için birkaç şey aldı.

Onlar banyoya girip kaybolduktan sonra kapıdan bangır bangır müzik sesi geliyordu. İçeride gerçek bir kutlama vardı. Son birkaç günün tüm duyguları bir anda üzerime çökmüş gibiydi. Lorraine Scottie'nin tavuğunu hazırlamak için mutfığa gitmişti ve ben kanepeye oturup ellerime kapanarak hıçkırarak ağladım. Bugün çok şanslıydık. Çok şanslıydık.

Josh ve Scottie ortaya çıktıklarında her ikisinin de saçları ıslaktı ve üzerlerinde Wayne'in kıyafetleri vardı ama çok dardı.

Josh omuzlarımı şakacı bir şekilde salladı ve alay etti, "Alınma ama kırk sekiz saat sonra limon kesmez, Balkabağım. Bence şimdi duş almalısın."

"Tavsiyeniz için teşekkürler. Ben de aynı fikirdeyim. Bu sefer haklısın. Ben de giyecek bir şeyler bulabilecek miyim bir bakayım."

Üzerime geçirebileceğim bir şeyler aramak için Wayne'in odasına girdim. Çekmeceleri kontrol ettiğimde şanssıma inanamadım. Görünüşe göre buraya son geldiğimde tek bir tanga bırakmıştım. Wayne'in yeşil ekose gömleklerinden birini ve bir çift ipli şortunu aldım, böylece yarın mağazaya gitme ya da geldiğim kıyafeti yıkama şansım olana kadar idare edebilirdim.

Sıcak bir duş hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Su üzerime yağarken Tanrı'yla konuştum ve Scottie'yi bugün sağ salim geri getirdiği için O'na resmen teşekkür ettim. Ardından Brad ve Wayne ile konuştum ve bunun bir daha asla yaşanmaması için elimden geleni yapacağıma dair onlara söz verdim. Tüm duygularıma rağmen, muhtemelen hayatımın en iyi duşuydu, sadece kalbimde taşıdığım şükran duygusu için değil, aynı zamanda duş almadan iki gün geçirdiğimi hiç hatırlamadığım için.

Dışarı çıktığımda Lorraine mutfaktaydı. Scottie çoktan masaya oturmuş tavuğunu yiyordu.

Bana şöyle bir baktı. "Ne kadar ilginç görünüyorsun."

Kareli ekose gömleğime baktım. "Sanırım gülünç demek istedin." Güldüm. "O tavuğu nasıl bu kadar hızlı yaptın?"

"Çok fazla yapıyordum, donduruyordum ve gruplar halinde grup evine götürüyordum. Dondurucumda hala biraz vardı, ben de yanımda getirdim. I

"Açlıktan öleceğini düşündüm."

Scottie'nin yemeğini en hızlı yediğini gördüğüm andı. Ve hayatımda hiç kimsenin yemek yediğine şahit olmaktan bu kadar mutlu olmamıştım.

"Josh nerede?" Ben sordum.

"Scottie'nin grup evindeki bazı eşyalarını almaya ve senin ve onun ihtiyaç duyabileceği bazı yedek kıyafetleri ve diğer şeyleri almak için mağazaya gitti."

Scottie yemeğini bitirdiği sırada Josh geri döndü ve Lorraine evine geri döndü.

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi yine sadece üçümüz vardık.

Josh sadece Scottie'nin eşyalarının çoğunu toplamakla kalmadı, aynı zamanda bizim için paket servis ve Walmart'tan bazı şeyler de aldı.

"Walmart'tan ne aldın?" Ben sordum.

"Kendime birkaç parça kıyafet aldım. Yarın kendi eşyalarını seçmek isteyebileceğini düşündüm ama sana yedek iç çamaşırı, bu gece için pijama ve seni Howdy Doody gibi göstermeyecek bir kıyafet aldım."

Wayne'in ekose desenli gömleğine tekrar baktım ve kıkırdadım. "Ne söylemeye çalışıyorsun?"

Göz kırptı. "Ayrıca çekirdeklerin için biraz limon, biraz kahve ve kahvaltı için bir şeyler aldım. Bilirsiniz, temel ihtiyaçlar."

"İç çamaşırı bedenimi nereden biliyorsun ki?"

"Senin bedeninde görünen bir kadın vardı, ben de ona kaç beden iç çamaşırı giydiğini sordum. Sapık olduğumu düşündü."

"Ciddi misin?"

"Hayır." Güldü.

"Diyecektim ki, o kadın muhtemelen sana benzeyen bir adamın iç çamaşırlarıyla ilgilenmesinden heyecan duymuştur."

"Paketlerden birini yırtıp açtım ve en iyi tahminimi yaptım. Ama geçmişte iç çamaşırlarınızı da okşamıştım, bu yüzden bedeninizi az çok biliyordum."

Başımı salladım ve güldüm.

Yemeklerimizi oturma odasına götürdük, böylece Scottie'nin yanına oturabildik, ikimiz de onun yanından uzun süre ayrılmak istemiyorduk.

"Plan nedir?" Yemeğimizi bitirdikten sonra sordum.

Josh bana döndü. "Hiçbir fikrim yok, Balkabağım." Gülümsedi.

"Uyumaya ne dersin? Başlangıç için iyi bir plan gibi görünüyor."

Esnedim. "Bunu yapmak için kesinlikle sabırsızlanıyorum."

"Sorduğunuzun bu olmadığını biliyorum. Umarım kafamı toparladıktan sonra Scottie ve yaşam koşulları hakkında ne yapacağıma dair daha iyi bir fikrim olur. Ama bu en erken yarına kadar olmayacak."

Geç olmuştu. Josh Scottie'yi yatması için yatak odasına götürdükten sonra, Josh'un kanepede uyumaya kalkışmayacağını umarak Wayne'in odasına gittim. Nerede uyuyacağı konusunu açmakta tereddüt ediyordum çünkü bugün yaşadığımız her şeyle kıyaslandığında bu konu önemsiz görünüyordu. Olayları kendi akışına bırakmaya karar verdim.

Benim için aldığı eşyaların olduğu çantayı açtım. Küçükler bölümünden alınmış gibi görünen sevimli bir çift pembe eşofman altı ve ona uygun bir sweatshirt çıkardım. Ama bana uyuyorlardı. Ayrıca altı paket bikinili külot almıştı ve gerçekten de yırtılmıştı. Sonra bahsettiği pijamayı çıkardığımda çenem düştü. Yetişkin, ayaklı bir tulumdu!

Ne oluyor be?

Yatak odasının kapısında belirdi. "Pijamalarını beğendin mi?" "Bu da ne?"

"Bu gece seninle aynı yatakta yatacağım," diye açıkladı. "Ve şu anda yatmaktan başka bir şey yapmıyor olsam da, sabah kalktığımda ellerimi senden uzak tutmak için alabileceğim tüm yardıma ihtiyacım olacak."

Yaşadığımız cehennemden sonra kaybedecek bir şeyim yokmuş gibi hissederek Howdy Doody gömleğimin düğmelerini açtım ve Wayne'in kıyafetlerini onun önünde çıkardım. Josh, çıplak göğüslerimin ve tangamın kısa süreli görüntüsüne bakarken sertçe yutkundu. Pijamalarımın içine girip fermuarlarını sonuna kadar çekerken gözlerini her saniye üzerimden ayırmadı.

"Tamam..." Titrek bir nefes verdi. "Bu çok acımasızcaydı ve amacımızı boşa çıkardı, biliyorsun."

"Daha önce görmediğin bir şey değil Mathers," diye alay ettim yatağa tırmanmadan önce.

Birkaç saniye sonra, onun sıcaklığını sırtımda hissettim. Josh kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Birbirimizden en son ayrıldığımızda koyduğumuz sınırlar, son iki günün deneyiminden sonra pencereden dışarı çıkmış gibi görünüyordu. Vücudu bedenimi sararken gözlerimi kapattım ve kendimi bunun tadını çıkarmaya bıraktım. Yarının ne getireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Josh'un kollarında uykuya dalmak bu gece ihtiyacım olan her şeydi.

CHAPTER 32

CARLY

THE FOLLOWING MORNING, Gözlerimi açtığımda Josh'ın bana baktığını gördüm.

n. "Hey..."

"Merhaba," dedi derin, sabah sesiyle.

"Beni uyurken mi izliyordun?"

Çenesini elinin üzerine koydu. "Öyleydim."

"Bu benim işim olmalı."

"Senden önce davranayım dedim; sen uyanıp beni izleyemeden ben seni ürpertici bir şekilde izleyeyim dedim." Göz kırptı.

"Scottie'nin uyandığını duydun mu?" Ben sordum.

"Hayır. Eğer uyusaydım, dışarıda olurum ve buradan manzaranın tadını çıkaramazdım." "Nasıl uyudun?"

"Kaya gibi," dedi. "Sen mi?" "Bir bebek gibi."

"Tulumla." Pijamalarımı çekiştirerek yan tarafımdan aşağı bir elektrik şimşegi gönderdi.

"Aynen öyle." Gözlerimi devirdim.

Josh elini belime koydu ve sıktı, dokunuşu bacaklarımın arasındaki kasları uyandırdı. Gözlerim dudaklarına gitti. Umutsuzca ona dokunmaya ihtiyaç duyarak uzandım ve parmaklarımı gür saçlarının arasından geçirdim. Gözlerini kapattı ve inledi. Bir an için kendi gözlerimi kapattım ve açmadan dudaklarının sıcaklığını dudaklarımda hissettim.

Eve

t.

Eve

t.

Eve

t.

Eve

t.

Dillerimiz umutsuzca yeniden tanışırken hemen ağzımı ona açtım. Parmaklarımı saçlarına geçirip ihtiyaçla çekmeye devam ettiğimde öpüşme

yoğunlaştı. Kaya gibi sert ereksiyonu

Bu aptal ayaklı pijamaların malzemesinden karnıma doğru. Bacağım vücuduna sarıldı. Ve... İşte o anda kapının patlayarak açıldığını duyduk, ardından yatakta bir gümbürtü duyduk.

Scottie.

"Bu da ne..." Josh homurdandı.

"Scottie!" Güldüm.

Aramıza girdi ve sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi kendini yerleştirdi. Yatak başlığına yaslanarak kendini rahatlattı ve cihazından bir video açtı. Josh ve ben gülümsedik. Scottie'ye sağ salim kavuştuğumuz için ikimiz de şanslı yıldızlarımıza şükreliyorduk.

"Sabahları buraya hiç gelmezdi," dedim. "Acaba hâlâ burada olduğumuzdan emin olmak için mi kontrol ediyordu?" dedim.

Josh kendini yataktan dışarı sürükledi. "Sen gelmiş geçmiş en iyi horoz engelleyicisin, Scottie."

Pusuya rağmen, Josh uyuduğu gri eşofman altının içinde hâlâ gözle görülür bir şekilde sertleşmişti. Kapıdan çıkıp kayboldu. Scottie araya girmeseydi işleri ne kadar ileri götüreceğimizi kim bilebilirdi?

Scottie yataktan memnun görüldüğü için onu orada bırakarak kalktım ve mutfaktaki kahve makinesinin yanında duran Josh'u bulmaya gittim.

Bir fincan kaldırdı. "Kahve?"

"Evet, lütfen." Gülümsedim. "Ben Paskalya Tavşanı gibi görünürken sen o tişörtün içinde çok seksi görünüyorsun."

Kahvenin makineden damlamasını beklerken tezgâha yaslandı. "Seni tepeden tırnağa örtme planım işe yaramadı, böylece sana kolayca erişemeyecektim. O kıyafetin içinde olsan bile şu anda seni hâlâ istiyorum." Saçlarını okşadı. "Konuşmamız gerek. Ama bu gece daha sonra. Belki Scottie yattıktan sonra. Tamam mı?"

Yutkundum. "Tamam..."

Scottie'den mi yoksa bizden mi bahsetmek istediğinden emin olamadığım için detay vermesini istemedim; bir yanım bunu öğrenmekten korkuyordu.

"Bugünün tadını hiçbir stres olmadan çıkarmak istiyorum,"

dedi. "Ne yapacağız?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Onunla takıl. Wayne'in filmlerini izleriz. Dondurma ye. Son iki günün kâbusundan kurtulmaya çalış." Eli benimkini buldu.

Parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. "Bu konuda şikayet ettiğimi duymayacaksın."

Josh beni kollarının arasına aldı ve çenesini başımın üstüne yaslayarak bana sarıldı.

Kapının çalınması birbirimizden uzaklaşmamıza neden oldu. "Bu kadar erken saatte gelen de kim?" diye sordu.

Josh telefona bakmaya gitti, ben de peşinden gittim. Bir polis memurunun orada dikildiğini görünce kalbim sıkıştı. Scottie'nin Wayne'in yatak odasında güvende olduğunu biliyordum ama ilk eğilimim paniklemek oldu. TSSB olmalı.

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz." Memur bana baktı ve kıkırdadı, bu lanet tulumun içinde ne kadar gülünç göründüğümü hatırladım. "Bay Longo'nun bulunduğu evin sahibi, saklandığı kulüp binasının altında yerde bu çerçeveli fotoğrafı buldu. Biz de size geri verebileceğimizi düşündük. Bay Longo grup evinden kaçarken bunu yanında bulundurmuş olmalı."

Fotoğrafı ondan aldım. Michael ve Vanessa'nın Noel partisinde üçümüzün çekilmiş bir fotoğrafıydı.

"Vay canına." Josh ağzını kapatarak fotoğrafa baktı.

"Bunu ona ilk gün onu grup evine bıraktığımızda vermiştim," diye açıkladım polise. "Geri verdiğiniz için çok teşekkür ederim."

"Bizim için bir zevk. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

Josh kapıyı kapatırken, "Tekrar teşekkürler memur bey," dedi. Hayranlık dolu bir bakışla bana döndü. "Scottie kaçmaya karar verdiğinde yanına iki şey aldı; cihazı ve üçümüzün birlikte çekilmiş bir fotoğrafı. Dışarı çıkmasının bir tür kaza olduğunu, sadece kapıyı açık bırakmalarının bir sonucu olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi bunu düşünmüş olabileceğini düşünüyorum." Josh başını kaşıdı. "Sanırım o..."

"Bizi arıyorlar," diye cümlesini tamamladım.

"Evet," diye mırıldandı Josh sersemlemiş bir halde.

"Lanet olsun, Carly." Göğsüm ağırlaşmıştı.

"Biliyorum."

Günü evin etrafında uzanarak geçirdik ve muhteşemdi. Yine de kendime normal pijamalar, birkaç parça giysi ve biraz yiyecek almak için Walmart'a hızlı bir yolculuk yaptım.

Artık neredeyse yatma vakti gelmişti ve biz yine oturma odasında takılıyorduk. Josh ve Scottie duş almışlardı ve şimdi iPad'de bir şeylere bakıyorlardı.

"Ne yaptığına bakın." Josh ekranı işaret etti. "Andy Warhol filtresini yine kendi yüzünün yüzlerce fotoğrafı üzerinde kullanıyor."

"Tıpkı eski günlerdeki gibi," dedim. "Kendini seviyor olmalı."

"Bu iyi bir kalite." Josh Scottie'nin saçını karıştırdı. "Keşke hepimiz kendimizi bu kadar çok sevseydik."

Scottie başını Josh'un omzuna koydu ve fotoğraflarla oynamaya devam etti. *Kalbim.*

"Bu gece çok sakın," dedim. "Evde olduğu için mutlu olduğu belli oluyor." Josh gülümsedi. "Onu suçlayabilir misin?"

"Hayır, yapamam."

"Ben de burada olmaktan mutluyum," dedi.

"Bizi böyle bir araya getirmek için Scottie'nin kaybolmasının gerekmesi çok çılgınca."

Josh, "Bunun olmasını istediğim şekilde olmadığı kesin," dedi.

Bir an için telefonuna baktı ve elini Scottie'nin omzuna koydu. "Yatma vaktin geçti dostum." Scottie'yi yatmaya hazırlamak için odasına götürdü.

Oturma odasına dönmesi sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyordu, ki bu da yapacağımız konuşma konusunda gergin olduğumu gösteriyordu.

Josh geri döndüğünde başını bir sürelğine kanepeye yasladı. Bugün ne kadar rahatlamış olsak da Josh hâlâ biraz dalgın ve bitkin görünüyordu. Hemen konuşmaya başlamadı ama ben daha fazla bekleyemeyeceğime karar verdim.

"Yani..." Boğazımı temizledim. "Konuşmamız gerektiğini söylemiştin..."

Bana döndü ve doğruldu. "Evet." Bacaklarını zıplattı. "Yani..." Durakladı. "Ben Chicago'ya dönerken Scottie'yle birlikte birkaç hafta burada kalmak isteyip istemeyeceğini öğrenmek istiyorum."

Gözlerim büyüdü. Söyleyeceğini düşündüğüm son şey buydu.

"Woodsboro'ya geri taşınıyorum, Carly. Buraya geri döndüğüm anda bu kararı verdim. Scottie eve sağ salım dönerse onu bir daha gözümün önünden ayırmayacağıma dair kendime söz verdim. Grup evine geri dönmesini istemiyorum. Ona kendim bakacağım."

"Vay canına." Başımı salladım. "Yani... sen eşyalarını toplarken benim burada kalmamı mı istiyorsun?"

"Temel olarak, evet. Sürekli olarak uzaktan çalışmama izin verip vermeyeceklerini görmek için işimle konuşmam gerekiyor."

"Ya yapmazlarsa?"

"O zaman istifa eder ve başka bir iş bulurum. Ya da Neil'in inşaat şirketinde yönetici olarak çalışırım ve Scottie için yarı zamanlı bir yardımcı tutarım. Grup evi olayını denemiştik, değil mi? Ama orada olmak istemediği açıktı. Burası onun evi. Burada olmayı hak ediyor ve yardımcı tutmam gerekse bile bunu onun için gerçekleştirmek istiyorum."

Düşünecek bir şey yoktu. Başımı salladım. "Elbette kalacağım." "Bu kalıcı değil," diye beni temin etti. "Kaliforniya'ya geri dönebilirsin. döndüğümde."

Aklıma gelen ilk şeyi söylerken midemde bir huzursuzluk hissettim. "Ya istemezsem?"

Bu onu şaşırtmış görünüyordu. Beni de şaşırttı.

"Burada istediğin kadar kalabilirsin," dedi bana. "Bunu biliyorsun. Sadece kendi hayatına geri dönmek *isteyeceğini* düşünmüştüm."

Gerçekten istediğim şey, bana kalmamı *teklif etmesiydi*. Ama bu konuşmayı o ve benim hakkımda yapmak istemiyordum. Hayatıyla ilgili büyük bir karar vermişti ve şu anda nerede durduğumuza dair karmaşık bir meseleyi de işin içine katmak adil olmazdı. Birlikte olamayacağımızı düşünmesinin nedenlerinin ayrı kaldığımız süre içinde sihirli bir şekilde ortadan kalktığını düşünmüyordum.

Derin bir nefes alarak sürece güvenmeye karar verdim. Geçici de olsa kader bizi tekrar bir araya getirmişti. Hiçbir şeyi fazla düşünmemeye, ne kadar uzun sürerse sürsün onunla geçirdiğim zamanın tadını çıkarmaya ve hatta Josh işleri yoluna koymak için Chicago'ya dönerken Scottie'yle baş başa geçirdiğim zamanın kıymetini bilmeye yemin ettim.

Tüm endişelerimi onun üzerine boşaltmak yerine, sadece başımı salladım. "Doğru kararı veriyorsun Josh."

Rahatlamış bir nefes verdi. "Öyle mi düşünüyorsun?" "Kesinlikle."

"Lorraine'den velayeti bana devretmesini isteyeceğim. Sence kabul eder mi?"

"Aslında biliyorum. İkimiz de ona bakabilecek durumda olmadığını biliyoruz.

Ve sanırım sizin resmi olarak görevi devralmak istemeniz onu rahatlatacaktır."

"Bu işi kalıcı olarak üstlenerek boyumu aştığımı düşüneceğinizden endişe ediyordum."

Ona daha yakın oturmak için hareket ederek elimi onunkinin üzerine koydum. "Kendini kanıtladın, Josh. Hem de defalarca. Gerçek şu ki, bu konuda mükemmel olmasan bile, kimse onu senin kadar sevemez. Onun

sahip olduğu en yakın şey sensin.

aileye. Ve bence Scottie, vasisi sen olduğun için dünyanın en şanslı erkeği olacak."

Kalmamı iste. Josh'un beni bu planlara dahil etmesinden daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama bunu önerecek kişi o olmalıydı. Kaliforniya'ya dönmek istemediğimi zaten ima etmiştim. Top onun sahasındaydı. Hiçbir şey için zorlamayacağımdan emindim. Geleceğin ne getireceği konusunda endişelenmeye başlamadan önce Chicago'dan dönmesini bekleyeceğime yemin ettim.

Sürece güvenin.

Yatmadan önce duş almaya karar verdim. Tekrar Josh'ın etrafında olmak beni çok azdırmıştı -özellikle de bu sabah başladığımız şey meyvesini vermedikten sonra.

Suyun altında elimi aşağı kaydardım ve klitorisimin etrafında dolaştırdım. Bugün bütün gün Josh'un bana dokunmasını o kadar çok istemiştim ki. Bu gece yine benimle aynı yatakta yatmayı planlayıp planlamadığından emin değildim ama her iki durumda da, önümde hüsrarla dolu bir gece daha olduğundan oldukça emindim.

Birkaç dakika sonra banyonun kapısı açıldı. Scottie olduğunu düşünerek sıçradım, ama buğulu cam kapıdan uzun boylu, kaslı, saçları beni siken silueti gördüğümde Josh olduğunu anladım.

Duşun kapısını kaydırarak açıp içeri girdiğinde midem taklalar attı, çırılçıplaktı. Gözlerim onun muhteşem vücudunda gezindi. Onu uzun zamandır böyle görmemiştim ve bir daha asla böyle bir fırsatım olmayacağını düşünmüştüm. Dolgunlaşmış sikinin ucundaki dölleri parlıyordu. Bakakaldığım için utandım - bana seslendiği zamanın travması hâlâ üzerimdeydi - ondan uzaklaşıp duş başlığına doğru döndüm.

Sıcak bedeni sırtıma bastırıyor, sesi tenimde titreşiyordu. "Merhaba."

"Şey, merhaba," diye fısıldadım. "Bu iyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye nefes aldım.

Sıcak, sert aletini bana doğru yerleştirip kıkımın yanakları boyunca kaydırırken kaslarım sıkıştı.

"Bu güzel kıcı özledim." "O da seni özledi." Gülümsedim.

"Bütün gün senin için ölüyordum, Carly." Bir kolunu belime doladı. "Seni sabunla yıkardım, ama dürüst olmak gerekirse, kokmanı istiyorum."

"Bu gece benden başka bir
şey istemiyorum."
Bacaklarım titriyordu.

"Birbirimizden ayrıldığımız andan itibaren seni becerme
fantezilerimden vazgeçemedim." Kulağıma konuştu, "Başka kimseyle
birlikte olmadım. Başka kimseyi *istemiyorum*. Sadece seni istiyorum. Ve
sana şu anda ne kadar çok olduğunu göstermem gerekiyor."

"Beni al," diye yalvardım.

"Seni sertçe becermek istiyorum. Tamam
mı?" Titreyerek başımı salladım. "Bunu
ben de istiyorum." "Öyle mi?"

Klitorisime masaj yaptı.

"Evet, lütfen."

"Çok kibar." Kıkırdadı. "Kollarını duvara yasla. Tutunman gerekecek."

İhtiyaçtan titreyerek tam olarak söylediği gibi yaptım ve iki elimi de
ıslak fayans duvara koydum.

Sert aleti hâlâ kıcımın yanaklarına dayanıyordu ama henüz içime
girmemişti.

"Sikimin içine girip çıkmasını ve tekrar içine boşalmasını izlemek için
sabırsızlanıyorum."

Hiçbir uyarıda bulunmadan içime girdi, sıcak ve ıslak sürtünme, güzel
yanık içimde bir ateşi tutuşturdu.

"Bunu özledim, bebeğim." Taşaklarının derinliklerine inerken inledi.

"Hem de çok."

"Ben de." Duvarlarım onun etrafında kenetlenirken nefes nefese kaldım.

"Sana bu şekilde ihtiyacım olsun istemiyorum ama var." İçime daha hızlı
pompaladı. "Sorun yok," diye nefes nefese kaldım.

"Kendimden nefret ediyorum ama bunu çok *seviyorum*." Çekildi ve
sonra daha sert soktu. "Bana sahiptin Carly, ama asla benim
olamayacakmışsın gibi hissediyorum."

İtiş gücü.

"Ben seninim," diye mırıldandım. "Seni çok özledim Josh."

İtiş gücü.

"Ben de seni özledim bebeğim. Bunun için cehenneme gideceğim ama
şu an umurumda değil. Sana çok ihtiyacım var. İhtiyacım yokmuş gibi
davranmaktan bıktım."

İçime girip çıkarken klitorisimi tekrar daire içine aldı. "Canını
acıtıyorsam söyle."

"Acımıyor. Dayanabilirim."

Sözlerimi ciddiye aldığı için taşakları bana çarptı. Hiç bu kadar yoğun, bu kadar güzel sert olmamıştı.

Omzumu hafifçe ısırdı. "Carly..." Vücudu kasıldı ve içime sıcak bir sperm doldu. "Kahretsin, bunu durduramıyorum. Bu çok fazla. Boşalmam gerekiyordu."

Birkaç saniye sonra kendi doruk noktam içimde yükseldi, hareketlerimizin ritmi azalınca kadar saf coşkunun nabzı merkezime doğru atıyordu.

Orgazmdan çıktıktan sonra beni parmakladı. "Spermlerimi içinde hissetmeyi seviyorum." Josh nazikçe sırtımı öptü ve ben doyuma ulaşmış bir şekilde duvara yaslanmaya devam ederken arkamda oyalandı. "Senden damladığını görmeyi daha da çok seviyorum," diye geveledi.

Nefes nefese, "Josh... Ben..." diye mırıldandım. "Ne oldu bebeğim?"

"Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne yapabileceğini biliyorum." Beni çevirdi ve alnını alnıma dayadı. "Beni yatağa götür ki bunu tekrar yapabilelim. Çünkü bu gece seninle işim bitmedi."

CHAPTER 33

JOSH

I'D NEEDED TO Chicago'da iki haftadan biraz fazla kalacağım.

New Hampshire'a dönüş yolundaki uzun yolculuk yorucuydu ama arabamı getirmek istediğim için uçmak yerine arabayla gittim. Diyelim ki, bu bana düşünmek için çok fazla zaman vermişti - özellikle de Carly'nin gitmesini istemediğim gerçeği hakkında. Ve bencil bir pislik gibi görünmeden bunu ona söylemem gerekiyordu. Aynı zamanda, ondan kalmasını istemek, Kaliforniya'daki hayatından vazgeçmesini istemek anlamına gelecekti. Ayrıca Brad'e ihanet etmeyeceğime dair ettiğim yemini hiçe sayacak şekilde ona bağlanmam anlamına gelecekti.

Kalbimin derinliklerinde, sırf yapmam gerektiğini düşündüğüm için ona karşı hissettiklerimi durduramayacağımı biliyordum. Brad ile bu konuda gerçek bir konuşma yapmak, onun nerede durduğunu gerçekten bilmek için her şeyimi verirdim. Ama bana bir ipucu göndermesi için dua etmiş olmama rağmen bunu asla öğrenemeyecektim.

Woodsboro'ya varmadan önce yaklaşık beş mil yolum vardı. Komşu kasaba Shearborn'dan geçerken uzakta bir tabela fark ettim.

Francis Manastırı: Aziz Francis'in Trappist Rahiplerinin Evi

Geniş, çimenli bir arazinin ortasında, bir tepenin arkasına kurulmuş güzel bir yerleşkeydi. Birbirine bağlı çok sayıda binanın yanı sıra yan tarafta büyük bir katedral de vardı. *Vay canına*. Wayne'in onca parayı bağışladığı yer burasıydı. Bu bölgede yaşadığım onca yıl boyunca bu mülkü nasıl fark etmemiştim?

Son anda verdiğim bir kararla frene bastım ve arabamı geri döndürerek manastırın otoparkına girdim. Evdeki not defterlerini bulduğumdan beri bu yer benim için bir gizemdi. Wayne için neden bu kadar önemli olduğunu anlayamıyordum. Belki de mesele keşişler değil, onların kendisi için yapabilecekleriydi. Ama o bağışları yapmak için kendine göre sebepleri olmalıydı.

Ana giriş kapısının zilini çaldığımda bir dizi çan sesi duyuldu. Uzun, siyah bir pelerin giymiş bir adam kapıyı açtı.

Kendimi neyin içine soktum ben?

Sesi alçak ve nazikti. "Size yardımcı olabilir miyim?" Gözlerimi kırptım. "Emin değilim."

"Başın belada mı?"

"Hayır, hayır. Özür dilerim." Omzunun üzerinden Wayne'in muhtemelen parasını ödediği boş girişteki büyük bir dini heykele baktım. "Ben... sadece burayı merak ediyorum. Benim için çok şey ifade eden biri için çok şey ifade ediyordu."

"İçeri gelmek ister misiniz?"

Bir an düşündüm. Saat geç olmasına rağmen içeri girmeye mecbur hissettim kendimi; sanki burası beni çağırıyordu ve arabayla oradan geçmem bir şekilde tesadüf değildi.

"Tabii. Teşekkür ederim."

Beni girişin hemen dışındaki küçük bir oturma odasına götürdü. "Buralardan mısınız?" diye sordu.

"Aslında Woodsboro'daki evime geri dönüyorum. Chicago'dan taşınıyorum ama burada büyüdüm."

"Seni geri getiren nedir?"

"Özel ihtiyaçları olan yetişkin bir aile üyesine bakacağım." Durakladım. "Benimle konuşuyorsun. Neden keşişlerin sessiz olduğunu sanıyordum ki?"

Kıkırdadı. "Biz burada sürekli sessizlik içinde değiliz. Bugünlerde bu çok nadir. Yine de sessizlik anlarımız olur ve boş konuşmalardan kesinlikle kaçınırız."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu boş konuşma sayılmaz mı?"

"Başkalarına yardımcı olmak için sohbet etmek gerektiğinde, bu teşvik edilir. Biraz rehberliğe ihtiyacınız olduğu izlenimini edindim."

Haklısın. Sonraki birkaç dakikayı isim vermeden Scottie'yle ilgili durumu ona anlatarak geçirdim. Ama sonunda kendime engel olamadım.

"Aslında Scottie'nin babasını tanıyor olabilirsiniz."

Ellerini kucağında birleştirdi. "Oh?" "Wayne Longo."

Adamın gözleri büyüdü. "Wayne Longo... evet, bu ismi kesinlikle tanıyorum."

"Olabileceğini düşündüm. Belli ki burası onun için çok önemliymiş. Wayne'in evinde üzerinde bu manastırın adı yazan bir sürü not defteri buldum."

ev. Sanırım bunlar için çok para bağışlamış olmalı." Keşiş başını salladı. "Gerçekten de öyle."

"Neden olduğu hakkında bir fikriniz var mı? Yani, kimsenin sizin güzel kuruluşunuza vermek için bir nedene ihtiyacı olduğundan değil, ama-"

"İnsanlar özel dua talepleriyle manastıra bağışta bulunuyor. Biz de onların taleplerini günlük dualarımıza ekliyoruz."

"Wayne otomatik ödemede falan mıydı?" Şaka yaptım.

Hiç gülümsemedi. "Wayne'in her zaman tek bir isteği vardı: Oğlu için dua etmemiz, böylece Wayne'e bir şey olması durumunda Scott'a her zaman göz kulak olunması, güvende olması ve onunla ilgilenilmesi."

Bunun kafama dank etmesi için bir an bekledim.

"Gerçekten..." "Evet. İsteddiği tek şey buydu."

"Vay canına."

"Görünüşe göre duaları kabul olmuş."

Gözlerimi kaçırdım, bu açıklamayı kabullenmiştim. "Evet.

Sanırım öyle." "Seni rahatsız eden başka bir şey var..." dedi.

Bu keşişin altıncı hissi vardı. Geri çekilmek için bir sebep yoktu.

"Sana söylediğim gibi, Wayne'in büyük oğlu Brad, Wayne ölmeden önce bir kaza sonucu vefat etti." Biraz hava aldım. "Korkarım Brad'in nişanlısına, yani ölmeden önce nişanlı olduğu kadına aşık oldum. Scottie'ye birlikte bakıyorduk ve bu süreçte birbirimize aşık olduk. Onu nasıl sevmeyeceğimi bilmiyorum ama arkadaşşıma ihanet ettiğim için kendimle nasıl yaşayacağımı da bilmiyorum."

Adamın yüz ifadesi değişmedi. Az önce itiraf ettiğim şeyden etkilenmemiş görünüyordu. "Arkadaşınızın artık böyle şeylerle ilgilenmekten çok daha büyük bir amacı var," dedi.

"Bunu nereden biliyorsun?"

"O Tanrı ile birdir. Artık ne kıskançlık ne de ihanet duygusu biliyor. Bu yaşamın ötesinde, bu tür şeylerin zehir olduğu anlaşılır. Tanrı'nın yanında bunlar yoktur. Sadece sevgi ve bağışlama vardır."

"Brad'in burada sahip olması gereken hayatı yaşadığım için bana kızmayacağını mı söylüyorsun? Bunun haksızlık olduğunu düşünmez miydi?"

"Dünya'da bildiği o hayat sona erdi evlat. Brad daha iyi bir yerde. Ama böyle şeylerle ilgileniyor *olsaydı* bile, senin ve onun istediği şey birlikte olmaksa, sevdiklerinin acı çekmesini isteyeceğinden şüpheliyim. Ama tekrar ediyorum, Brad Tanrı'nın yanında ve şu anda yaptıklarınız artık onu ilgilendirmiyor."

Onun bakış açısı, en azından benim umutsuzca inanmak istediğim bir bakış açısıydı.

Başımı salladım. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim, sanırım burada olanlarla ilgili duygularını geride bıraktı. Çoğu gün onun gerçekten gittiğini kavramak benim için hâlâ zor."

"O gitmedi," diye düzeltti adam. "O Tanrı'nın yanında, evlat. Ve sen buradasın, onun kardeşine bakıyorsun. Ve sevgilinin kırık kalbini onarıyorsun..." Durakladı. "Adı ne?"

"Carly."

"Carly." Bir an için gözlerini kapattı. "Tanrı ikinizi de korusun."

"Teşekkür ederim. Nazik sözleriniz için minnettarım." Oturduğum yerden kalktım. "Geri dönmek zorunda olsam da, bugün buraya uğramam gerektiğini hissediyorum. Bana ne kadar yardımcı olduğunuzu tahmin bile edemezsiniz. Bu tam da ihtiyacım olduğu anda geldi."

"Bu işler böyle yürür evlat."

Keşiş bana dışarı kadar eşlik etti ve oradan hiç beklemediğim bir huzur hissederek ayrıldım. Brad'den ya da Wayne'den, belki de ikisinden birden bir hediye gibi hissettim.

Bugünkü yolculuğum boyunca Brad'le konuşabilmeyi diledim. Şimdi onun benimle o Trappist keşiş aracılığıyla iletişim kurduğuna inanmayı seçtim. Ya da belki de eve döner dönmez yapmam gerektiğini bildiğim şeyi yapmak için buna inanmak *zorundaydım*.

Carly katlamakta olduğu çamaşırları yere bıraktı ve beni görünce kapıya doğru koştu.

"Geri döndün!" Kollarını bana doladı. "Hey, Carly..." Kokusundan uzun bir nefes aldım. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim." Onu daha sıkı sıktım. "Çok özledim, bebeğim." Geri çekildi, şaşırmış görünüyordu. "Gerçekten mi?"

Alnından öpmek için eğildim. "Gerçekten..."

Scottie'nin internet gezintisini yarıda keserek kanepede yanına oturdum. "Ben de seni özledim dostum."

İlk başta benimle neredeyse hiç göz teması kurmadı. Sonra nihayet uygulamasındaki "banyo yap" simgesine basmadan önce bana baktı.

"Henüz değil." Güldüm, koltuktan kalktım. "Yakında ama, tamam mı?"

Carly karşımda durdu. "Yolculuk nasıldı?" Elimi kolunun üzerinde gezdirdim. "Uzun."

"Dairenden taşınırken her şey yolunda gitti mi?" "Neyse ki ev sahibi tüm mobilyalarımı saklıyor. O bir için aldı çal."

"En azından taşımakla uğraşmak zorunda değilsin."

"Aynen öyle."

"Patronun her şeyi onaylıyor mu?"

"Şimdilik, evet. Nasıl gittiğini göreceğiz. Chicago'ya geri dönmem gereken zamanlar olacak ama bu olduğunda Scottie'nin yerini dolduracağım. Umarım her şey yolunda gider."

Yere baktı. İçinde bulunduğu belirsizlik hissediliyordu. Bu benim hatamdı. Chicago'ya gitmeden önce her şeyi belirsizlik içinde bırakmıştım. Çünkü hâlâ beni geride tutan suçluluk duygusuna tutunuyordum. Artık öyle değil.

"Sen iyi misin?" Ona sordum.

"Evet." Gülümsüyormuş gibi yaptı. "Sadece işlerin ne durumda olduğundan emin değilim. Bu durum içimi kemiriyor."

"Ne düşündüğünü bildiğime dair bir his vardı içimde." Parmaklarımın tersiyle yanağını okşadım. "*Ben* de düşünüyordum. İkimiz hakkında. Scottie yatana kadar bu konuşmayı yapmak için bekleyecektim ama şimdi görüyorum ki bir saniye daha bekleyemez."

Elini kalbinin üzerine koydu, sanki kendini destekliyormuş gibi. Bu bana acı verdi. Bunun neden canını yakacağını düşündüğünü anlıyordum. Onu çok uzun süre en kötüsünü düşünmeye şartlandırmış, çok uzun süre kendimden uzaklaştırmıştım. Artık öyle değil.

Elini kendi elime aldım. "Carly, gitmene izin verdim çünkü Brad'e yapabileceğim en kötü şeyin seni sevmek olduğunu düşündüm. Bu yüzden sanki bu bir seçimmiş gibi bunun olmasını engellemeye çalıştım." Elini sıkarak güzel yeşil gözlerinin içine derin derin baktım. "Ama seni sevmekten *vazgeçemeyeceğimi* fark ettim. Ve kendime yapmamam gerektiğini ya da yapamayacağımı söylesem bile, bunun bir önemi yok. Hâlâ seviyorum." Derin bir nefes aldım. "Seni seviyorum, Carly Garber. Seni çok seviyorum ve gitmeni istemiyorum. Asla. Burada, ormandaki bu duvar deliğinde bizimle olmanı istiyorum. Ama sadece sen istersen. Müşterilerini dışarıda bırakmanı istemenin çok fazla olduğunu biliyorum ve-"

"İstediğim başka bir şey yok, Josh." Gözyaşları gözlerini boyadı. "Burada ikinizin yanında olduğum kadar hiç mutlu olmamıştım. İhtiyacım olan *her şey* burada." Scottie'ye ve tekrar bana baktı. "Ben sadece senin

sor." Ellerini yüzüme doladı. "Ve, aman Tanrım, ben de seni seviyorum!"

Vücudum sonunda rahatlamıştı. Dudaklarımız birbirine kenetlenirken tek düşünebildiğim Scottie'nin bu gece uyumasını bekleyemeyeceğim oldu.

Bir şey eklemek için öpüşmemizi kestim. "Yardıma ihtiyacım olduğu için *değil*, senden bir daha ayrı kalmak istemediğim için kalmanı istediğimi vurgulamak istiyorum. Sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Saçlarıma masaj yaptı. "Uzun süre suçluluk duygusuyla mücadele ettin. Ne değişti?"

"Seni sevdiğimi bir süredir biliyordum. Bu yolculuktan döndüğümde sana neler hissettiğimi söylemem gerektiğini biliyordum ama bugün eve dönerken bir şey oldu." Tavana baktım, hâlâ o büyülü buluşmanın etkisindeydim. "İnanılmazdı ve hikâyenin tamamını sana başka bir zaman anlatırım. Ama şunu bil ki... Brad'in bizimle iyi olduğuna inanıyorum. Bugün bana o huzuru gönderdi. O bizi seviyor. Ve mutlu olmamızı istiyor."

"Vay canına. Tamam." Gözlerini sildi. "Tıpkı eski günlerdeki gibi Kaliforniya'ya dönmemi söyleyeceğinden korkuyordum."

"Bir daha asla, Balkabağım." Onu kaldırdım ve etrafında döndürdüm. "Kötü bir domuza aşık olacağını hiç düşünmüş müydün?"

"Yüzümü sevmeyi öğreneceğini hiç hayal etmiş miydin?" dedi onu yere bırakırken.

"Sadece yüzünü sevmekle kalmıyorum..." Alnımı onunkine yasladım. "İçinde gelecekteki çocuklarımı görüyorum."

Carly bana gülümserken şaşkın görünüyordu, gözleri parlıyordu. "Vay canına," diye fısıldadı.

Birbirimize sarıldıkça kendimi huzurlu hissetmeye devam ettim. Manastırdaki o buluşma beni özgür kılmıştı, çünkü kısmen buna inanmam *gerekiyordu*, böylece kendime mutlu olma izni verebilecektim.

Scottie'ye döndüm. "Dostum, Carly'nin kalıcı olarak bizimle kalması konusunda ne düşünüyorsun? Üçümüz yine birlikte yaşarız... ama bu sefer temelli?"

Tepkisi oturduğu yerden zıplamak, yanımıza gelmek ve cihazındaki banyo simgesine tekrar basmak oldu.

Sırtını sıvazladım. "İyi oynadın, adamım. Kaçış planın sadece seni ait olduğun yere döndürmekle kalmadı, sonunda benim de aklımı başıma getirdi. Bizi buraya geri getirdiğin için sana teşekkür etmeliyim."

Kadınımın dudaklarına bir öpücük kondurdum ve "Brad'in her zaman hayatının aşkı olacağını biliyorum... Ama umarım bir saniye için daha yerin vardır" dedim.

Carly bir kolunu bana, diğerini de Scottie'ye doladı. "Üç kişilik yerim var."

EPILOGUE

CARLY

BİR YIL SONRA

AN INTERESTING ENVELOPE posta kutusunu kontrol etmek için dışarı çıktığımda gözüme çarptı.

Aziz Francis'in Trappist Rahipleri'nden gelmişti ve Josh'a gönderilmişti. Çok merak ettiğim için yırtıp açtım ve içinde *Aziz Francis'in Trappist Rahiplerinden Bir Teşekkür* not defterlerinden biri olduğunu gördüm.

Hah. İlginç.

Josh'tan bahsetmişken, bu öğleden sonra çok uzun bir süre dışarıda kaldı ve eve dönmesi için sabırsızlanıyordum. Yapması gereken bazı işleri olduğunu söylemişti ama birkaç saattir yoktu.

Öte yandan Scottie ve ben tembel bir gün geçiriyorduk. O iPad'inin albümündeki fotoğraflar arasında gezinirken ben de kanepede yanına oturdum. Banyoda çıplak bir Josh'un daha samimi görüntülerine geldiğinde ağzımı kapattım. Sadece bu da değil, bu sefer fotoğrafların üzerine Andy Warhol filtresi koymaya karar vermişti.

Hemen telefonumu çıkardım.

Carly: Your cock has now been immortalized with the Andy Warhol filter.

Josh: Surprised it took this long.

Carly: Should we sell them? ;-)

Josh: I'm thinking we erase them.

Carly: On it! Are you on your way back?

Josh: I just have a few things to take care of. I should be home soon. Why? Are you needing something?

Carly: I'm always needing something from you. :-) But no, I'm in no rush.

Josh: I'll be back soon, babe.

"Şuna bir bakayım Scottie." Cihazına uzandım ve yanlış ellere geçmeden önce Josh'un Warhol'la süslenmiş aletinin tüm fotoğraflarını silmeye başladım. Neyse ki Scottie başka bir tablete geçti.

Sorunlu resimler gittikten sonra diğer fotoğraflarına baktım. Scottie çok tuhaf ekran görüntüleri çekmiş ve bazı garip videolar kaydetmişti. Bunların çoğu tabletindeki diğer videoların videolarıydı. En sevdiği şey ise kendisinin ya da Josh'un fotoğraflarını çekip üzerlerine filtreler yerleştirmektir. Neyse ki, bunların çoğu G-rated idi.

Josh ile yatma rutini sırasında çekilmiş bir grup video da fark ettim. Josh akşamları ona çok kitap okurdu ve çoğu zaman erkek erkeğe tek taraflı komik sohbetler yaparlardı. Bazen gizlice bakardım ve bu çok sevimli bir şeydi. Josh, Scottie ile sanki bir yanıt alacakmış gibi konuşurdu. Canını sıkkan şeyleri ona açıyor ve Scottie'ye sorular soruyordu. Bazen Scottie onunla kısa bir göz teması kuruyordu.

Scottie her zamanki gibi gizlice bu konuşmaların bazılarını kaydetmişti. Böyle bir videoda oynat tuşuna bastım. Scottie'yle konuşan Josh'un vücudunun yan tarafını görebiliyordum. Konuşmalarının ortasında söylediği bir şey donup kalmama neden oldu.

"Sana bir sır verebilir miyim Scottie? Cumartesi günü Carly için büyük bir sürprizim var. Bunun geldiğini göremeyecek ve ben kesinlikle sabırsızlanıyorum. Sır saklayabilirsin, değil mi? Ne diyorum ben? Sen dünyanın en iyi sır saklayıcısısın. Senin hakkında sevdiğim şeylerden biri de bu. Sana her şeyi anlatabilirim ve kimsenin bunu öğrenmeyeceğini biliyorum."

Durdurup videonun tarihine baktım; üç gün önce kaydedilmişti. Bu da bahsettiği Cumartesi gününün *bugün* olduğu anlamına geliyordu. Sürprizini bozmak istemediğim için başka bir şey dinlemeden hemen kapattım. Josh bir şeyler hazırlıyordu. Zihnim sürprizin ne olabileceğini tahmin etmeye çalışıyor, kalbimin istediği yere gitmemeye çalışıyordu.

Bana evlenme teklif edecek olması mümkün mü?

Josh ve ben geçen yıl evlenmek hakkında konuşmuştuk. Ancak ilişkimizi onaylamak için böyle bir formaliteye ihtiyacımız olmadığına da karar vermiştik.

Josh hiçbir zaman bu konuda kararlı görünmedi, bu yüzden kesin bir sonuca varamadık.

Ama bir yanım her zaman, tatmin olmak için bir kâğıt parçasına ihtiyacım olmasa bile, yine de bana sormasını umuyordu. İhtiyacım olan her şeye zaten sahiptim. Josh, Scottie ve ben burada, Woodsboro'da birlikte gerçek bir hayat kurmuştuk. Josh uzaktan çalışmaya devam ediyordu ve ara sıra Chicago'ya gidiyordu. Ben de New Hampshire ve New England'ın diğer bölgelerine hizmet veren kendi gezici özel etkinlik makyajı işimi kurmuştum. Ayrıca daha fazla alana sahip olabilmek için eve bir eklenti yapma planları yapıyorduk.

Her şey mükemmeldi, öyleyse Josh'la ilişkimizi meşrulaştırmak için neden yasal bir belgeye ihtiyacım vardı? Ne olursa olsun benim için o olduğunu biliyordum ve o da benim bir yere gitmeyeceğimi biliyordu, bu yüzden ikimize de baskı yapmak için bir neden yoktu.

İç çektim. Tüm bunlar bir parçamın hala onun karısı olmak istediğini söylüyordu.

O öğleden sonrasının geri kalanında diken üstündeydim. Josh dışarıda kaldıkça daha da kötüleşti. Sürpriz her neyse, yanlış mı gitti diye merak ettim. Bir saat önce bana çok yakında döneceğini söylemişti.

Arabası nihayet yanaştığında kalbim neredeyse yerinden fırlayacaktı. Hem onun için hem de kendim için çok gergindim çünkü büyük olasılıkla umutlarımı abarttığımı biliyordum.

Sanki Josh'un içeri girmesini nefesimi tutarak beklemiyormuşum gibi, Scottie'nin yanındaki kanepeye rahatça yerleştim. Yine de kapı açıldığında ayağa kalktım. İlgisiz kalmak buraya kadarmış.

Arkasında bir köpek tasmaşı şingirdadı. Sonra onu gördüm, tanıdık bir altın kaniş. *Bubba-Hank?*

Büyük, pofuduk köpeğime koşarken gözlerim yaşlarla doldu. "Neler oluyor?" Köpek üzerime atlayıp yüzümü yalamaya başladığında ağladım. "Onun burada ne işi var Josh?"

"Sürpriz!" Josh ışınladı.

"Onu çalmadın, değil mi?"

"Tabii ki hayır. Ben senin gibi bir hırsız değilim." Göz kırptı. "O zaman burada ne işi var?"

"O geri döndü, bebeğim." "Ne demek istiyorsun?"

"Ona sahip olan zavallı kadın vefat etti."

"Olamaz." Başımı kaldırıp ona baktım. "Ama bunu nereden biliyorsun? Onu takip falan mı ettin?"

Güldü. "Hayır. Ama adını ve nerede yaşadıklarını hep hatırladım. Bu yüzden biraz araştırma yaptım ve bir süre önce onu kontrol etmek için kızıyla iletişime geçtim. O zaman bana annesinin hasta olduğunu ama yine de köpeği istediğini söyledi. Ona Bubba-Hank'in sizin için çok şey ifade ettiğini ve eğer durumunuzda bir değişiklik olursa onu seve seve alabileceğimizi söyledim. Aslında bir şey olacağını düşünmüyordum ama birkaç hafta önce ondan bir telefon aldım. Bana annesinin öldüğünü ve köpeğin onun için çok fazla sorumluluk olduğunu söyledi. Onu hâlâ isteyip istemediğimizi öğrenmek istedi."

İçime umut doldu. "Geri dönmeyecek mi?" "Hayır. Kalmak için burada."

Burnumu turuncu-kahverengi kürküne gömüp ağladım: "Bu bana yapabileceğin en güzel sürpriz Josh. Daha önce mutlu olduğumu sanıyordum ama Bubba-Hank'in geri dönmesi? Şimdi kendimi tamamlanmış hissediyorum." Köpek etrafımızda dönerken ayağa kalktım ve kollarımı Josh'a doladım. "Geri dönmen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Kadının kızı Massachusetts'te yaşıyor. Onu almaya gitmem gerekti. Dönüş yolunda 93. yolda bir kaza oldu, o yüzden çok uzun sürdü." Josh beni öpmek için eğildi. "İşe yaradığına çok sevindim."

Bubba-Hank sanki bu evden hiç ayrılmamış gibi kanepede Scottie'nin yanındaki yerine yerleşti. Diğer tarafına oturdum ve birkaç dakika boyunca kulaklarının arasını ovdum. Bubba-Hank'in gözleri yavaşça kapandı. Scottie köpeğin varlığından hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu. Josh karşımızda oturuyordu ve değerli evcil hayvanımla yeniden tanışmamı izlemekten büyük bir zevk alıyor gibiydi.

Daha önce getirdiğim bir yığın posta onun yanındaki sehpanın üzerinde duruyordu.

"Keşişlerden bir not defteri almışsın. Bağış yapmış olmalısın."

"Ah." Döndü ve içinde not defteri olan zarfı aldı. Çıkardı ve göz gezdirdi. "Evet. Geleneği devam ettirebileceğimi düşündüm."

"Onlardan özellikle dua etmelerini istediğiniz bir şey var mı?"

"Birkaç şeyim var." Gülümsedi ama ayrıntı vermedi. Sonra ayağa kalktı ve mutfığa gitti. Döndüğünde kanepenin yanından geçerken bana bir not uzattı.

***Aziz Francis Trappist Rahipleri'nden bir teşekkür:
Beni öldürüyorsun.***

"Bu neyle ilgili?" Gözlerimi kırptım. "Seni neden öldürüyorum?"
Ellerini birbirine sürterek tekrar karşıma oturdu. Yüzü gerçekten de kızarıyordu.

Ne haltlar dönüyor burada?

Köpeği işaret etti. "Sanırım Bubba-Hank boynunu ovmak istiyor. Bilirsin, tam yakasının altına. Neden ona vermiyorsun?"

Gözlerimi şüpheyle kıсарak goldendoodle'ımızın boynuna masaj yapmaya başladım. Köpek gözlerini kapattı, cennetteymiş gibi görünüyordu.

Sonra yakasında asılı duran parlak kimlik etiketine daha yakından baktım. Aslında üzerinde ne *yazdığını* fark etmemiştim. Etikete kazınmış bir mesaj vardı: *Bizimle evlenir misin?*

Josh'a bakarken ağzım bir karış açık kaldı. Bildiğim bir sonraki şey, önümde diz çökmüş olduğuydu.

Ellerim titredi. "Kör olmalıyım."

"Bir saniye daha bekleyemezdim, Balkabağım. Eve o kadar gergin girdim ki, neredeyse bir saat geçti ve sen hâlâ fark etmemiştin." Elleri titreyerek küçük, kırmızı bir yüzük kutusu açtı. "Carly, evlilik hakkında konuştuğumuzu ve bunun sahip olmamız gereken bir şey olmadığını söylediğimizi biliyorum, ama karım olmanı *istiyorum*. Benim soyadımı almanı *istiyorum*. Belki de bu konuda bencilimdir." Yüzüğü kutudan çıkardı ve uzun, derin bir nefes alarak uzattı. "Brad öldüğünde en iyi arkadaşımı kaybettim. Yeni bir en iyi arkadaşına ihtiyacım olduğunu biliyordu. Şimdi seni bana bu yüzden gönderdiğine inanıyorum. Hayatın beni getirdiği yer için her gün çok minnettarım, ama özellikle de bana getirdikleri için." Josh yüzüğü parmağıma taktı. "Umarım evet dersin."

Ağzım açık kaldı. Sonunda kelimeleri buldum. "Evet!" Kollarımı ona doladım. "Milyon kere evet, Josh Mathers."

Beni sıkıca kavradı ve kalbinin benimkine karşı attığını hissedebiliyordum. *Vay canına*. Gerçekten gergindi. Beni bıraktığında Scottie'ye döndü. "Evleniyoruz, dostum! Heyecanlı mısın?"

Scottie ona boş boş baktıktan sonra cihazındaki simgeye bastı. *"Banyo yapmak istiyorum."*

Josh şakacı bir şekilde onun bacağına vurdu. "Sevincimizi paylaştığın için teşekkürler, dostum." Bana geri döndü. "Yüzüğü beğendin mi? Çok alışılmadık olmasından korkuyordum."

"Bayıldım," diye cevap verdim, süslü tasarıma bakarak. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Ortadaki taş uzun, altıgen şekilli bir elması ve aynı kesimde iki küçük elmasla çevrelenmişti.

"Brad'in sana aldığından farklı," dedi. "Onu hiçbir şekilde gölgede bırakmak istemedim. Sana tıpkı kendisi gibi büyük, yuvarlak ve mükemmel bir taş vermişti. Bu yüzük... şey, sanırım, muhtemelen beklediğin bir şey değil. Daha çok benim gibi. Kenarları pürüzlü."

"Kesinlikle doğru. Beklenmedik ve hiç hayal etmediğim bir şey - bu kadar çok ihtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir şey. İşte sen busun Josh. İşte bu yüzden bu yüzük mükemmel." Tekrar ona baktım. "Bunu çok seviyorum. Ben de *seni seviyorum*. Beni bugün yaşayan en mutlu kadın yaptın."

"Bubba-Hank üzerine yemin eder misin?"

Şapşal köpeğimize sarılmak için eğildim. "Bubba-Hank üzerine yemin ederim."

Josh diz çöktüğü yerden kalktı ve Bubba-Hank hemen onun bacağına asılmaya başladı. Josh onu görmezden geldi, hala gözlerinde saf sevgi dolu bir bakışla bana gülümsüyordu.

Bu adam beni böyle seveceğini hayal ettiğim son kişiydi. Hayatım boyunca *iki* büyük adam tarafından sevildiğim için ne kadar şanslıydım?

"Brad öldüğünde hayatımın bittiğini düşünmüştüm," dedim ona, kirli sakalını sıvazlayarak. "Senin geldiğini hiç görmedim."

Josh göz kırptı. "Şimdi hayatının geri kalanında benim gelişimi göreceksin."

Bir keresinde ailenin sahip olabileceğiniz en büyük zenginlik olduğuna dair bir söz duymuştum. O zamanlar aile kavramını bilmediğim için bunu anlamamıştım. Elbette ailemiz alışılmışın dışındaydı. Müstakbel kocam bir zamanlar benim ezeli düşmanımdı. Köpeğimiz onu tepelemeyi severdi. Ve bebeğimiz iki yüz pound ağırlığındaydı.

Burada beyaz çit ya da bakımlı çim yok. Hiçbir şey mükemmel değil ve *her şey* kaotik. Ama çok fazla sevgi var. Ve eğer aile sahip olabileceğiniz en büyük zenginlikse? O zaman ben zenginim.

Sevgili okurlar,

Umarım *Asla Yapamam'ı* okumaktan keyif almışsınızdır! İletişimde kalmayı çok isterim ve sizi [e-posta listeme katılmaya](#) ve **YENİ, ÜCRETSİZ** bir kısa öykü almaya davet ediyorum.

İyi vakit geçirmek için arayın

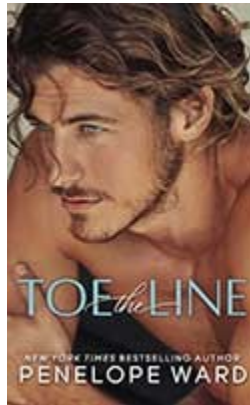
Hiç bir barın tuvalet duvarına karalanmış *For a good time çağrısı* gördünüz mü? Elbette görmüşsünüzdür. İçkiyi biraz fazla kaçırıp numarayı gerçekten ararsanız ne olacağını hiç merak ettiniz mi? Artık merak etmenize gerek yok, çünkü size söyleyeyim... Bay İyi Zamanlar'ın kim olduğunu aniden fark ettiğinizde yüzünüzde patlar.

For a
Good Time
Call

New York Times Bestselling Authors

VI KEELAND
PENELOPE WARD

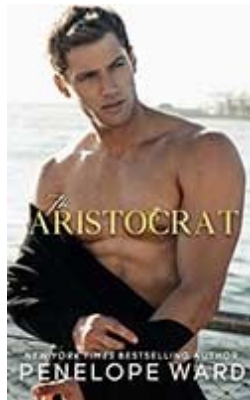
OTHER BOOKS BY PENELOPE WARD

[Çizgiyi Takip Et](#)

[RoomHate](#)

Aristokrat

Moody

The Assignment

The Crush

Anti-Erkek Arkadaş

Sadece Bir Yıl

Ağustos Bittiğinde Geri

Geldiği Gün

Çevrimiçi Aşk

Beyefendi

Dokuz Sarhoş

Mack Daddy'yi

Arayın

Üvey Kardeş Sevgili

Komşu Sevgili

Sevin'in Günahları

Jake Undone (Jake #1)

Benim Skylar'ım (Jake
#2)

Jake Understood (Jake #3)

İkizler

En İyi Arkadaşımın Kız Kardeşiyle Çıkmanın Kuralları (Vi Keeland ile
birlikte yazılmıştır) Çıkmanın Kuralları (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

Well Played (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

Not Pretending Anymore (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır) Park Avenue Player (Vi Keeland ile

birlikte yazılmıştır) Stuck-Up Suit (Vi Keeland ile
birlikte yazılmıştır)

Cocky Bastard (Vi Keeland ile birlikte yazılmıştır)

Happily Letter After (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır) My Favorite Souvenir (Vi Keeland ile
birlikte yazılmıştır) Dirty Letters (Vi Keeland ile
birlikte yazılmıştır)

Hate Notes (Vi Keeland ile birlikte
yazılmıştır) Rebel Heir (Vi Keeland ile
birlikte yazılmıştır) Rebel Heart (Vi
Keeland ile birlikte yazılmıştır)

Mister Moneybags (Vi Keeland ile birlikte yazıldı)

İngiliz Yatak Arkadaşı (Vi Keeland ile birlikte

yazıldı) Playboy Pilotu (Vi Keeland ile birlikte
yazıldı)

ACKNOWLEDGEMENTS

I HAVE TO Kitaplarımı desteklemeye ve tanıtmaya devam eden dünyanın dört bir yanındaki sevgili okurlarıma teşekkür ederek başlıyorum. Bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz ve bu kariyere sahip olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim. Kitaptan kitaba beni desteklemek için yorulmadan çalışan tüm kitap blogcularına ve sosyal medya fenomenlerine, lütfen sizi ne kadar takdir ettiğimi bilin.

Vi'ye - Neredeyse on yıl sonra birlikte sihir yapmaya devam ettiğimiz için çok minnettarım. Sen isteyebileceğim en iyi arkadaş ve suç ortağısın. Önümüzdeki on yıla.

Julie'ye - Güç ve direncin timsali. Kumda on ayak parmağı!

Luna'ya -Sevgin ve desteğin için her gün teşekkür ederim. Sana ihtiyacım olduğunda her zaman bir mesaj uzağımda olduğun ve seni yılda bir kez görebildiğim için minnettarım.

Erika'ya - Her zaman bir E şeyi olacak. Sevgin, mizahın ve yaz ziyaretlerin için çok minnettarım. İyimser ruhunla günlerimi her zaman aydınlattığın için teşekkür ederim.

Cheri'ye - Her zaman göz kulak olduğun ve bir Çarşamba gününü asla unutmadığın için teşekkürler. Bu kitaptaki hangi sahnenin senin için yazıldığını biliyorsun!

Darlene'e - Dünyanın en iyi havuçlu kek üreticisi ve daha da iyi bir arkadaş. Bana karşı bu kadar tatlı olduğun için teşekkür ederim.

Facebook okuyucu grubum Penelope's Peeps'e - hepinize tapıyorum. Siz benim evim ve en sevdiğim yersiniz.

Menajerim Kimberly Brower'a -Kitaplarımı dünyanın dört bir yanındaki okurların eline ulaştırmak için çok çalıştığınız için teşekkür ederim.

Editörüm Jessica Royer Ocken'a - Sizinle çalışmak her zaman bir zevk. Daha birçok deneyimin gelmesini dört gözle bekliyorum.

Allusion Publishing'den Elaine'e - Bir kızın isteyebileceği en iyi düzeltmen, biçimlendirici ve arkadaş olduğun için teşekkür ederim.

The Romance Bibliophile'dan Julia Griffis'e - Kartal gözünüz inanılmaz. Birlikte çalışmak için bu kadar harika olduğunuz için teşekkür ederim.

Asistanım Brooke'a - Vi ve benim bir türlü halledemediğimiz tüm işleri halletmek için gösterdiğin yoğun çaba için teşekkür ederim. Sana çok minnettarız!

Give Me Books'tan Kylie ve Jo'ya - Sizler gerçekten en iyisisiniz! Yorulmak bilmeyen tanıtım çalışmalarınız için teşekkür ederim. Siz olmasanız ben kaybolurdum.

RBA Designs'dan Letitia Hasser'e - Benim harika kapak tasarımcım. Bitmiş ürün tam olarak mükemmel olana kadar her zaman benimle birlikte çalıştığınız için teşekkür ederim.

Kocama - Yazabilmem için her zaman yapman gerekenden çok daha fazlasını üstlendiğin için teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

Dünyanın en iyi ebeveynlerine - size sahip olduğum için çok şanslıyım! Benim için yaptığınız her şey ve her zaman yanımda olduğunuz için teşekkür ederim.

Son olarak, kızıma ve oğluma - Anneniz sizi seviyor. Sizler benim motivasyonum ve ilham kaynağımsınız!

ABOUT THE AUTHOR

PENELOPE WARD *New York Times*, *USA Today* ve *Wall Street Journal*'ın 1 numaralı çok satan yazarıdır.

Beş ağabeyi ile birlikte Boston'da büyümüş ve yirmili yaşlarının çoğunu televizyon haber sunucusu olarak geçirmiştir. Penelope, kocası, oğlu ve otizmlili güzel kızıyla birlikte Rhode Island'da yaşamaktadır.

İki milyondan fazla kitabı satılan yazar, 21 kez *New York Times* en çok satan yazar ve yirmiden fazla romanın yazarıdır.

Penelope'nin kitapları bir düzineden fazla dile çevrilmiştir ve dünyanın dört bir yanındaki kitapçılarda bulunabilir.

Penelope'nin haber bültenine buradan abone olabilirsiniz:

<http://bit.ly/1X725rj>

SOCIAL MEDIA LINKS

Facebook <https://www.facebook.com/penelopewardauthor>

Facebook Özel Hayran Grubu:

<https://www.facebook.com/groups/PenelopesPeeps/>

Instagram @penelopewardauthor

<http://instagram.com/PenelopeWardAuthor/>

TikTok <https://www.tiktok.com/@penelopewardofficial>

Twitter <https://twitter.com/PenelopeAuthor>

